

26 Ekim 2002 Rusya

KURTARMA=KATLIAM

19 Aralık 2000 Türkiye

**Emperyalizm
Ve Faşizm**

Böyle kurtarır!.. Böyle çağdaşlaştırır!..
Böyle huzur ve istikrar sağlar!.. Yeryüzünün
her köşesinde akan kanın sorumlusu onlardır!

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 33
3 Kasım 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Demokrasıcılık

Oyununda

**SEÇİM
BİTER;**

**Açlık
Zulüm
Sürer!**

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

3. Yıl
739. Gün

Bayrak
Kazanana Kadar
Dalgalanacak...

**Bayrampaşa'dan Armutlu'ya
Mersin'den Sincan'a
Fidan'dan Sultan'a
Cengiz'den Hamide'ye**

**Özü öze bağladık
sular gibi çağladık
Bir yürüyüş eyledik...**

Bir yürüyüş ki, zor, kahrılı. Bir yürüyüş ki, uzun mu uzun. 3. yıla yürüyoruz, hücrelerimiz erimiş, başımız dik... Bir yürüyüş ki, cesetlerimiz dağ, gazilerimiz dağ olmuş, bayrağımız alınlarımızda.

Sultan, bu uzun yolun yolcularından biriydi. "Hücrelere Hayır!" diye yürüyordu Ankara'ya. "Hücrelere hayır!" demek için Armutlu'daydı. Hücrelere karşı ölüme yatanların yanındaydı...

Şehir şehir, semt semt, hapishane hapishane, hücre hücre yürünüyor bu yol. 3. yılına, nelerden, nelerden geçerek geldi.

Bayrampaşa'dan ilan edildi direniş. Onu aşkın hapishaneyi kapsayacak bir direniş dalgasının habercisiydi bu. Dalgalar dışarı vurdu. Dışarıdaki direniş dalgaları, F tipi hapishanelerin duvarlarını dövdü durdu.

İçeriye ve dışarıyı birleştiren noktaydı Armutlu. İçeri-dışarı üzerine söylenen herşeyin somutlandığı, direnişin ruhuna uygun pratiğin vücut bulduğu yeri. Hep böyle yazılmadı mı tarih; "Kimimiz nutuk çekti bu ülke için, kimimiz öldü!" İçeri-dışarı üzerine kimi teori yaptı, Gülsümanlar, Sultan'lar öldü... Hayattan kopuk teorilerin karşısında, hayatın kendisiydi Armutlu. O teorileri yapanların Gülsümanlardan, Gülsümanların da o teorileri yapanlardan haberi yoktu...

Hayatında, halk için, ülkesi için, yoldaşı için turnağını feda etmeyenlerin "feda" üzerine zevzekliklerine karşı yürüdü direniş. Zevzekliklerle kaybedecek vakti olmayanların yürüyüyordu bu.

Bu zulüm deryasında bugüne kadar nasıl sürebildi bu direniş? Her emekçinin, devrimciyim, demokrasi diyenin, bilim adamının, sosyologun, aydının üzerinde düşünmesi gerekiyor.

Uzun uzadıya teorik açıklamaları da var elbette. Ama teoriden değil, ozanların sözünden giderek açıklayalım şimdi; çünkü bu direniş, hayatın içinden şiirler çıkıyor, şiirleri hayatın içine taşıyor. Ozanın dediği gibi, özü öze bağlayarak, gençlerle yaşlıları, erkeklerle kadınları, içeriyle dışarıyı bütünleştirerek, ve ille feda ruhunu kuşanarak sular gibi çağlıyor bu direniş.

Bir dalga eriştiğinde zulmün duvarlarına, öteki harekete geçiyor geriden; alını kızıl bantlılar, yeni bir ekleple, yeni bir dalga yaratıp dövmeye devam ediyor duvarları.

Nice kalın olursa olsun, duvar yıkılacak. Duramayacak ardarda gelen dalgalara. Bu kan deryasında direneceksek, açlığa, zulme karşı ayağa kalkıp, özgürlüğe doğru yürüyeceksek, böyle yürünür diyen direniş. Böyle yürüyüş eylenir. Böyle çağların sular gibi.

ARMUTLU KATLIAMI 1 yıl oldu Katiller görevinin başında İÇERİDE DİŞARIDA DİRENİŞ SÜRÜYÖR

Amerikan Saldırganlığına Karşı Direnelim!

Türkiye Halkları!

Ateş yambaşımızda

*Savaş ateşinin yambaşında
ateşin sıcaklığını duymamak
ölümdür; yanan halk olacak!*

AB'NİN "Kara Liste"sine Hayır Yürüyüşü

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

1989-90-91

Yer:

İstanbul
Küçükarmutlu

"Boğaza nazır" o araziye emekçilerin elinden almak, kondularını başlarına yıkmak için ne yöntemler denemediler ki!... Devreye Genelkurmay bile girmişti. "Burayı terkedin, nereye giderseniz gidin, buraya uçaksavar tesisi kuracağız..." diyorlardı.

Armutlulu çocuklar, 'uçaksavar değil okul istiyoruz' diyorlar dövizlerde. Park istiyorlar. Yıkım korkusu olmadan yaşamak istiyorlar.

İstiyorlardı istemesine ama; halkın kendi imkanlarıyla yaptığı çocuk parkı bile, 5 Kasım'daki o katliamdan sonra karakol yapıldı...

Armutlu tarihi direniş tarihi. Resimdeki çocukların kimisi bugün F tiplerinde belki... Onlar bugünkü Armutlu'nun gençleri...

Onların da çocukları olacak... Çocukları da direnecek... Armutlu'nun orta yerindeki karakolun, böyle bir direniş tarihi karşısında ne hükmü var ki!..

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Aldatmadık Üstüne: Odenweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızıllı İy Hanı arası Özkan Apt. No:10/2 Tel: faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızıllı
Tel-faks: 0 312 417 30 11
Azadlık: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Göz İy Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Çanakkale: Karadara Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipınar Sokak No:27
Daire:10 Şişelbey
İzmir: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beşler Cad. 850. Sokak Yığancı İy Hanı
No: 31/501 KonaK Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Mahmut: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğhan Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçane Mah. 4006 sk. Müzayyen Boro İğhan No: 9 kat: 1
Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tahmehane Cad. Bozudokuy İy Han Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Karaman Mah. Kandıracılar cad. Dündüğü sokak Pınarlar İğhan Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğu İğhan Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Meclise Değil,
Kendi Mücadelene Örgütlenmene Güven*
- 5... *Aysel Çelikel
Tutsaklarla Neden Görüşmez?*
- 7... *"Tecritle Yaşayan Ölümler Olacaktık"*
- 8... *6 Kasım'da Gençlik Boykotta...
Gençlik Alanlarda...*
- 10... *YÖK-Polis Kuşatmasına Karşı
Gençliğin Örgütlenme Savaşı*
- 12... *Şükrü Sarıtaş Anıldı... Haberler...*
- 13... *SusurlukVole*
- 14... *GAZİ HALK MECLİSİ FUHUŞA,
UYUŞTURUCUYA KARŞI EYLEMDE*
- 15... *Moskova ya da Bayrampaşa*
- 17... *Amerikan Saldırganlığına HAYIR!*
- 19... *Savaş Ateşinin Yanıbaşında
Ateşin Sıcaklığını Duyamamak*
- 22... *RUSYA'NIN
"HAYATA DÖNÜŞ" OPERASYONU*
- 24... *"Kurtarma" ya da
"Hayata Döndürme"*
- 25... *Bu Kararlılık Nereden Doğuyor?*
- 26... *Katiller Görevlerinin Başında,
İçeride-Dışarıda Direniş Sürüyor*
- 31... *19 Aralık Katliamı'nda
Deniz Baykal İmzası*
- 33... *Brüksel'de "Aman Ne Şirin Mozaik!"
Ankara'da "Ne Mozaikiği Ulan!"*
- 35... *"AB'nin Kara Listesine Hayır" Yürüyüşü*
- 37... *Bay Profesörler*
- 38... *İsmail, Yunus ve Direniş*
- 40... *Lanet Olsun; Çocuklarımızın
Bedenlerini Parçalayanlara*
- 42... *İntifada'nın Üçüncü Yılına Giverken*
- 44... *Ortada Bırakılan Bir Bayrak!*
- 46... *Dilleri Yumuşatan, Sloganları
Yuvartaklaştıran İddiasızlık...*
- 47... *Çizgilerle*
- 48... *Hasan Balıkcı Ölümsüzdür!*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Türkleriyle Öyküler: Bir Mevsim*

Meclise Değil, Kendi Mücadelene Örgütlenmene Güven!

Bir kaç haftadır seçim mitinglerine taşınan siyaset, sonuçta yeni bir hükümet ortaya çıkaracak. Meydanlarda uçuşan vaatler, şimdi yerini gerçeklere bırakacak. Bu gerçekler, ne yazık ki, çok iç açıcı olmayacak. Mevcut partiler arasında nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun, 58. hükümet de yarın karşımıza 57. hükümetin sözleriyle çıkacaktır. Halkın taleplerinin karşısında yine aynı gerekçe olacak: "IMF'ye söz verdik yapamayız..." Belki bu sözler çok deşifre olduğu için, bir süreliğine başka oyalama gerekçeleri bulacaklar; ama işin gerçeği böyle olacaktır. Peki böyle olacağını nereden biliyoruz?

Dergimizin kapağında da okumuş olacağınız sözleri söylerken, "Seçim bitti, açlık ve zulüm sürecek" derken, bu ne kötümserliğimizdendir, ne de sadece bir tahminden ibarettir. Böyle olacağını biliyoruz; çünkü, seçime katılan partilerin hemen hiç birinin IMF'ye kökten, temelden itirazı yoktur. Bu konuda en "muhalif" görünenler bile, en fazla "borçların ertelenmesinden" söz etmektedirler; ki bu da mevcut durumda köklü bir değişiklik olmaması demektir. Seçimler bir yerde IMF'ye, emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin politikalarına esas olarak tabii olacağını söyleyen partiler arasındaki bir seçimdir. Seçimlerin bir "oyun" olmasının esprisi de buradadır zaten. Demokrasilik oyununun gereği olarak vitrini süsleyen farklı söyleme sahip bir kaç partiye daha seçime katılma izni verilmesi, oyunun özünü değiştirmiyor. IMF'ci, AB'ci partiler, halkı açlığa, işsizliğe, sefaletle mahkum eden politikaları sürdüreceklidir.

Açlığın sürdüğü yerde, zulmün süreceğine de kuşku yoktur. Demokrasilik oyununun en ön planda olduğu bir zaman diliminde bile, düzenin kendi içindeki muhaliflere karşı bile baskıdan, yasaklıktan, komplo ve provokasyonlardan vazgeçmeyen bir sistemin, hak ve özgürlük isteyenlere karşı baskıdan, zulümden vazgeçeceğini düşünmek, safdilliktir. Demokrasilik oyunu, Komünist Partilere, Kürtlere, islamcılara seçim sahnesini açarak sınırlarını genişletiyor, AB'ye uyum sağlıyor; Ama bu gerçek bir demokrasiye tekbül ediyor mu? Bunun cevabı da açık bir hayır. Varolan tüm demokratik hak ve özgürlükler, faşizm tarafından her an kısıtlanabilir, rafa kaldırılabilir; düzenin çizgisinde olmayan partiler, kapatılabilir; eskaza parlamentoya girmişse, daha önce olduğu gibi, elleri kelepçelenerek çıkarılabilir; eskaza iktidara gelen parti, MGK'nın, IMF'nin çizgisinin dışına çıkarsa, ya tanklar yürür, ya borsa allak bullak edilip düşürülür. Kısacası, meydanlardaki "çok renkliliğe" rağmen, sistemin temel niteliği değişmiyor. Dolayısıyla, sistemi değiştirmenin yolu da değişmiyor. Seçim oyununun 41'ncisi de bitti; düzen değişmeden, halkın iktidarı kurulmadan 42. 43. 44. seçimler de olur, ama kurtuluş olmaz!

Açlık ve zulüm sürececek derken, yeni hükümetin ne yapacağını anlatmış oluyoruz. Ama bundan açlığın zulmün ilelebet süreceği anlamı çıkarılmamalıdır. Biz, yeni hükümetle de birşey değişmeyecek derken, umutsuz değiliz; karamsar hiç değiliz; çünkü çözümü biliyoruz. Açlığa ve zulme son vermek mümkün. Biliyoruz ki, açlığa ve zulme ancak halkın iktidarı son verebilir. İşimiz, böyle bir iktidarı gerçekleştirebilmek için mücadeleyi sürdürmektir. Böyle bir iktidar için örgütlenmektir. Açlığın ve zulmün Türkiye'sinde umut, mücadele ve örgütlenme demektir.

Şu veya bu düzen partisine oy verip bir kez daha TBMM'den çözüm çıkacağını güvenenler, bunu umut edenler, söyleyelim ki, yine hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Biz halkız; kendimize yalan söyleyemeyiz, kendimizi aldatamayız. Acı söyleriz, gerçeği söyleriz. Ülkemizdeki düzen siyasetini çözümlemek çok zor değildir. Bugüne kadar yaptıkları da, seçim meydanlarında söyledikleri de, yarın ne yapacaklarının kanıtıdır. Cem Uzan Partisi soytarılığının dışında hiç kimse IMF'ye meydan okuyamamıştır. Hiç kimse, işkencecilerden, ölüm mangalarından, Susurluk'tan hesap soracağını haykıramamıştır. Düzen partilerinin milletvekili adaylarının dörtte biri hakkında, çok çeşitli adi suçlardan soruşturmalar olmasını, hiç bir parti kullanmadı. Çünkü *"tencere dibin kara, onunki ondan kara..."* IMF'ye, işkenceciler, Susurlukçulara, soygunculara, hırsızlara bir şey demeden iktidar olanlar, iktidarda ne yapacaklar, bellidir. Onlara güvenmenin hayal kırıklığıyla sonuçlanacağı bellidir.

Yarın *"elim kırılıydu da falan partiye oy vermeseydim"* demenin de bir yararı yoktur. Onu demek ye-

Bireycilik, örgütsüzlük, yozlaşma, Avrupacılık, genelkurmaycılık, şeriatçılık, korkular, kaygılar, küçük hesaplar, terör demagojisi, hepsi, düzeni güçlendiriyor, halkı güçsüzleştiriyor. Bizi güçsüzleştiren ne varsa, kesip atmadıkça, ekmek ve adalet savaşını kazanmak da mümkün değildir.

KAZANMAK İÇİN;

Şu veya bu düzen partisine değil, AB'ye veya ABD'ye değil, TÜSİAD'a, genelkurmaycılığa değil, kendimize sadece kendimize güveneceğiz.

rine, açlığın ve zulmün süreceği gerçeğinden hareketle, daha gerçekçi adımlar atılmalıdır. Gerçekçi adım; açlığa, zulme dur diyebilmek için, örgütlenmek, o örgütlenme aracılığıyla mücadele etmektir. Yapmamız gereken, örgütlülüğümüzü, birliğimizi geliştirip, düzen partileri için doldurduğumuz meydanları, IMF'ye, zulme karşı direnişler için doldurmaktır. Şimdi meydanlarda gülücükler ve vaatler dağıtan düzen partilerinin liderlerinin, o zaman meydanlara panzerler göndereceğinden de kimse-nin kuşkusu olmasın. Panzerlere karşı da tek silahımız örgütlülüğümüz ve mücadelemizdir.

Halkımız, bilmek zorundayız ki, **vaatler, sen mücadele etmezsen, hiç bir zaman gerçekleşmez!** Mücadele ise, **örgütlülükle** sürdürülür. Onyıllardır şu veya bu partiye güvenildi. Sonuç ortada. O halde, bir kez de kendimize güvenelim. Sorunları doğrudan yaşayanlar olarak, çözümü için taşın altına elimizi kendimiz koyalım. Emperyalizm dünyayı yağmalıyor. Bugün için, 1,2 milyar insan aç bırakılmış durumda. 4 milyarı yoksul bu dünyanın. Amerika, bu yağmaya karşı çıkanların üstüne bombalar yağdırıyor. Amerika'nın ülkemizdeki işbirlikçileri, düzenlerine karşı çıkanlara karşı katliamlar gerçekleştiriyor, F tiplerini yapıyor. Memurunu, esnafını copluyor. Durum buyken, sandığa atacağın bir oyla, açlıktan kurtulabileceğini ummak mümkün mü? Bu yağma ve sömürü düzenini sürdürmek için her türlü katliamı yapmakta bir an bile tereddüt etmeyenlerin inayeti ve icazetiyle bize refah ve demokrasi ihsan edeceğini ummak mümkün mü? Bu dişe diş bir savaş. Ekmek savaşı. Adalet savaşı. Kazanmak kolay değil.

Bunun için, şu veya bu düzen partisine değil, AB'ye veya ABD'ye değil, TÜSİAD'a, genelkurmaycılığa değil, kendimize sadece kendimize güveneceğiz. Bireycilik, örgütsüzlük, yozlaşma, Avrupacılık, genelkurmaycılık, şeriatçılık, korkular, kaygılar, küçük hesaplar, terör demagojisi, hepsi, düzeni güçlendiriyor, halkı güçsüzleştiriyor. Yine tüm gerçekçiliğimizle ortaya koymalıyız ki, bizi güçsüzleştiren ne varsa, kesip atmadıkça, ekmek ve adalet savaşını kazanmak da mümkün değildir. Bu ülkenin bağımsızlığını, bu halkın karnının tok olmasını, özgürlük ve adalet olmasını isteyenler, düzen güçlerine yaslanmaktan vazgeçmelidir. Halkın örgütlülüğünden, halkın birliğinden sağlam omuz yoktur. Örgütlü, direnen ve mücadele eden bir halk, halkın iktidarını gerçekleştirebilecek, yani açlığa ve zulme son verebilecek tek güçtür. Yarın hayal kırıklıkları yaratacak çözümlerde değil, bu gerçek çözüm için mücadele edelim, bu çözümde birleşelim. Kazanalım!

Aysel Çelikel Tutsaklarla Neden Görüşmez?

Devrimci tutsakları muhatap almayan, onlarla görüşmeyen hiç kimse çözümden yanayım diyemez.

Adalet Bakanı Aysel Çelikel, direnişe ilişkin konuşmalarında dikkat edin, “direnişçiler” diyor, “onlar benim çocuklarım” gibi ifadeler kullanıyor, devletin klasik demagogisi, “terör suçlusu” hamasetinden farkını koymaya özen gösteriyor havası yansıtıyor.

Ama iş, direnişin özüne, taleplerine, yaygın deyimle “sorunu çözmeye” geldiğinde sergilenen fark asgariye iniyor, kimi noktalarda ise hiç kalmıyor.

Önceki sayılarımızda sormuştuk Aysel Çelikel’e; “tecrite karşı mısın, tredmana karşı mısın” diye ve açıklamaya çağırmıştık. Şu ana kadar net bir dille tecrite ve tredmana karşı Aysel Çelikel’in açıklamasını duymadık, okumadık. İcraatlerini anlattığı basın toplantısıyla, “unumu eleyip eleğimi asıyorum” demek istendiği mi söyleniyor demiştik, ama öyle olmadığı CNN Türk’te katıldığı bir programdan anlaşılıyor. “Yüksek Seçim Kurulu’nun bilgisayarlı sisteme kavuşturulması” gibi “büyük projelerle” meşgul Adalet Bakanı. Nasıl olsa göstermelik bir genelge çıkardı, “bayan avukatların sütyenlerindeki metallere çözüm buldu”, bütün sorunlar çözüldü!..

Hiç kimsenin itiraz edemeyeceği, üzerinden atlayamayacağı bir gerçek şu ki; bugün sadece Adalet Bakanlığı’nın değil, Türkiye iktidarının ve seçim sonrası kurulacak

yeni iktidarın -kim olursa olsun- önündeki en önemli sorun ölüm orucu direnişidir. Ne medya sansürü, ne Avrupa desteği bu gerçeği değiştirmeyecektir. **Bir iktidarı es-kittik, ikincisini de gerekirse eskittiriz.** 746 gün direndik, bir o kadar daha direniriz. Ve biz direndikçe, hiçbir iktidar bu ülkede hak ve özgürlüklerden, insan haklarından, halkla ilişkisi olduğundan sözede-mez. Ve bu süre içinde iktidar koltuğu ateşten bir gömlek olacak demektir. Ve yine bu sürede şu an Aysel Çelikel’in oturduğu koltuğa oturanın sırtından ölümümüzün izi, zulmün gölgesi hiç eksik olmayacaktır.

Kimse sorundan kaçarak, görüşmezden gelerek ya da göstermelik adımlarla direnişin biteceğini um-masın, hayale kapılmasın.

“Ölen ölsün...” deniyorsa, “terör” edebiyatından medet umuluyorsa, yine yanılgı vardır. Mevcut düzenle birlikte iktidarlara, Adalet Bakanlığı koltuğunu içten içe çürüten, kemiren, ölümlerle sarsan ve gelecekte sonuçları çok daha çarpıcı olarak ortaya çıkacak olan bir direniştir bu direniş. Bugün yaratılan korku duvarları görüldüğü kadar güçlü değildir.

Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra Adalet Bakanı Aysel Çelikel’e yenden dönebiliriz. Çelikel de çıkardığı son genelge ile, devlet politikasına uyum sağlarken, sözünü ettiği “di-

renişçilerle” görüşmeme, “devlet görüşmez, devlet pazarlık yapmaz” politikasında da devamlılık sağlıyor. Katliamcı devletin “muhatap almama” politikasını sürdürüyor. Sorun, göstermelik genelgelerle çözülemeyeceği gibi, direnişçi tutsaklar muhatap alınmadan da çözülemez. Tecriti kaldıracak, tredmana son verilecek bir yol bulunacaksa, bu tutsak temsilcileri ile çeşitli biçimlerde görüşülerek bulunacaktır.

Aysel Çelikel de, ben sadece benim gibi düşünene görüşürüm, devlet politikasını destekleyenle muhatap olurum diyorsa; o zaman “bu devlet politikası” dediği despotik, faşist devletin politikasının savuncululuğunu yapıyor demektir. Ve başta ifade ettiğimiz sözlerinin samimiyeti tartışmalıdır. Koyduğu “fark” pratik karşılığını bulmuyor

demektir.

Devlet görüşmez, devlet pazarlık yapmaz; ne yapar? Katleder, öldürür, susturur. Oligarşi gibi Rusya da bunu yaptı.

Ve eminiz Aysel Çelikel muhatap almama tavrının sorunları çözmeye değil, çözmemeye çalışan, katliamla sonuç almaktan başka hiçbir politikası olmayan bir devletin anlayışı olduğunu çok iyi bilir.

Onlarca yıllık mücadelelerle, bedeller ödenerek kazanılan “temsilcilik” kurumundan vazgeçilmesi, işlevsizleştirilmesi bekleniyorsa, vazgeçilmeyecek, örgütlülük savunulacaktır. Devrimci tutsaklar örgütlü mücadele içindeyken tutsak düştüler, içeride de örgütlü yaşayacaklar.

Konfederasyonlar Çelikel ile Görüştü

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB temsilcileri Aysel Çelikel ile görüşerek, tecritin kaldırılmasını, tutsakların insani taleplerinin yerine getirilmesini istedi.

Bir süredir kendi alanlarında topladıkları imzaları Adalet Bakanlığına ileten konfederasyon ve oda başkanları adına görüşme sonucunda bir açıklama yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, Aysel Çelikel’in sorunun çözümü için olumlu yaklaştığını belirtirken, net olarak çözüm noktasında bakanlığın adımının ne olduğu, olacağına bir açıklık getirmede.

Görüşmede, daha öncesinde dile getirilen “üç kapı üç kilit önerisinin makul bir öneri olduğunu ifade ettik” diyen Sami Evren, “duyarlılık gösterildiğinde meselenin olumlu sonuçlanacağı izlenimi edindik” dedi.

Malatya’da Saldırı

Hapishanelerde baskı, işkence olmadığını söyleyen Adalet Bakanlığı’na bir yalanlama da Malatya Hapishanesi’nden geldi. DHKP-C davası tutsağı Gülay Harman hastaneye götürülmek için bindirildiği ring arabasında jandarmanın, kendilerine ayrılan bölümde değil de Gülay Harman’ın bulunduğu bölümde oturmak istemesine itiraz etmesi sonucu askerlerin ve gardiyanların saldırısına uğradı.

Bu arada, hastaneye götürülen bir insana saldırarak işkenceciler hakkında **Adalet Bakanı Aysel Çelikel’in ne yapacağını merak ediyoruz.** İşkenceye karşı duyarlılığını görmek istiyoruz!

DEHAP Mitinginde “Tecrite Hayır”

DEHAP’ın İstanbul’da yaptığı ve 250 bin civarında büyük bir kitlenin katıldığı mitinge TAYAD’lı Aileler de, “TECRİTE HAYIR” pankartı ile katıldılar. Miting boyunca direnişi destekleyen sloganlara alanda bulunan kitleden katılım da görülürken, DEHAP çatısı altında seçime giren partilerin genel başkanları seçime ilişkin konuşmalarını yaptılar.

Direnış Gazileri, Feride Harman'ın Direniş Evinin Önündeydi “Tecritle yaşayan ölümler olacaktık”

469 gündür, “arkadaşlarım hala tecrit altında” diyerek, tahliye olduktan sonra da direnişini sürdürüyor **Feride Harman**. Gülen gözleriyle, zamana, açlığa karşı büyük tahammülün onurlu bir neferi olarak ölüm yatağından sessiz bir haykırış olmaya hızla koşuyor.

Sürekli yanbaşımda olan annesi, tüm dünyaya: “evladımın başında ölümü bekliyorum” diyor. Ölümünü beklediği çaresiz hastalıklara tutulmuş biri değil. Zulüm durmazsa, tecrit son bulmazsa ben de öleceğim, ben de 97 insanımız gibi egemenlerin defterine suç ekleyecek, halkların defterindeki kahrmanlık sayfalarından biri olacağım diyor.

Direnış öğretiyor. Feride'yi ziyaret eden genç bir kızımız öğrendiklerini şu cümlelerle ifade ediyor: “Sevgiyi öğrendik, iradeyi öğrendik, iradenin yenilmezliğini ve asla teslim alınamayacağını öğrendik, öğreniyoruz.”

İradelerini kıramadığı direnişçileri sakat bırakarak tahliye eden oligarşinin, gazilerimize direniş unutturamadığı geçen hafta sonu yapılan bir eylemle yeniden ortaya çıktı.

Kimisi yürümekte zorlanan, kimisi tek başına ihtiyaçlarını karşılayamaz olan, kimisi de bir saat

sonra böyle bir eylem yaptığını dahi unutacak olan gaziler, 26 ekim günü Feride Harman'ın direnişini sürdürdüğü evin önünde bir açıklama yaptılar.

Tecrit kalksın, insanlar sakat kalmasın

Gaziler adına açıklamayı okuyan Özkan Güzel bu sözlerle başladı konuşmasına. Tecritin kaldırılmasını, ölümlerin, sakatlıkların durdurulmasını istediler. Bir avuçtular, ama yüzlerce sakat bırakılmış eski direnişçi adınaydı talepleri.

Gaziler apartmanın girişinde açıklama yaparken, direnişteki Feride de camdan attığı karanfillerle selamladı onları. Gaziler bedenlen, beynen tüm zorluklarına rağmen direniş için bir şeyler yapabilme düşüncesiyle hareket eden gazilerin eylemi, direnişin çağrısına kulaklarını tıkamaya çalışanların ne kadar sağlıklı olduklarını da herkeşe düşündürüyor!

Gaziler, bu açıklamadan iki gün önce de, iki yıldır süren direnişte şehit düşenlerin mezarlarını ziyaret ettiler, dün birlikte yürüdükleri yoldaşlarının mezarlarına karanfiller bıraktılar.

Gaziler Diyor Ki;

- Gazilerin yaptığı açıklamadan... -

“... Bizler F tipinde tecriti yaşayanlar olarak tecritin ne anlama geldiğini gördük.

Tecrit;

Diri diri mezara gömülmekti... Tecrit yaşayan ölümler mezarlığıydı, F tiplerinde tecritle yaşayan ölümler olacaktık. Tecrit... Bir ses, bir gülüş, bir dokunuşa hasret kalmaktı. Tecrit yalnızlıktı... Tecrit... İnsan olmaktan çıkmak, adeta bir bitki haline getirilmekti.. Tutuklu da olsak onurumuzu, insanlığımızı korumak istedik. Tecrit insanlığımıza bir saldırıydı. Tecrit insan onuruna, haysiyetine bir saldırıydı.

97 cana 500'e yakın sakata rağmen hala tecritte ısrar ediliyor...

Neden ısrar ediliyor? Çünkü F tiplerini bir tehdit olarak kullanmak istiyorlar...

Biz bu gerçeği biliyoruz... ve sadece kendimiz için ölmedik, sakat kalmadık...

Halkımıza yönelen bu tehditi kaldırmak için öldük, sakat kaldık. Tecrit kalkmadıkça da ölmeye, sakat kalmaya devam edeceğiz...

Tecrit sadece F tiplerinde yaşayan tutuklu ve hükümlülerin sorunu değil... Tecrit herkesin, her kesimin sorunudur...”

6 Kasım'da Gençlik Boykotta... Gençlik Alanlarda... Gençlik Sözünü Söylüyor:

YÖK'E VE EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR! Üniversite Öğrencileri

Türkiye gençliği!

Kendi iradesi kalmamış işbirlikçi yönetimler altında, ekonomisinden siyasetine, kültüründen yargısına, eğitimine kadar herşeyin bozulduğu bir düzen içinde yaşıyoruz. On milyonun üzerinde insanını aç, işsiz bırakan bir düzenin, heryeri tel tel dökülen bir düzenin "eğitim sistemi"nin düzgün olması zaten mümkün değildir.

Ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel sorunların içiçe geçtiği bir durum karşısındayız. İşte bu nedenle, bakış açısını sadece kendi okulundaki sorunlarla sınırlayan, gelecek deyince ufkunu sade-

ce "kişisel" bir gelecek daraltanların o yerel ve kişisel hedeflerine ulaşması da mümkün değildir.

Gençlik iddiadır.

Gençlik hareketi, kendi geleceğiyle ülkenin geleceğini bir bütün olarak ele aldığı anda, gerçek bir gençlik hareketi olur. YÖK'e ve Savaşa karşı tavrımız da işte bu bütün içinde bir anlam kazanır; bu iddiaya ve ufka sahip olduğumuzda, gerçekten kendi kaderimiz ve ülkemizin kaderi üzerinde belirleyici olabiliriz.

Düzen bize güvenmiyor; peki biz kendimize güveniyor muyuz?

Düzenin "gençlik" üzerine demagojiden öte bir politikası yok. Ortada bize "emanet edilmiş" bir ülke de yok. Tersine, bizden "çalınmış" bir ülke var. Gençliğine "potansiyel" suçlu gözüyle bakan, genel arama-taramalarda, her genci "şüpheli" sayan bir düzenin gençliğe güveninden söz etmek komiktir.

Onlar, bu düzenin sahipleri bize güvenmiyor. Bu açık. Ama asıl biz kendimize güveniyor muyuz? Bütün mesele burada.

Emperyalizmin paralı askeri olmak, herkesten önce, gençliği yaralar:

Gençlerimiz, ABD'nin çıkarları için, dolar karşılığında kiralık asker durumuna düşürüldü. Topraklarımız, komşu halklara karşı bir saldırı üssü durumunda. Böyle bir yönetim altında yaşamak, onurlu her halk için azap vericidir. Böyle bir

İSTİYORUZ

- * YÖK yasa tasarısı geri çekilsin
- * Soruşturmalara hayır
- * Anadilde eğitim istiyoruz
- * Diplomalı işsiz olmayacağız
- * F tipi üniversiteye ve tecrite hayır
- * Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için örgütlü mücadeleye

onursuzluğa karşı ilk bayrak kaldırması gereken o ülkenin gençliğidir.

“Amerikan askeri olmayacağız” sloganını, “halkların kardeşliği” sloganını, meydanlarda en güçlü haykırması gereken gençliktir.

Gençlik bu görevden kaçamaz.

“YÖK yasa tasarısı”, ülkemizi IMF’nin çiftliğine çeviren teslimiyet politikasının bir parçasıdır

YÖK yasa tasarısının bu dönemde gündeme gelmesi ve maddelerinin IMF’nin dayattığı “özelleştirme” mantığına uygun olması, tesadüf değildir. YÖK, 12 Eylül cuntasının icadı bir kurumdur. Asıl hedefi, gençliği zaptu rapt altına almaktır. Yeni tasarısı ise, **IMF ve Dünya Bankası’nın** eseridir. Onların talimatlarıyla üniversiteleri tümüyle ticarileştirmek için hazırlanmıştır. Onlara bu cüreti veren ise, gençliğin büyük ölçüde örgütsüzleştirilmiş, devrimci mücadeleden uzaklaştırılmış olmasıdır.

YÖK yasa tasarısına böyle bakılırsa, bu tasarının geriletmenin mücadelesiyle birlikte, örgütlenmeyi geliştirmekten geçtiği de görülecektir.

“Soruşturmalar, okuldan atmalar” bütün ülkeyi F Tipine çevirme politikasının bir parçasıdır

Daha geçen öğrenim yılı içerisinde, binlerce öğrenci, sadece dilekçe hakkını kullandığı için, okuldan atıldı, işkencelerden geçirilip tutuklandı. Ama bu saldırganlık, sadece öğrencilerle sınırlı değildi. Aynı dönem, her alanda, hakkını arayan her kesime karşı saldırıların yapıldığı, katliam ve F tipleriyle tüm halk muhalefetine tehdit edildiği bir dönemdir.

“Soruşturmalar hayır” talebimiz, “Anadilde eğitim” talebimiz, “tecrite hayır” talebimiz, üniversite sınırlarını aşan bir taleptir. Bu talepler, gençliğin demokratik, özgür bir Türkiye özleminin ifadesidir.

“Diplomalı işsiz olmayacağız”; İşsizliğin nedeni, sömürge ekonomisidir

Okumak, iş gücü sahibi olmak, engellerle dolu. Halkın çocukları için bu engeller her gün daha da yükseltiliyor.

Meslek kazanabileceği bir yüksek okula gidemiyor milyonlarca gencimiz... Gidenlerden yüz-

Bizi okulumuzda müşteri okul dışında kul ABD’nin kiralık askeri IMF’nin dilencisi yapmak isteyenlere karşı 6 Kasım’da boykottayız!

binlercesi bitiremiyor... Bitirmek de sorunu çözmüş olmuyor; çünkü bitiren de iş bulamıyor.

Resmi rakamlara göre 6-7 milyon, gayri-resmi rakamlara göre on milyonu aşkın işsiz var bu ülkede. Ve bunların içinde bir yüksek okulu bitirmiş olanlar da önemli bir oran tutuyor. İşte rakam; **“Eğitilmişlerin, yani üniversite mezunlarının yüzde 30’u işsiz.”**

Bu ülkede işsiz olmama mücadelesi IMF’ye karşı mücadeledir. IMF’ye karşı mücadele, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesidir.

Kısacası;

6 Kasım’da, ifade ettiklerimizden daha büyük, daha kapsamlı taleplerle çıkıyoruz alanlara.

Bu talepleri gerçekleştirmek için, bugünden daha büyük, güçlü, etkili örgütlülükler yaratmak için çıkıyoruz. 6 Kasım, uzun bir yürüyüştür. Yürüyoruz. Geleceğimizi çalmak istiyorlar demiyoruz, çaldılar. Çalınanı örgütlenip, zorla geri almaktan başka yolumuz yoktur.

YÖK-Polis Kuşatmasına Karşı Gençliğin Örgütlenme Savaşı

Örgütlenme bir haktır. Ama bu hakkın kendisi, bizim ülkemizde başlı başına bir mücadele konusudur. Gençlik, 18 yıldır, örgütlenme için adeta bir savaş yürütmektedir.

Evet bir savaş; binlerce öğrencinin okulundan atılmasına, işkence tezgahlarından geçirilmesine, hatta katledilmesine rağmen, yıllardır sürdürülen, vazgeçilmeyen bir savaş.

Dernekler, meclisler, komiteler, platformlar, cepheleler, bu savaşın çeşitli dönemlere göre değişen mevzileri oldular. Biçimler değişse de, gençliğin örgütlenme hedefi değişmedi. Çünkü üniversitelerde kilit sorun örgütlenmeydi.

“Ne yapalım?” sorusunun öncelikli cevabı: Örgütlenmeliyiz!

Önce 12 Eylül’ün terör rüzgarları allak bullak etmişti üniversiteleri. Sonra bu terörü sürekli kılmak için cunta, YÖK’ü dikti üniversitelerin başına. Cunta 1983’te görünürde gitmişti, ama “üniversitelerin cuntası” YÖK, yerindeydi. Bu nedenle “sivilleşme” üniversiteleri hiç etkilemedi bile.

Tersine, 1984’te, öğrenci gençlik vize barajları, disiplin cezaları, atılmalar, gözaltılar kısılcında sıkışıp kalmış durumdaydı. İşte yaygın protesto eylemleri ve örgütlenme arayışları da esas olarak bu dönemde gündeme geldi. Toplu dilekçelerle atılmaları, disiplin cezalarını protesto eylemleri başladı.

YÖK, bu “biraraya gelişi” dağıtmak için, dilekçeleri reddederek, dilekçe verenler hakkında da soruşturmalar açtı. Toplu dilekçe verilmesini organize eden öğren-

ciler, polis tarafından gözaltına alındı, YÖK tarafından okuldan uzaklaştırıldı.

“Yılanın başı küçükken ezilmeli”ydi. Örgütlü, birlikte hareket eden gençlik istemiyordu YÖK. Bunca baskı yasası, hatta 12 Eylül ne için yapılmıştı, bunun için değil miydi? Öğrencilerin yeniden örgütlenmesine göz yumamazlardı. Örgütlü öğrenci, hakkını arayan öğrenci YÖK’ün gözünde “düşman” demekti.

Fakat giderek daha geniş bir öğrenci gençlik kitlesi, örgütlenmez, birlik olmazlarsa, hiç bir hak elde edemeyeceklerini görüyordu. Kimileri, apolitikleştirmenin ortasında büyümüştü. Ama içlerinde, 12 Eylül öncesi lise-lerde örgütlü olmanın getirdiği güce tanık olmuş olanlar da vardı.

Bu dönemde öğrenciler arasında yoğun bir tartışma ve arayış ortamı vardı. Ne yapalım tartışıyorlardı öğrenciler. Dev-Gençliler, bu tartışmaları belli bir hedefe yönlendirmeye çalıştı. Öğrenciler dernek kurmayı tartışmaya başladılar. Öğrenci derneği düşüncesi Ankara ve İstanbul’da kısa sürede ete kemiğe büründü.

Yasal hakkımız kabul edilirse ne alal

Olmazsa meşruluğumuz var!

Derneklerin kurucuları seçildi, başvuru belgeleri hazırlandı. Peki şimdi ne olacaktı? YÖK kanununa göre, üniversitenin rektörlüğüne başvurmaları gerekiyordu. Rektör inceleyecek, onay verirse dernek kurulacaktı.

Önce bu prosedürü uyguladılar.

Ama rektörlükten o onay bir türlü çıkmıyordu.

Günler, haftalar geçiyor, rektörlük ne **evet**, ne **hayır** demiyordu. Böyle bir girişim yoktu sanki. Rektörlük öğrencileri muhatap almayarak derneklerin kuruluşunu imkansızlaştırmak istiyordu.

Dernek için ilk başvuran **Ankara Hukuk Derneği**’ydi... Bunu diğerleri izledi. Hemen hepsinde cevap değişmiyordu: **“Gereken rektörlük izni olmadığı için...”** derneği açamazsınız.

Öğrencilerin bu keyfiliğe boyun eğmesi sözkonusu olamazdı. Onlar zaten yasal, meşru bir hakkı kullanıyordu.

Rektörlük “onayı” olmasa da dernekler açılacaktı. Gençliğin bu kararlılığı karşısında başta kurucu üyeler

üzerinde, YÖK'ün ve polisin yeni bir baskı dalgası başladı. YÖK ve polis, öğrencilerle tehdit dolu konuşmalar yapıyor, gözaltılarda ajanlık teklif ediliyor, tek tek her biri kurucu üyelikten vazgeçirilmeye çalışılıyordu. Polisin silahı işkence, YÖK'ün silahı okuldan atmaydı. Bu silahları kullanmaktan hiç çekinmediler.

Fakat tüm bu baskılara karşı dernek kurucuları çoğaldı. Dernek girişimleri birbirini izledi. Ve nihayet, dernekler yasallaştırıldı.

Örgütlenmede bir adım daha

Derneklerin çoğunluğu İstanbul'daydı. Ama Anadolu üniversitelerinde de ya kurulmuş, ya da girişim halinde örgütlenmeler oluşturulmuştu.

Şimdi sıra, parça parça örgütlenen bu dernekler arasında işbirliğini sağlamaktaydı. Tek tek derneklerin daha büyük bir güç oluşturmasının yolu buradan geçiyordu.

Dernekler arasında merkeziliği ve eylem birliğini sağlamak için önce **İl Platformları**, ardından da **Türkiye Platformu** örgütlendi. Dev-Gençliler, yılların tecrübeyle bu birlikteliklerin örgütlenmesinde öneren, yönlendiren olarak belirleyici bir rol oynadılar.

Örgütlü Öğrencilere Karşı

Öğrenci Kırımı

Örgütlenme çalışmaları adım adım ilerliyor, günler süren susuzluktan sonra yudum yudum suyu içtikçe kendine gelen bir insan gibi, her örgütlenme adımında gençlik de kendine geliyor, diriliyordu.

Ama 12 Eylül'den itibaren gençliği apolitikleştirerek, örgütsüzleştirerek öldürmeye çalışanlar da kolay teslim olacak değildi. YÖK, öğrencileri kazandıkları örgütlülük mevzilerinde rahat bırakmayacaktı.

1985 Şubat'ında üniversite kapılarına okullardan atılanların listeleri asıldı.

Atılma nedenleri çeşitliydi; final puanı, vize barajı, devamsızlık vs. vs. Atılanların toplam sayısı bunun açık bir KİYİM olduğunu gösteriyordu. Bir seferde, toplam **5 bin** öğrenci atılmıştı okullardan. Okuldan atmaların dayanağı YÖK'ün 44. maddesiydi.

Bu tasfiye, gençliğin örgütlenmesine karşı alınan bir tavadı. Gençlik örgütlenmelerini dağıtmak için planlanmış bir YÖK saldırısıydı.

Öğrenci gençlik, bu saldırıyı püskürtmeliydi. Örgütlenmesini, mücadelesini sürdürebilmek için bu noktada direnmeliydi.

Dev-Genç'li-lerin önerileri ve önderliğiyle, yemek boykotları, açlık grevleri, kampüs içinde oturma eylemleri, rektörlüğe toplu dilekçe verilmesi, yürüyüşler birbirini izledi. YÖK'e kalsa, açlık grevi de, toplu dilekçeye imza atmak da, yürüyüş yapmak da yasaktı. Öğrenci gençliği adeta bir çembere hapseden yasallık sınırları zorlanıyor, yasaklar meşruluk temelinde aşıyordu.

'86-87 öğretim döneminin başında gençliğin talepleriyle ilgili bir imza kampanyası ve ardından Ankara'ya yürüyüş yapıldı. Yürüyüşçü öğrenciler ODTÜ önünde Ankara Öğrenci Dernekleri Platformu (AÖDP) tarafından karşılandı. İmzaların TBMM Başkanlığı'na verilmesi sırasında 50 öğrenci gözaltına alındı.

Örgütlenmeyi Tasfiye İçin

Yeni Bir Manevra

İktidardaki ANAP Hükümeti, bu kadar okuldan atmaya, gözaltına rağmen, gençlik hareketinin yükselişinin önünü kesmek için 1987'de yeni bir saldırı başlattı. YÖK Disiplin Yönetmeliği, sanki çok "hafif"miş gibi, ağırlaştırıldı, polisin dernekler üzerindeki baskısı artırıldı. Ama en önemlisi, yeni bir dernek tasarısı hazırlandı. O zaman "TEK TİP ÖĞRENCİ DERNEĞİ YASASI" olarak adlandırılan bu tasarıya göre, "her üniversitede tek bir dernek kurulacak; kurulan dernekler rektör tarafından denetlenecek, üniversiteye kayıt yaptıran herkes bu derneklerin doğal üyesi olacak"tı. Bu, Hitler Almanyası'ndaki Nazi öğrenci derneklerinin örgütlenme modeliydi. Hesaba göre, derneklerin içi, demokratik özü boşaltılacak, YÖK'ün bir alt kurumu haline dönüştürülecekti.

Tasarı, 2 Nisan'da gazetelerde yayınlandı. Yasalaşması gün meselesiydi. Kaç yıldır iğneyle kuyu kazar gibi kazarak bir noktaya getirdikleri örgütlenmeleri, bir anda ellerinden gidecekti.

O halde vakit geçirmeden harekete geçilmeliydi. Yarıncı reformistler, iktidarın bu yasayı gündeme getirmesindeki amacı unutmamış, "doğal üyeliğin olabilirliğini" tartışıyorlardı. "Ne fırtına koparmaya gerek vardır, ne acele etmeye..." diyorlardı.

Devrimci Gençlik, örgütlenme silahını kullanmanın

tam zamanı olduğunu düşünerek, **Türkiye Öğrenci Dernekleri Platformu**'na toplantı çağrısı yaptı. Hedef, gençliğin ortak tavrını sağlamaktı. **TÖDP** bu tasarıdan bir süre önce fiilen ikiye bölünmüştü. Yarıncıların (TBKP'lilerin) temsilcilikleri tartışmaya açıp başlattığı tartışma, platformu bölmüştü.

Dev-Gençliler buna rağmen çağrını yaptılar, TÖDP, bu çağrıyla toplandı. Reformistlerin kışkırtmasıyla, ANAP'ın saldırısı değil, eski meselelerin tartışılmasına başlandı ve ortak karar çıkartılamadı. Aynı gün Dev-Genç'liler faşizme karşı mücadelede kararlı temsilcileri tekrar toplantıya çağırdı, bu toplantıda direniş programı belirlendi. Geniş öğrenci kitlesinin sahiplendiği bu kararlar, gençlik tarihine "**Nisan Direnişleri**" olarak geçecek süreci de başlatmış oldu...

YÖK karşısında güç olmak, örgütlü olmaktır!

1987'deki Nisan direnişleri, gençlik mücadelesinde bir eşiğin aşılması gibiydi. Hem iktidarla, hem reformist anlayışlarla hesaplaşılmıştı bir yerde. Gençlik örgütlenmeleri ondan sonra daha da gelişti. Mevcut örgütlenmeleri sayesinde püskürtebilmişlerdi iktidarın

saldırısını. Ve yine Nisan direnişleri sırasında görmüşlerdi ki, daha merkezi ve yaygın örgütlenmelere sahip olmalıydılar.

Dernek deyip geçmeyin. Dernek kurmak, öyle üç beş dilekçe verip bir oda kiralamakla olup bitmiyordu. Dernek denilen, bir demokratik mevziydi, bir örgütlenme çatısıydı; böyle olduğu için de, oligarşinin yoketmek, yokedemezse etkisizleştirmek için herşeyi yaptığı bir hedefiydi.

Fakat gençlik, bu saldırıları 18 yıldır püskürtmeyi, yetersiz de olsa, örgütlenme mevzisinde direnişi sürdürdü.

Nisan direnişinden sonraki yıllar içinde, önce İstanbul'da İYÖ-DER kuruldu. Onu, Bursa'da UL-DER, Ankara'da AYÖ-DER, Ege'de EYÖ-DER, Eskişehir'de AÜÖD, Trabzon'da TYÖ-DER, Kayseri'de KAYÖ-DER, Kütahya'da KÜYÖ-DER, Konya'da SÜ-DER izledi. Ardından hepsinin gücünü birleştiren TÖDEF kuruldu.

Bir zaman sonra, gençlik meclisleri gündeme geldi. Çeşitli platformlar oluşturuldu.

Örgütlenmenin biçimleri değişiyor belki, ama tek bir gerçek değişmiyor: **örgütsüz gençlik, YÖK karşısında bir hiç'tir.** Gençlik, örgütlülüğüyle güçlüdür.

Yoksul Gecekondularımızın Erken Büyüyen Çocuklarından ŞÜKRÜ SARITAŞ Anıldı

Ülkü Ocakları başkanlığı da yapmış bir MHP'li faşist tarafından iki yıl önce sokak ortasında kurşunlanarak katledilen 16 yaşındaki **Şükrü Sarıtaş**, düzenlenen yemek ve yemek sonrası yapılan yürüyüşle anıldı.

İstanbul'un yoksul gecekondularından 1 Mayıs Mahallesi'nin Cephe sempatizanı gençlerinden biri olan Şükrü için 27 ekimde verilen yemeğe yaklaşık **300 kişi** katıldı. Yemek öncesi bir konuşma yapan Şükrü'nün arkadaşları, Şükrü'yü unutmadıklarını ve unutmayacaklarını belirterek şöyle dediler;

"Erken büyüyor çocuklarımız ve gencecik yaşta ölümle tanışıyorlar. İşkencehanelerde, F tipi hücrelerde, sokak ortalarında katlediliyorlar... Şükrü, şimdi dört duvar arasında, hastanelerde tecrite karşı direnenlerin bedenlerinde bizim yüreklerinde, mücadelemizde yaşıyor. Bizler direnenlerle omuz omuza yürümekten onur duyuyoruz."

Saygı duruşunun ardından yenilen yemekten sonra yaklaşık **100 kişilik** kitle ellerinde karanfiller ve "KAHRMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ", "ŞÜKRÜ SARITAŞ ÖLÜMSÜZDÜR", "YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DIRENİŞİMİZ",

"BEDEL ÖDEDİK BEDEL ÖDETECEĞİZ" sloganlarıyla Şükrü'nün şehit düştüğü yere doğru yürüyüşe geçti. 1 Mayıs Mahallesi esnaflarının ve mahalle halkının alkışları arasında Şükrü'nün şehit düştüğü yere karanfiller bırakan kitle, sloganlar ve zılgıtlarla yürüyüşünü bitirdi.

Birtan'ın Katillerine Ceza Yok!

Birtan Altunbaş'ın 1991'de Ankara'da gözaltında katledilmesi ile ilgili dava yargıtay tarafından "usulden" bozularak dosya mahkemeye iade edildi.

11 yıldır süren ve 2006 yılında zaman aşımına uğrayacak olan davada geçen yıl mahkeme sanık polisler İbrahim Dedeoğlu, Sadi Çaylı, Hasan Cavit Orhan ve Süleyman Sinkil hakkında 4 yıl 5 ay 10 gün hapis cezaları vermişti. Dava şimdi mahkemede yeniden görülmeye başlanacak.

Bu arada işkencecilerin başında bulunan polis şefi İbrahim Dedeoğlu geçen seçimde önce Karaman'dan MHP milletvekili adayı olmuş, seçilemeyince de, Bakan Faruk Bal'ın danışmanlığını yapmıştı. Dedeoğlu meclisteki katil sayısını artırmak için son seçimlerde de aday oldu ama, Bahçeli'nin vitrin operasyonuna takıldı. Diğer polisler ise halen görevlerinin başında, işkenceci devletin korumasındalar. Tabii işkenceciliklerini sürdürerek!

Susurluk Vole

*Televole kültürüne, Susurluk ahlakı da denilebilir.
İkisinin de ön plana çıkışı, aynı dönemlere rastlar.
İkisinde de amaç birdir!
Taşıyıcıları aynı pislikten beslenirler.*

Susurluk, 1996 Kasım'ından önce de vardı; işlerini daha örtülü, sıfatsız, sinsice sürdürüyorlardı. Bir kavram ve olgu olarak hayatımızın içinde yeralışına bir kaza vesile oldu. "Televole" adı altında "kamuya açık" hale getirilen yaşam da televizyonlarda televole programları yapılmadan önce de vardı; ama o da daha gizli kapaklıydı.

Susurlukçular ve televole hayatı yaşayanlar, yaptıkları açığa çıktığında veya çıkarıldığında, bundan utanmadılar. Tersine bir şey yaparak; yaptıkları gayrı-meşru, ahlaksız, kuralsız herşeyi, pis işlerini ve pis düşüncelerini, mümkün olduğunca geniş kesimlere yayarak, meşrulaştırmak istediler.

Dikkat ediyor musunuz; iki farklı kavramla (Susurluk ve televole) anılan kişiler arasında büyük bir içiçe geçmişlik var. Özellikle Susurluk'un bir ayağı, mafya ayağı, televole dünyasıyla bütünüyle içiçe. Spor Susurlukla içiçe geçmiş; müzik dünyası unkanını, mafyayla anılıyor. Mankenler dünyası denilen yozluk batağında, hırsız, katil, resmi, sivil kimi ararsanız var.

Tatlises'ler, Sedat Pekerler, Fatih Terimler, Mehmet Ağarlar, Gülben Ergenler, Erol Evçiller, Nurişler, Sibel Can'lar, sanatçı etiketli lüks fahişeler, Ali Fevzi Birler, hepsi aynı yumağın içinde... **Susurluk, Mafya, "Sanat", "Spor" dünyası** içiçe. Dökülen kan deryası ve eroin paraları üzerinde asalak bir kesim sefahat sürüyor. Kara paralar bu yaldızlı, bol izleyicili "sanat" ve "spor" işleri içinde aklanıyor. Mafyacıların, hortumcuların, Susurlukçuların kapatmaları, mankenler dünyasında, TV'lerin televolelerinin dünyasında, parlatılıyor, "sanatçı" yapılıyor. Mafyacı, hortumcu, kendini bir "sanatçı"yla meşrulaştırıyor; fahişelik bu ilişkiler sayesinde "sanatçı"lık kisvesine büründürülüyor. Yani kısacası, ekonomik açıdan da, "sosyal" açıdan da, bunlar, birbirini tamamlayan dünyalar. Susurlukçuları ve televolecileri birleştiren, sadece kirli işleri değil; ahlakları, kültürleri de birleştiriyor onları. Aldatma, birbirinin kuyusunu kazma, iki kesimin de ortak özelliklerindendir. "Vatan millet adına" cinayetler işleyip, uyuşturucu kaçakçılığı yapmak, para için kendini sat-

mak, her türlü ahlaksızlık meşrudur onların kitabında.

12 Eylül'den Televoleye

"Televole" kültürü denilen şeyi tartışırken onu tek başına bir olgu gibi ele almak yanıltıcıdır. O ne sadece bir televizyon programıdır, ne de sadece medyada magazin **"fazlalık"** halidir. O, topluma dayatılan bir kültürün adıdır. Bu kültürü bizzat yaşayanlar mankenlerden ibaret olmadığı gibi, topluma yayılmasını isteyenler de "magazin muhabirleri" değildir. Televole'nin bir ucu **medyaya**, bir ucu **tekelci burjuvaziye**, bir ucu **genelkurmay**a ve bir ucu da **Susurluk'a** uzanır.

Konuyu, gazetelerin magazine fazla yer vermesi, Türkiye basınının magazin gazeteciliğini bilmemesi, magazin muhabirlerinin eğitimsizliği gibi nedenlerle açıklamaya çalışmak, eğer bilinçli bir çarpıtma yoksa, olan bitenden hiç bir şey anlamamaktır.

"Televole" kültürü, tam anlamıyla asalak bir sınıfın yaşam tarzıdır. Ve bu yaşam tarzının meşrulaştırılması, medya aracılığıyla topluma empoze edilmesi, halkın kültürüne, değerlerine, ahlakına karşı bir **saldırıdır**.

Bütün bunların **"kendiliğinden"** bu hale geldiğini, sadece bir TV'cilik, gazetecilik yanılsı olduğunu düşünmek için fazlasıyla saf olmak gerekir.

"Magazinin yükselişi" de, "televole kültür(süz-lüğ)ünün" ortaya çıkarılışı da, **emperyalizmin ve oligarşinin yozlaştırma politikasının iradi** sonuçlarıdır. Emperyalizme bağımlılık, zaten doğal olarak, emperyalist kültürde sapkın, çürük, bozuk ne varsa onu da beraberinde taşıyacaktır. Ama özellikle 12 Eylül sonrası, bu kültürün özel olarak pompalanması sözkonusudur. Çünkü bu kültür, halkın devrimcileşmesinin önünü kesecek bir **"çare"** olarak düşünülmüş ve önü açılmıştır.

Basında magazin artışı **12 Eylül sonrasına** rastlaması bile, bu gelişmenin rastlantı olmadığını göstermeye yeter.

Devrimci olacağına, örgütlü olacağına, “hayatını yaşa”, mafyacı ol, fahişe ol!

Bütün bu magazin ve magazinleştirmenin özü, işte bu politikadadır. Gençlerimize, okul sıralarında da, işkence tezgahlarında da hep aynı şey söyleniyor onyıllardır: *bırak bu işleri, hayatını yaşa...* Yoksullara, mafyacılık, fahişelik çare olarak gösteriliyor. Polis mafya işbirliğiyle, olabildiğince çok sayıda insan, çok çeşitli biçimlerde bu batağın içine çekiliyor. Uyuşturucu aynı mekanizmayla yayılıyor.

Bu politikayı, halka taşıyan ise, burjuva gazete ve TV'lerdir. Yıllardır büyük bir şevkle yerine getirdiler bu görevi. Her türlü sapkınlık, onların ekranlarında ve sayfalarında meşrulaştırıldı. Her türlü çürümüşlük, onlar sayesinde “kitleleştirildi”! Milyonların beğenileri, zevkleri, değerleri onların bu yayınları sayesinde yönlendirildi, çarpıklaştırıldı. Onların yazarlarının, yönetmenlerinin “televole”den şikayet etmeye hiç mi hiç hakları yoktur bu yüzden.

Yoksulluk, sefalet, düzenin pompaladığı televole kültürünün kitleler içinde daha fazla yayılmasının zemini oldu. Televole kültürü, yoksul halk içinde karşılığını, küçük mafya çeteleriyle, fuhuşun, uyuşturucunun yayılmasıyla buldu.

Her düzeydeki bu yozlaşma, geçen sayıdaki yazımızda da değindiğimiz gibi, artık düzenin belli kesimlerini bile rahatsız edecek ölçüde ayuka çıkmıştır. Düzenin medyası, MİT'i, polisi, elbette bunun önüne geçme gibi bir istek taşımıyorlar. Tersine, bugüne kadar yaptıklarını öz olarak sürdüreceklerdir. Bu kültürün, halkı teslim almasını engellemek, esas olarak, halkın örgütlü güçlerinin, devrimcilerinin, yurtseverlerinin görevidir. Yozlaşmış bir halkla devrim yapılamaz. Devrimci mücadele ve halk örgütlülükleri, televole kültürü karşısındaki etkili bariyattır.

Bu kültürün halkın, devrimcilerin hayatına sızan her yanı, özenle ayıklanmalı, bunları kanıksamamalı, bunun sadece “ahlaki” bir sorun olmayıp, düzenin halka bir **saldırısı** olduğu görülmelidir. Düzen, kendi iktidarını sürdürmek için kullanıyor bu kültürü. Düzeni yıkmak için, bu kültürle de savaşmak şarttır.

GAZİ HALK MECLİSİ FUHUŞA, UYUŞTURUCUYA KARŞI EYLEMDE -karşılarında bunların sahipleri...-

Daha öncesinden de fuhuşa, uyuşturucuya karşı çalışmaları ile bilinen Gazi Halk Meclisi, 26 Ekim gününü düzenlediği bir eylemle tüm Gazilileri yozlaşmaya karşı mücadeleye çağırıyordu.

Gazi Mahallesi Köşe Du-rağı'nda biraraya gelen yaklaşık 300 kişi “**Fuhuşa, esrara, uyuşturucuya hayır diyelim**” çağrısı yaptı. Halk Meclisi Sözcüsü tarafından yapılan konuşmada, son dönemde mahallede uyuşturucu, kumar, fuhuş, hırsızlık ve içkili kafelerden kaynaklı pisliklerin yaşandığını söyleyerek, “**Gazi Halkı onurludur. Bu sürecin böyle devam etmemesi için tüm Gazi halkından ve çevre mahallelerden destek bekliyor, birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz**” dedi.

Eyleme katılmak için başka bir grubun megafonlarla mahalle halkına konuşmalar yaparak, aynı saatte mahallenin Sekiz Evler bölgesinde toplandığı sırada, polis panzerleri eylem yerine toplandı. Eylemin bir an önce bitirilmesini ve konunun kendilerini ilgilendirdiğini belirten Gaziosmanpaşa Emniyet Amiri, Gazi Halk Meclisi sözcülerinin de karakola gelmesini istedi.

Kitlenin “Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz” sloganlarıyla cevap vermesi ve biz de yürüyerek sözcülerimizle birlikte geliriz karakola demesi üzerine bir süre tartışma yaşandı. Tartışma sırasında, polis sanki mahalleye fuhuşu, uyuşturucuyu sokan kendisi değilmiş gibi; sanki emniyet müdürleri Hasan Özdemir, katliam yaptıktan sonra “Armutlu’yu da Gazi gibi yapacağız” diyerek, Gazi’de bilinçli bir yozlaştırma politikasını itiraf etmemiş gibi, ısrarla “bu sorun bizim sorunumuz” diyebildiler ancak. Cevap ise yine kitlenin içinden geldi;

“Kapımızın önünde esrar satıldığına tanık oluyoruz. Polis çağırıyoruz, ilgilenen tek bir polis olmuyor. Tüm bunları zaten polis yaptırıyor.”

Halk Meclisi temsilcilerinin hafta içinde kendilerinin karakola geleceklerini, bu konuda herhangi bir değişiklik olmadığında da, daha kitlesel eylemler düzenleyeceklerini söylemesinin ardından eylem sona erdirilirken, polisin uyuşturucuya, fuhuşa kol kanat gerdiği eylemden duyduğu rahatsızlıkla bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

Katleden EMPERYALİZM'DİR EMPERYALİZM Terördür!

Yasak ve kalles bir silahla Yaktılar, kavurdular...

MOSKOVA YA DA BAYRAMPAŞA!

"Bombalar 4-5 çeşit kimyasal bomba idi. Yine ses, sis bombaları kullandılar. Bombaların yoğun atılmasında nefessiz kalıyor, kasılıyorduk... Gazlardan boğazlarımız yanıyor, ciğerlerimiz yanıyor, nefes almakta zorlanıyorduk."

"Tavan deliklerinden, mazgal pencerelerinden ve karşı çatıdan çok çeşitli bomba atışı yapıldı.. Bunların içinde sinir gazı da vardı.. Birden etkisiz duruma geldik... sinir sistemimiz felç oldu. Solunumumuz durdu ve çırpınmaya ve titremeye başladık.. Nefes almaya çalışıyorduk ama alamıyorduk. Konuşamıyorduk... inilti ve boğulma, çırpınma seslerinden başka bir ses yoktu.. Sonunda "Ölüyoruz" herhalde diye içimizden geçirdik..."

Moskova'da havalandırma bacalarından gaz verilen tiyatro salonundaki rehinelerden birinin anlatımı değil. Bunlar, Bayrampaşa Hapishanesinin C-1 koğuşunda gaz bombalarıyla boğulmaya çalışılan kadın tutsaklardan birinin anlatımı. Ama Moskova'daki rehinelerden herhangi biri de aynı sahneleri anlatacağı. Bayrampaşa'da ve Moskova'dakiler aynı şeyleri yaşadılar çünkü o an.

Kimyasal silah kullanmasalardı, olayın niteliği değişecek miydi?

Önce bunun altını çizmek gerekir. Orada, Moskova'da suç olan, gaz kullanarak katletmeleri değil, KATLETMELERİ'dir. Çeçen savaşçılar ve rehineler, kurşunlarla öldürülseler de, Rus emperyalizminin suçu değişmeyecekti.

Fark sadece şunda: Kimyasal silahları kullanarak,

suçlarını bir "insanlık suçu"na çevirmiş oluyorlar. Sözü edilen silahlar, bizzat devletlerin imzaladığı anlaşmalarla yasaklanmış olduğundan dolayı "uluslararası hukuk suçu" işlemiş oluyorlar. Ve hak hukuk, insanlık derken ne kadar ikiyüzlü olduğunu sergilemiş oluyorlar.

Evet, aylardır emperyalist medyadan Irak'ın kimyasal silahları üzerine demagogiler yapılırken, bir emperyalistin bu silahı kullanması, kendi demagogilerini çökertmiştir.

Vahşetin yeryüzündeki temsilcisi, emperyalizmdir

Kimyasal silahları icat eden, üreten de kendileri. Yasaklayan da kendileri. Ve kendi yasaklarını çiğneyen yine kendileridir. Emperyalistlerdir.

Kimyasal silahların kullanılması 1899 ve 1907 Lahey sözleşmeleriyle yasaklandı. Ama 1. Dünya Savaşı'nda Almanya ve İngiltere kullanmakta tereddüt etmedi. Onbinlerce insan bu tür silahlarla vahşice katledildi.

17 Haziran 1925 tarihli Cenevre Protokolü ile kimyasal ve biyolojik silah kullanımı yeniden yasaklandı.

Ardından, İtalya, Habeşistan'da, Japonya Çin halkına karşı, Nazi Almanyası bir çok yerde kullandı. Amerika, savaştığı hemen her yerde yine kullandı bu silahları.

Irak vesilesiyle Amerika'nın sürekli gündemde tuttuğu ve saldırısına gerekçe yapmaya çalıştığı "kitle imha silahları" Saddam'da var mıydı, yok muydu tartışılıyor.

Peki nedir "kitle imha silahı"? Kimyasal, nükleer ya da başka türlü; her ne türde olursa olsun binleri, onbinleri bir anda yokeden silahlar diyelim kısaca.

Peki, bütün nükleer bombalar "kitle imha silahı" değil mi? Bütün emperyalistler, bombalarıyla daha fazla insanı daha kısa sürede öldürmek için tekniği geliştirmiyorlar mı? İnsandan yana bir düzende halkların her biçimde gelişmesine hizmet etmesi gereken bilim, emperyalistlerin elinde sadece ve sadece başka ülkeleri, halk-

ları egemenlik altına almak, diz çöktürmek, olmadığının yoketmek için kullanılmıyor mu?

Irak'ta olduğu belirtilen, bu silahlara tüm ülkeler, çok daha fazla gelişmişlerine tüm emperyalistler sahip değil mi? Sanki "kitle imha silahı" denilince sadece kimyasal silahlar anlaşılıyor, ya ötekiler, onlar kitlelere gül mü atıyor? Örneğin bilinen bir örnek; ABD 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Japonlara karşı kimyasal silah kullanmayı düşünmüş ama, "çekindiği için" atom bombasını seçmiş!... Peki ne olmuş o bombayla; yüzbinlerce Japon katledilmiş ve halen çocuklar sakat doğuyor.

Sanki bu gerçekler hiç bilinmeyenlermiş gibi, sanki "kitle imha silahı" sadece Irak'ta varmış gibi bir tartışma var oysa.

Amerika ve öteki emperyalistler bütün dünyaya gerçekleri yoksayarak, göstermeyerek, dile getirenlerin sesini kısarak kavramları istediği gibi tartıştırıyor. Ve bu kavramlar giderek muhalif yayınların yazılarına, Amerikan karşıtlarının dillerine dahi sirayet etmiş durumda. Tıpkı "terör" kavramı gibi.

Şimdi bugünlerde tıpkı Irak konusunda olduğu gibi Rusya'daki tiyatroya atılan ölümcül gazla birlikte kimyasal gazlar tartışılıyor. Ama tartışma yine eksik, tartışma yine çarpık ve gerçeklerin tümü ortada yine yok.

Örneğin kimse, bu tür kimyasal silahların Amerikan depolarında ne kadar olduğunu sormuyor.

Kimse, ABD'nin Kore Savaşı'nda kullandığı ve veba salgınına yolaçan biyolojik silahları sormuyor; Vietnam'da kullandığı toplam **6 bin 250 ton** CN, BZ, CS, DM adlı kimyasal silahlar için hesap sormuyor.

Ve Dönelim ülkemizdeki "kimyasal silahlar"a

"Tavana baktık. Tavandan ve mazgaldan açtıkları delikten boru uzatmışlar içeriye yanıcı gaz veriyorlardı ve gaz

verilen yerler anında alev alıyordu.. Yine çatıdan beyaz kimyasal bir toz serpiştirdiler.. Bunun ne olduğunu bilmiyorduk. Hepimiz saçlarımızdan tamamen tutuşmuştuk."

Bayrampaşa'da kullanılan gaz bombalarının bir kısmının markası, fabrikalardan üretim markası bile belliydi. Ama, yakılan kadın tutsağın yukarıda anlattığı gazın ne olduğu öğrenilemedi bugüne kadar. Moskova'da kullanılanın öğrenilebileceği de şüpheli.

Bugün Rusya'da gaz kullanıldığı için feveran edenler, özellikle basın, 19 Aralık'ta Bayrampaşa'da 6 devrimci kadını diri diri yakan gazları bugün hatırladılar mı acaba? Söz konusu olan **"bizim devletimiz"** olunca yazan olmadı.

Katliamlara karşı çıkmayıp, sadece hangi tür gazın kullanıldığıyla ilgilenenlerin, başka yerde olan bir katliamı kınarken, yanbaşındakini hiç tartışmayanların "kimyasal silah" karşıtlıkları, **"insancılıkları"** bu kadardır.

Basından

Putin'in Utancı

Derya Sazak

(29 Ekim 2002 Milliyet)

Moskova'daki yerel bir radyo istasyonu arasında kurulan bağlantıda geçen konuşmalar 'uyutulma' felaketinin boyutlarını gözler önüne seriyor:

Rehine: Burada gaz sıkıyorlar. İnsanlar koridorda oturuyor. Yalvarıyoruz sıkmayın diye. Sonumuz Kursk (Kuzey Denizi'nde batan Rus denizaltı) gibi olmasın.

Telefonu arkadaşı Anya alıyor:

Anya: Ruslar bir şey yapmaya başladı galiba. Lütfen bize bir şans verin.

Radyocu: Deniyoruz. Neler oluyor. Gaz mı?

Anya: Bunun ne gazı olduğunu bilmiyorum. Çeçenlerin tepkisini görebiliyorum. Bizim ölmemizi istemiyorlar. Bizim yetkililerimiz hiçbirimizin canlı çıkmasını istemiyor! ...

Anya: Bilmiyorum. Ben saklanıyorum. Dışarıdan gelmeye başladı silah sesleri. Hükümetimizin aldığı karar bu işte! Kimse sağ çıkamayacak. Nasıl 'kurtarma operasyonu'ysa?.."

Böyle durumlarda 'kurtarıcılar' operasyon adı bulmakta inanılmaz başarılıdır! İki yıl önce bizim cezaevlerinde gerçekleştirilen ve çok sayıda ölü, yaralıyla son bulan bir operasyona **'hayata dönüş'** adı verildiği anımsanacaktır..."

Amerikan Saldırganlığına HAYIR!

Bu slogan ne bir eylemde, ne bir kaç yüz kişi tarafından atılan bir slogan.

Bu slogan; Amerika'dan Avrupa'ya, Ortadoğu'dan Türkiye'ye dünyanın dört bir yanından yüzbinlerce insan tarafından düzenlenen gösterilerde haykırılıyor.

BM'den saldırı için karar mı; dünya halkları HAYIR! diyor.

"Kitle imha silahları" bahanesi mi; dünya halkları YALAN diyor.

"Teröre karşı savaş" demagijisi mi; dünya halkları ARTIK İNANMIYORUZ diyor.

Dünyanın dört bir yanında haykırılan sloganlar, sokaklara dökülen yüzbinler bunun en açık kanıtı değil mi?

çeyi kabul etmediler.

Heyetin gelmesinin ardından sanatçı Ruhan Mavruk tarafından okunan açıklamada, "Amerikan saldırganlığına karşı Ortadoğu halklarının yanında olan herkesi meydanlara çıkmaya, tepkimiizi sokaklara dökmeye çağırıyoruz" denildi. Eylemde, "ABD SALDIRISINA SON", "SAVAŞ AÇLIK VE ÖLÜM DEMEKTİR", "HALKLARIN KATİLİ ABD EMPERYALİZMİ" dövizlerinin yanısıra ABD karşıtı sloganlar atıldı.

Girişim aşamasındaki Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, tanıtım toplantısında emperyalizme karşı olacağını söylemişti, ilk eylemi de böylece anti-emperyalist bir eylem olarak gerçekleşti.

TÜRKİYE:

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, 30 Ekim'de ABD Konsolosluğu karşısında yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir açıklama yaptı.

TUYAB'lılar ve Ruhan Mavruk ile Nurettin Güleç gibi sanatçıların yanısıra Grup Yorum'un da katıldığı ve Mahsunî'nin "Katil Amerika" marşını söylediği eylemde, Amerika'nın Ortadoğu'ya saldırısına hayır diyen dilekçeler tespit edilen bir grup tarafından konsolosluğa verilmek istendi, ancak katiller dilek-

Gecekondulardan...

Amerikan saldırganlığına karşı sokaklara çıkan gecekondu halkına **1 Mayıs Mahallesi** de eklendi. 29 Ekim'de **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** ile **Alinteri** ve **Atılım** gazetesi okurlarının düzenlediği meşaleli yürüyüşte "Amerikan askeri olmayacağız" sloganları atıldı. "Savaş açlık ve ölüm getirir. Savaşa Hayır" pankartının açıldığı eylemi polis uzaktan izlerken, yürüyüş sonunda meşaleler birleştiriler büyük bir ateş haline getirildi ve etrafında halaylar çekildi.

Meşalelerimizle Amerikan İmparatorluğunu Yakalım

Amerikan imparatorluğu saldırmaya hazırlanıyor. Yanıbaşımızdaki bir halkı katletmek, ülkesini işgal etmek istiyor. Afganistan'da başladığı işgallerini Irak'la sürdürmek istiyor.

Irak son olmayacaktır. Bütün Ortadoğu, bütün dünya halkları Amerikan imparatorluğunun hedefi. Ama, Amerikan imparatorluğunun hesaplamadığı bir şey var; onun modern silahları varsa, biz milyarlarca halkların Amerika'ya karşı büyük bir öfkesi var. Bu öfkeyle tutuşturalım imparatorluğu. Öfkemizi gecekondularımızda meşalelerimizi yakarak, her akşam sokaklara çıkarak göstere- lim. Ülkemizin satılık olmadığını Amerika'nın imparatorluk savaşına karşı, bütün dünya halklarıyla tek bir cephede olduğumuzu haykıralım.

- 30 ekimde emekliler de ABD Konsoloslugu önündeydi. **Emekli-Sen** üyeleri "bu çirkin ve haksız savaşı protesto ediyoruz" dediler.

- 25 Ekim'de **İzmir'de** Konak Meydan'da toplanan Savaşa karşı İzmir Girişimi üyesi 200 kişi "Savaşa Hayır" pankartı açarak Amerika'nın saldırısına karşı olduklarını belirten bir açıklama yaptılar. Eylemde "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları haykırıldı.

26 Ekim'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan **ÖDP** üyeleri, yaptıkları açıklamayla, "Savaşa karşı sesimizi yükseltelim" dedi.

26 Ekim'de **Ankara** Yüksel Caddesi'nde bir eylem yapan İHD üyeleri ABD'nin savaş politikalarını protesto etti. Eyleme KESK ve "Savaşa Hayır Platformu" da destek verdi.

AMERİKA

1960'lardan Sonraki En Kitlesele Gösteri

Evet, 26 Ekim günü Amerika'da düzenlenen gösteri böyle nitelendi. Aynı gün Avrupa genelinde de eylemler düzenlenirken, Beyaz Saray'ın önünde toplanan 150 bine yakın insan, **sol güçlerin** çağrısıyla Bush hükümetinin saldırgan politikalarını protesto etti, Irak'a saldırıya hayır dedi.

Eylemde Filistin ve Irak bayraklarının yanısıra Saddam Hüseyin posterlerinin de taşınması, Amerikan halkının giderek hükümetleri gibi düşünmeye başlamasının çarpıcı bir örneğini teşkil etti.

Eylemde "savaş harcamanız dolarları, ambargoda ölüme mahkum ettiğiniz Iraklı çocuklara verin" pankartı açılırken, yapılan konuşmalar da,

"rejimi değişmesi gereken bir yer varsa, önce buradan Amerika'dan başlamak gerekir." denildi ve Amerika'da artan

işsizlerin, yoksulların sayısıyla örnek verildi. "Şeytan Bush" sloganlarının atıldığı eylem, Amerikan tarihine, Vietnam saldırısını protesto gösterilerinden sonra yapılan en kitlesele gösteri olarak geçti.

Beyaz Saray önündeki gösterinin dışında, aynı gün, San Francisco, Maine, Vermont, Denver gibi bir çok kentte de miting ve gösteriler düzenlendi.

Bir başka gösteri de, ABD'nin sömürgesi **Porto Riko**'daydı. Yaklaşık bin kişi, Irak ve Filistin bayrakları taşıyarak, ABD Donanmasının kendi topraklarında savaş tatbikatları yapmasını protesto ettiler, "en büyük terörist Bush" sloganı atılar.

Amerika kıtasındaki başka bir eylem de Meksika'daydı. Orada da Irak'a saldırıya karşı sloganlarla bir gösteri düzenlendi.

AVRUPA

26 Ekim günü Avrupa genelinde eylem günüydü. **Ispanya, İtalya, Danimarka, Almanya, İngiltere, Hollanda, Norveç** ve **Belçika'da** düzenlenen gösterilerle Amerikan savaşına karşı Avrupa topraklarından halkların tepkisi yükseltildi.

Bütün gösterilerde olduğu gibi, Avrupa çapında en kitlesele ve en yaygın gösterilerin yapıldığı Almanya'daki gösterilere de ilerici, sol, devrimci güçler damgasını vurdu. **Almanya'nın 80'e yakın kentinde** aynı anda onbinlerce Alman sokaklara döküldü. Demokratik Sosyalizm Partisi ve Yeşiller milletvekillerinin de katıldığı gösterilerde Türkiye devrimcileri de yer aldı. Eylemlerde Filistin ve Irak bayrakları taşındı, terörü yaratanın Bush yönetimi olduğu dile getirildi.

İsveç-Stockholm'de aralarında Cephe Güçlerinin de bulunduğu ilerici, devrimci güçlerin düzenlediği gösteriye katılan yaklaşık 4500 kişi ABD konsoloslugu'na yürüyerek, "Katil Bush" sloganları attı. Aynı gün Malmö ve Göteborg kentlerinde de mitingler düzenlendi.

ASYA

Asya kıtasındaki eylemler, Japonya, Güney Kore ve Filipinler'de yoğun olarak gerçekleştirildi. Eylemlerle Amerikan savaş planları ve Filistin'in işgali protesto edildi.

Avustralya kıtasında uzun süredir düzenli olarak yapılan eylemler geçtiğimiz hafta içinde de bir çok kentte sürdü.

Savaş ateşinin yanibaşında ateşin sıcaklığını duymamak...

Örgütlere, ülkelere “süre veren”, tehdit eden ABD, şimdi de BM’ye süre verdi.

Dünya “petrol için savaşa hayır” şiarıyla ayakta! Savaş ateşinin sıcaklığı en fazla bizi yakacak. Amerikan saldırganlığına karşı eylemlerin cıvıllığı NEDEN? Yakılmak istenen biziz, bizim kardeşlerimiz; oligarşinin irademizi dolarla Amerika’ya satmasına izin vermeyelim. Satılık bir ülke, iradesiz bir halk olmadığımızı gösterelim.

Emperyalizmin çıkarları için kullanmayacağı hiçbir şey yoktur. İnsan kanının, canının, halkların iradesinin, ne düşündüklerinin ne istediklerinin hiçbir önemi yoktur emperyalizm nezdinde. Rusya’da yaşanan Çeçen eylemi sonrasında Amerika bunun son örneğini veriyor. Amerika, BM Güvenlik Konseyi’nden Irak’a saldırıya zemin hazırlayacak bir karar çıkartmak için Rusya muhalefetini, Rusya’daki katliama destek vererek, karşı çıkmayarak sağlama hesabında.

Amerikan İmparatorluğunun dayatma ve tehdidi BM kapısında

“Terör” demagogileriyle dünyayı kan denizine çevirme, direnen halkları teslim alma hesaplarına BM şemsiyesi giydirmeye çalışan Bush’un, geçen hafta yaptığı son açıklama, Amerikan imparatorluğunun BM’ye bakışını, “uluslararası” denilen kurumların nasıl işlevsiz, basiretsiz hale geldiğini bir kez daha gözler önüne serdi. Ne diyor Bush?

“BM’ye bir hafta süre veriyoruz” diyor. Peki ne için? Onu da söylüyor;

“BM Irak’ı silahsızlandırmak için irade göstermezse, Amerika önderliğindeki ittifak bunu yapacaktır.”

Hani uluslararası hukuk vardı? Hani BM “dünya barışının güvencesi” idi.

Bush, açıkça, dünyanın gözleri önünde, **ya benim istediğim kararı al, ya da ezer geçerim** diyor BM’ye. Peki BM, “dünya barışının güvencesi olma” adına ne yapıyor bu tehdit karşısında? Açıklamanın hemen ertesi günü toplanıp kararı görüşmeye başlıyor. Henüz bu yönde bir karar çıkmış değil, ama bunun öneminin olmadığı zaten Bush’un sözlerinde açık. Mesele bir prosedürün yerine getirilmesidir. Alınacak bir kararla Amerika’nın işinin kolaylaştırılmasıdır. BM, sen dünya barışını yokediyorsun, Irak’a saldıramazsın, saldırı gayri meşrudur, terördür... diye dünyaya ilan etmedikçe, Amerika’nın karşısına çıkmadıkça ya da yaptırımlar uygulama-

dıkça, örneğin BM’den atmadıkça böyle bir karar almış veya almamış hiçbir önemi yoktur. “Dünya barışının güvencesiyim” deniyorsa, bunun pratik ifadesi olmak zorundadır.

Tabii bunun karşılığı da olacaktır. Amerika BM’ye dolarları kesecektir örneğin. İşte yine karşımıza işgallerin, sömürgeleştirmenin bir başka silahı burada da çıkıyor. Dolar, halkların iradesinin teslim alınmasında, hukukun ayaklar altına alınmasında kullanılan bir silaha dönüşüyor.

Dayatmalar, tehditler, “süre vermeler” şimdi örgütleri, ülkeleri geçti, BM’nin kapılarına dayandı. 11 Eylül’den bu yana “teröre karşı savaş” yalanına BM’nin verdiği destekle yaratıldı bu hukuksuzluk düzeni. Halklar açısından, halkların lehine bir hukuk zaten yoktu, ama şimdi egemenlerin kendi arasındaki bir hukuaktan söz etmek bile zordur. Güç bende, silah bende, dolar bende tüm dünya bana tabi olacak hukuksuzluğu, kısaca imparatorluk politikaları geçerli olan.

Tüm Halklar “Liste”de

Bush’la özdeşleşen hukuksuzluk, Şaron’la özdeşleşen terör sadece Irak halkının, sadece Filistinlilerin sorunu değildir. Dünya halklarının sorunudur.

Amerika “terör listeleri” yayınladığında, “hedef ülkeler, hedef örgütler” ilan ettiğinde, “şer eksenleri” belirlediğinde; bu listenin genişleyeceğini, Amerikancı dünya düzeninde adalet isteyen, açlığa ve zulme son verin diyen tüm halkların, örgütlerin hedef olacağını dile getirmiştik. Bugün Irak nezdinde sergilenen bu pervasızlık, söylediklerimizin ispatıdır. Aynı zamanda hedefin Afganistan’la sınırlı kalmadığı gibi, Irak’la da sınırlı kalmayacağını göstergesidir.

Böyle bir dünyada hiçbir ülkenin, hiçbir halkın güvenliği yoktur. Bir şekilde Amerika’nın çıkarlarının önünde engel olan, hatta sadece, “bu ülke bi-

Provokatörlüğe Hazır Bir Silah Denetçisi

BM'nin silah denetçileri başkanı Hans Blix Bush'un BM'ye süre vermesinin ardından, "Irak'ın karara uymaması durumunda güç kullanılacağı yönündeki bir BM kararını tercih ederiz." açıklaması yaptı.

Hangi koşullarda bir karar alınırsa alınsın Amerika'nın saldırıya zemin hazırlamak için her türlü provokasyona, kışkırtmaya başvuracağını söylemiştik. Yine, BM silah denetçileri arasında 1991 sonrası denetimler sırasında ABD ajanlarının bulunduğu bizzat diğer silah denetçileri tarafından açıklandığı hatırlanacaktır. Düşünün, daha Irak'a gitmeden Amerikan başkanı Bush gibi konuşan bir BM silah denetçisi ne kadar tarafsız olabilir? Bu kafanın ABD'nin ajanlığını yapacağını, provokasyonlarla saldırı raporları hazırlayacağını anlamak için yaşamaya, beklemeye gerek var mı?

zimidir" diyen her halk, her an Bush'un tehditlerinin, bombalarının hedefi haline gelebilir.

Neden "Bir Hafta Süre"?

Bir önceki açıklamasında, "savaşsız da çözebiliriz" diyen Bush, şimdi neden süreler veriyor, neden bir an önce saldırı hazırlıkları yapıyor, uçak gemilerini körfeze hareket ettiriyor?

Uluslararası ilişkilerde onlarca neden sayılabilir, ama esas olarak bu süreçte belirleyici olan başta Amerika ve İngiltere olmak üzere bütün dünya genelinde yükselen, Irak'a saldırıya karşı çıkan halkların sokaklara dökülen tepkileridir.

En son 26 Ekim günü aynı anda, yüzbinlerin Beyaz Saray önünde yani Bush'un burnunun dibinde Irak bayrakları ve Saddam posterleri taşıması, Avrupa genelinde yüzbinlerin Irak'a saldırıya karşı çıkan eylemleri bunun son örneği oldu. Emperyalist medya yeterince yansıtmasa da, denilebilir ki, **DÜNYA AYAKTA!** Halklar, sadece savaşa hayır demiyor; Amerika'nın saldırganlık politikalarına karşı çıkıyor, emperyalist teröre karşı sloganlar haykırıyor, tüm terör demagogilerinin yarattığı baskılanmaya rağmen direnen mazlum halkların yanında olduklarını haykırıyor.

11 Eylül sonrasının yarattığı ortamda tepine tepine terör demagogileri yapan Amerika'nın ambarrında halkları etkileyebilecek malzeme tükenmiştir. "Terör" yalanına inanan yoktur bugün.

ABD'nin imparatorluk hesabını bozabilecek tek

Sömürgecilik ve BM

Irak Dışişleri Bakanı Naci Sabri, ABD'nin BM'ye sunduğu son tasarının, Irak halkını sömürgeci bir gücün mandası altındaki bir halk yapmaya çalıştığını söylemiş ve tasarının, 'BM adına Irak'ı sömürgeleştirme deklarasyonudur.' demiş. Çok doğru. Yanlış olan, bu durumun, "*BM Şartı'nın temel ilkelerini zedeleyeceğini*" söylemesi.

Hayır zedelemes. BM'nin öncülü olan Milletler Cemiyeti, 1940'lı yıllara kadar resmen **mandacılığı** organize eden bir kurumdur. BM'nin '**Manda Yönetmeliği**' ile, geri bırakılmış ülkeler "toplumsal ve kültürel ilerleme(!) sağlayıncaya kadar" üye bir ülkenin **himayesine** veriliyordu. Irak da o dönemde, başka bir ülkenin mandasına verilen bir ülkedi.

Amerika dünyaya ortaçağ zulmunu ve kural-sızlığını dayattığına göre; BM de ona uyum sağlar kolaylıkla!

güç **halkların gücüdür**. Bugünkü boyutuyla belki engellemekte henüz yetersiz olabilir. Ama anti-Amerikancı havanın bu boyutuyla kalmayacağı, sokağa yansıyan tepkilerin çeşitli örgütlenmelerin zeminini olgunlaştırmasının yanı sıra, savaşa destek veren, içinde yeralan ülkelerdeki burjuva muhalefetleri harekete geçmekte zorlayacağı olası gelişmelerdir.

Amerika'nın kılıfına uydurmakta acele etmesinin, olmazsa kılıfsız da yapma saldırma kararlılığını dile getirmesinin nedeni bu. BM Güvenlik Konseyi'nde şu ya da bu noktada bir anlaşma sağlamaları mümkün, ama imparatorluğun önüne hiç beklemeyişi ve rüşvetle satın alınamayacak bir engel her gün büyüyerek çıkıyor.

Ateş Yanıbaşımıza Düşecek!

Türkiye, Irak'ın hemen yanıbaşında. Savaş ateşinin en fazla yakacağı ülke durumunda. Oligarşinin "Kürt Devleti" itirazları dışında Amerikan saldırganlığına karşı hiçbir muhalefetinin olmadığı biliniyor. Bugünlerde Amerika'ya giden Genelkurmay başkanının masada kanımızı, canımızı, topraklarımızı peşkeş çekeceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

İster üsleri kullanarak, isterse daha aktif olarak Türkiye halkının zerrece çıkarına olmayan bir savaşın içine çekiliyoruz. Hem de göz göre göre, hem de bilmem kaç dolar hesabı karşılığında. Emperyalist medyada her gün, "**Türkiye ile şu kadar dolar pazarlığı yapılıyor**" haberleri yayınlanıyor. Türkiye'nin AB'ye alınması için Amerikan baskısı

rüşvet olarak sunuluyor. Satılık ülke, satılık bir halk, rüşvetle halkların kanının dökülmesine onay veren bir halk muamelesi yapılıyor. Bu onursuzluk, bu aşağılanma, Irak halkının dökülecek kanına ortaklık elbette bu kokuşmuş devletin hanesine yazılacaktır, halkımızın değil.

Ama bu gerçek, suskunluğumuzun ya da bugünden çok daha gür bir sesle haykırmayışımızın gerekçesi olamaz. Tersine, suskunluğumuz, onbinlerle, yüzbinlerle sokaklara dökülmeşiğimiz, bu onursuzluğa, bu kan dökücülüğe sessiz destek vermektir. En azından sineye çekmek, kabullenmektir.

Afganistan "uzaktı", sustuk, Irak yanibaşımızda, biz ülke olarak ateşin tam ortasındayız. Afganistan'da "terör" dediler, "şeriatçı Taliban" dediler, suskun kalmamız için aldattılar. Bugün dünya halkları artık inanmıyoruz bu yalanlara diyor. Ülkemiz dahil, dünya halklarının karşısında en büyük tehlike olarak Amerika ve onun her türden silahları dururken, hiç kimse bizi "diktatör Saddam" ya da "Irak'ın kitle imha silahları" yalanlarına inandırmaz. Bu demagogileri, yalanları atın bir kenara, tı-kayın kulaklarınızı, gerçeğe bakın.

Beyinlerimizi bulandırmasına izin vermememiz gereken sadece emperyalistler değil. Amerikan savaşına dolaylı destekten başka hiçbir anlamı olmadığı bugün çok daha net ortaya çıkan; çünkü "savaşa da teröre de karşıyız" aldatmacasını, bugün "diktatöre de savaşa da karşıyız" diyerek sunmaya

çalışanlara da tıkamalıyız kulaklarımızı. Bir yanda bütün dünyayı denetimine almaya, tüm halkları te-bası yapmaya çalışan emperyalizm varken, olmayan bir orta yol bulmaya çalışmak tam da emperyalistlerin isteğidir. İşte bu yüzden "savaşa hayır" demek yetmez ve mevcut durumu ifade etmez; "Amerikan saldırganlığına hayır" demeliyiz. Tersini söyleyen, Amerika'ya karşı direnenlere de hayır diyordur. Hayır, halklar direnecek, teslim olmayacak.

Biz gerçeğe dönmeliyiz yüzümüzü.

Gerçek; Amerika'nın karşısında, Irak halkı ne-zinde halkların cephesinde olmamız gerektiğidir.

Peki neden, bir çok ülkede sokakları kuşatan tepkilerin gerisindeyiz? Yukarıda saydığımız çar-pıtma ve yalanları bir yana attığımızda geriye en-gel ne kalıyor? Şu ana kadar yapılan cılız eylem-lerde, nesnel durumlardan kaynaklanan nedenler ayrı bir tartışma. Peki biz halk olarak onlarca yol ve yöntemle tepkilerimizi dile getiremez, çağrıla-ra kulak veremez, eylemlere katılamaz, kendi ma-hallelerimizde küçükten başlayan eylemler örgüt-leyemez miyiz?

Biz halk olarak; *"yılan bize dokunana kadar su-san"* bir halk olma onursuzluğunu, bencilliğini ka-bul edemeyiz.

Biz Türkiye halkı olarak; topraklarımızdan ha-valanacak (halen havalanan) üslerden bir halkın katledilmesine seyirci kalamayız. Bunun için politik bir bilince sahip olmak gerekmiyor, yokedilmek ist-enen değerlerimize, ahlakımıza bakmak yeterlidir.

1 Aralık'ta Alanlara!

1 Aralık günü İstanbul'da büyük bir miting dü-zenlenecek. Amerikan saldırganlığına hayır diyen-lerin yüzbinleri bulması bize bağlı. O gün mey-danda olalım, mahallelerimizden, işyerlerimizden, okullarımızdan sloganlarımızla çıkarak alanı dol-duralım.

1 Aralık mitingine destek veren ve örgütleyen kurumlar şunlar:

Anadolu'nun Sesi Radyosu, Anti-Kapitalist Gaze-tesi, Aydınlık için Yurttaş Girişimi, Barış Anneleri İn-siyatifi, Barış Girişimi, Başak Kültür Merkezi, BE-SAM, Belgesel Sinemacılar Birliği, Çadaş Sinemacılar Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği, DEHAP, DİSK, DSİP, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Doğa Savaşçıları Çevre Örgütü, Gönül Birliği Yeşiller Partisi, Green Peace, Grup Yorum, Hümanist Hareket, Hak-İş, Hal-kevlere, İst. Diş Hekimleri Odası, İst. Eczacılar Odası, İst. İnşaat Mühendisleri Odası, İst. Mimarlar Odası,

İst. Tabipler Odası, İst. Veteriner Hekimler Odası, İst. Sosyal Forum, İşçi Gazetesi, İHD İst. şbs., İdil Kültür Merkezi, İstanbul Gençlik Derneği, İşçi Mücade-lesi, KESK, Karikatürcüler Derneği, Kaldıraç, Kadı-köy Savaşa Hayır Platformu, Kemal Türkler Eğitim ve Kültür Vakfı, Karakedi Kültür Merkezi, KATAGI, Mazlum-Der, Müstakil Tüketiciler Birliği, Özgür Ka-dının Sesi Dergisi, Osman Akgün Kültür Merkezi, Öz-gür Eğitim Platformu, ÖDP, Pazartesi Dergisi, Piya Kültür Kolektifi, P.E.N., Özerk Sanat Konseyi Giriş-i-mi(59 sanat örgütü), S.O.S. Çevre Gönüllüleri, Sava-şa Hayır Platformu, Sivil Toplum Kuruluşları Birliği, SODEV, Sosyal Araştırmalar Vakfı, Savaş Karşıtı (Avukatlar, Eğitimciler, Sağlıkçılar), SAKA Dergisi, SDP, Tahakküm ve Savaş Karşıtları İnisiyatifi, TYS, TMMOB, Türk-İş, Türkiye Yayıncılar Birliği, Türkiye-Küba Dostluk Derneği, Temel Haklar ve Özgürlükler Girişimi, Tüm İlerici Gençlik Derneği, Türkiye-Yuna-nistan Dostluk Derneği, TAYAD, Türkiye Sakatlar Derneği, Ürün Sosyalist Dergisi, Yol-İş Sendikası, 78'liler Vakfı...

Katleden

EMPERYALİZM'DİR
EMPERYALİZM

Terördür!

RUSYA'NIN "HAYATA DÖNÜŞ" OPERASYONU

23 Ekim: Silahlı 50 civarındaki Çeçen savaşçı, Moskova'da bir tiyatroyu ele geçirerek içerideki 700'ü aşkın kişiyi rehin aldı. Savaşçılar, Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesini istediklerini açıkladılar. Çoğu çocuk, 30 rehine ilk anda serbest bırakıldı.

24 Ekim: Görüşmeler sonucu 9 rehine daha serbest bırakıldı. Rus yetkililer de savaşçılarla görüşmeye başladı. Çoğunluğu rehinerin yakınlarından oluşan bir grup, tiyatro binası önünde yaptığı gösteride Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesini istediler.

25 Ekim: 15 rehine daha serbest bırakıldı. Bir Rus yetkili, "rehineleri bırakılırsa eylemcilerin canlarının bağışlanacağını" açıkladı. Çeçen savaşçılar talep ve kararlılıklarını tekrar ettiler. Savaşçılar 4 rehineyi daha bırakırken, Putin'den kendileriyle görüşecek bir temsilci belirlemesini istediler.

26 Ekim: Saat 05.40: Ölüm mangaları, kimyasal silahlarla, kurşunlarla saldırıya geçtiler. Saat 07.10'da katliam tamamlandı! Çeçen savaşçılar da, rehiner de "kurtarıldı"!

İşte teröre karşı mücadele!

İşte zalimlerin "başarı"sı!

İşte emperyalizm için insanın değeri!

Kimyasal ve biyolojik silahların kullanımını yasaklayan uluslararası sözleşmeler... Geçiniz.

Uluslararası Ceza Mahkemesi... Geçiniz.

Teröre karşı mücadele... Geçiniz.

Moskova'daki katliam, tüm bunların geçersizliğinin yeni bir kanıtı olarak yazıldı tarihe.

53 Çeçen savaşçının, ülkelerinde süren işgal ve katliamı dünyaya duyurmak, Çeçen halkının haklı ve meşru taleplerini dile getirmek için Moskova'da gerçekleştirdiği rehin alma eylemi, emperyalizmin katliamıyla sonuçlandı.

Çeçenlerin eylemine ilişkin "masum insanlar", "siviller" demagogileri yapılırken, savaşçı, rehin, gerilla, sivil, 200'e yakın **İNSAN** katledildi.

Irak'ın kimyasal silahları tartışılırken, Rusya'nın tartışılmayan(!), "tehdit" olarak görülme-yen kimyasal silahlarıyla tüm dünyanın gözleri önünde bir katliam gerçekleştirildi. 50 Çeçen savaşçı ve 117 rehine katledildi.

Emperyalizm, "Şaron taktikleri"ni yaygınlaştırmak ve kanıksatmak istiyor

İsrail, yıllardır burjuva basında bile "terörist devlet" olarak adlandırılan bir devlettir. Onun bu sıfatla anılmasına neden olan ise, İsrail'in hiç bir "ulusal", "uluslararası" hukuk kuralını, hiç bir in-

sani değeri tanımadan her türlü yöneme başvuru-rabilen bir devlet olmasıdır.

Bugün bu politika, başta Amerika olmak üzere, emperyalistlerin politikası haline dönüşüyor.

ABD'nin imparatorluk politikası, *"benim iste-diğim gibi yaşayacaksın, benim düzenime boyun eğeceksin... çünkü benim daha büyük askeri gü-cüm var"* şeklinde özetlenebilir.

Kaba güce dayanan bu adaletsizlik politikasını gizlemek için "uluslararası ceza mahkemeleri" gibi kurumlar devreye sokuluyor. Ama herkes görece-k, Rusya da bu vahşetten dolayı, yargılanmayacak-tır. Çünkü bu kurumlar, esas olarak emperyalizm önünde diz çökmeyenlere karşı kullanılmak için ku-ruldu. Emperyalizmin kullanıp bir kenara fırlattığı bir kaç diktatörün, savaş suçlusunun bu mahkeme-ye çıkarılması da bu gerçeği değiştirmez.

Rusya'daki katliamın sorumlusu sadece Rusya değildir

ABD saldırganlığı karşısında susanlar, ABD'nin Afganistan'daki savaş ve insanlık suçları karşısında susanlar, İsrail'in, diğer yeni-sömürge yönetimleri-nin işkence, infaz, katliamları karşısında susanlar, Moskova'daki katliamın da sorumlusudurlar.

Cenin katliamını onaylayan, 19-22 Aralık katliamını onaylayan herkes, bu katliamın da sorum-lusudur. Tüm emperyalistler bu yöntemleri ha-kim kılmaya çalışıyor; Amerikancı dünya düzenin-de, haklı, meşru talepler karşısında katliamcılık kabul ettirilmeye çalışılıyor.

Amerika ve Rusya arasında, 1990 öncesinden daha farklı bir **"denge"** kuruluyor şimdi; Ben se-nin yaptıklarını görmeyim, sen benim yaptıkları-mı... Bu denge içinde, ABD Afganistan'da, Rusya Çeçenistan'da katliama devam ediyor.

Rusya; Amerika'nın 11 Eylül sonrası yaptığını, Çeçenlerin eylemi sonrasında yapmaya çalışıyor. Yeni "güvenlik politikaları" şimdiden tartışılmaya başlandı. Bunun anlamı kısaca şu; Çeçenler'e kar-şı daha fazla terör, içeride muhaliflere karşı daha büyük baskı ve yasaklar, sansürler. Uluslararası alanda ise Çeçenlerle ilişkilendirdiği ülkeler üze-rinde kurulacak daha fazla baskıyla egemenlik alanlarını genişletmek.

Kendi vatandaşlarını tüm dünyanın gözleri önünde, kimyasal gazlar kullanarak katleden Rusya, katlettiği vatandaşlarının kanını kullanma hesabı yapıyor. Ama bu hesap, halkların direnişi-ni hesaba katmıyor. Direniş, hesapları bozacaktır.

Emperyalistlerin Kültüründe İnsan Yoktur!

Moskova'daki katliam üzerine Cephe tarafın-dan yapılan açıklama bu sözlerle başlıyordu. 27 Ekim tarihli 279 No'lu açıklamada *"Kim 'masum insanları' katlediyor? 'Kitle imha silahları'nı, kimyasal, biyolojik silahları kim kullanıyor? Kim terör uyguluyor? Hepsi ortada"* denilerek, em-peryalistlerin "teröre karşı mücadele" dedikleri-nin işte böyle bir katliamcılık olduğu belirtiliyor:

"İŞTE EMPERYALİZM İÇİN İNSANIN DEĞERİ!"

Emperyalistler için önemli olan, sadece çıkarlarıdır.

İNSAN, onlar için sadece bir ARAÇ'tır. Üzerin-den kar elde edilecek bir araç, savaşlarda cephe-ye sürülecek bir araç, şu veya bu biçimde kulla-nılacak bir eşyadır.

Bu günümüzde çok çıplak biçimde ortaya ko-nuluyor. Taliban rejimini devirmek isteyen emper-yalizm, kaç on bin Afganlının katledileceğini hesa-ba bile katmıyor. Saddam'ı "dize getirmek" iste-yen ABD, uyguladığı ambargo sonucunda yüzbin-lerce çocuğun ölmesini kaale bile almıyor. "Hayat kurtarma" adına, "çağdaşlık" adına, "uygarlık" adına katliamlar gerçekleştiriliyor."

Cephe açıklamasında eylemin niteliğine ilişkin olarak *"Çeçen eylemcilerin rehine alma eyleminin değerlendirilmesi ayrı bir konudur. Bizim bu ko-nudaki anlayışımız, çizgimiz bilinmektedir. Bu noktada bunların tekrarına gerek yoktur."* denil-dikten sonra şu belirtiliyor: **"Dökülen ve dökülecek tüm kanın sorumlusu sömürgeciliktir"**

Açıklamanın sonunda ise, halkların direnişinin çok çeşitli biçimlerde süreceği vurgulanıyor:

"Bu silahlar ve bu silahlara kumanda eden em-peryalist politika, meşru bir talebin savunucuları-nı ve sıradan, o çatışmayla hiç bir ilgisi olmayan insanları katletti?"

Nerede adalet? Nerede bu katliamcılığı yargıla-yacak "uluslararası" ceza mahkemeleri?"

Yok mu?

Yoksa, adaletsizliğe, açlığa, sömürgeciliğe kar-şı halkların direnişi ve savaşı, ellerindeki tüm im-kanlar ve imkansızlıklarla, şu veya bu biçimde sürecektir!"

Katleden EMPERYALİZM'DİR EMPERYALİZM Terördür!

Katledenlerin dili her yerde aynı “Kurtarma” Ya da “Hayata Döndürme”

Rusya Devlet Başkanı Putin, operasyonun hemen ardından yaptığı açıklamada *“operasyonun son derece başarılı olduğunu... kimsenin Rusya’ya diz çöktüremeyeceğini”* söyledi.

Üslubuyla, kelimeleriyle, 19 Aralık sabahı Ecevit’in yaptığı açıklamayı hatırlayın. *“Son derece başarılı bir operasyon olmuştur, teröristler devletle başedilemeyeceğini anlamış olmalıdırlar...”* Evet, Ecevit de böyle demişti.

ABD yönetimi yaptığı açıklamada operasyona tam destek verirken, Şaron bununla yetinmeyip, bizzat telefon açarak Putin’i kutladı! Şaron, mesajında Putin’in *“terörizmle mücadelede gösterdiği kararlılığı”* övüp, *“Putin’in yaptıklarının salt Rusya değil, terörizmle mücadele eden tüm ülkeler için önemli olduğunu”* söylüyordu.

Şaron’un sözleri hiç kuşku yok ki bir gerçeği yansıtıyor. Egemen sınıflar, 19 Aralıklarla, Cenin katliamıyla, Afganistan’daki Şibirgan katliamıyla, Guantanamo’yla, Moskova’daki katliamla, kimyasal silahları, sağ ele geçirip katletmeleri, hiç bir hukukla, kuralla kendilerini bağlamamayı, **“doğallaştırmak”** istiyorlar.

“Doğallaştırma”nın bir parçası da seçilen kavramlarda somutlanıyor. Katlediyorlar, “kurtarma” diyorlar. Yakıyorlar, “hayata döndürme” diyorlar. İşgal ediyorlar “sonsuz özgürlük” diyorlar. Adeta evrensel bir “kontrgerilla söylemi” bu.

Türkiye medyası ve Moskova Katliamı “KUZGUNA KENDİ YAVRUSU ŞAHİN...”

Operasyonun yapılış biçiminden kullanılan kavramlara, katliamın gerçekleştirildiği tiyatro binası önünde oluşan görüntülere kadar herşey, 19 Aralık’ı hatırlatıyordu.

Ancak, medyada gördüğümüz kadarıyla Milliyet’ten Derya Sazak’ın dışında hemen hiç kimse, bu benzerlikten söz etmedi. Hiçbirinin aklına gelmedi mi acaba? Hiç sanmıyoruz. Aradaki benzerliği görmemeleri mümkün değildi. Ama...

Ama bu benzerliği ortaya koymaları, kendi

suçlarını, daha açıkçası, katliamcılıklarını da ortaya sermek olurdu. Moskova katliamına ilişkin ülkemiz medyasının kullandığı şu başlıklara bakın:

- Hürriyet: 117 ölü Kurtarma Katliamı...
- Türkiye: Rus usülü operasyon: Eylemcilerle birlikte rehineler de kurşuna dizildi. Katliam gibi operasyon...
- ATV: “Kurtarma faciası”
- TGRT: 100 kişinin ölmesi mi başarı?

Bir de bunların 19 Aralık katliamını nasıl yansıttığını hatırlayın.

TGRT, “bizim polisimiz olsaydı böyle olmazdı” diye bir haber bile yaptı utanmadan. Sanki “Türk polisi” başka türlü yapmış!

Bir gecede, üç-dört evin basılıp, o evlerden sağ çıkan tek bir kişi olmadığını unutuyorlar anlaşılan. Dört duvar arasında zaten hapis olan tutsakların “ele geçirilmesi” için 28 tutsağın katledildiğini unutuyorlar.

Ve ne kadar ilginçtir; TV’ler katliamdan itibaren, sayısız haber bülteninde Moskova katliamında kullanılan gazın ne tür bir gaz olduğunu “tartıştı”lar. 19-22 Aralık’ta kullanılan gazın türünü niye tartışmamıştınız peki?

Rehineler öldürülmeseydi, katliam meşru mu olacaktı?

Moskova katliamına ilişkin bir başka çarpıklık da, sadece “rehinelerin öldürülmesi” üzerinde durulması. 50 Çeçen savaşı öldürülmüş; sanki o normal, o doğal... Düşünün, rehineler ve savaşılar, aynı yerde, gazdan aynı biçimde etkileniyorlar, ama rehinelerden bazıları kurtulurken, tek bir Çeçen savaşı “kurtulamıyor”... Çünkü sağ ele geçirilenler de infaz ediliyor.

Kimse tartışmıyor bunu. 1999 Ekim’inde Adana’da bir devrimcinin ve bir işçinin katledildiği infazda, sadece işçinin katledilmesine karşı çıkan kafa da işte bu kafaydı. Bu kafa, katliamcı kafadan özde farklı değildir. Bu kafada, hukuk, adelet yok, sadece “terör” demagojisi vardır.

Katleden EMPERYALİZM'DİR EMPERYALİZM Terördür!

Bu kararlılık nereden nasıl doğuyor?

Genç yaşlı, kadın erkek, 53 insan, “biz buraya ölmeye geldik” diyor. “Ülkemizin bağımsızlığı ve savaşı bitirme uğruna şehit olmaya kararlıyız” diyorlar. Onlar da çok iyi biliyordu ki, bu eylemin sonucunda ölmeleri büyük bir ihtimaldi. Ama buna rağmen böyle bir eylemi gerçekleştirdiler.

Onların ideolojilerini beğenmeyebilirsiniz. Yaptıkları eylem biçimini de doğru bulmayabilirsiniz. Ama bu eylemdeki feda ruhunu, kararlılığını kimse görmezden gelemes.

Dünya medyası da, ülkemiz medyası da fazla vermiyor; fakat son sekiz yılda, yani SSCB dağıldıktan, Sovyet halklarının **kardeşlik dönemi** bittikten sonra, Rusya emperyalizminin Çeçenistan’ı işgaliyle başlayan süreçte, **200 binin** üzerinde Çeçen katledildi.

1994’te başladı savaş. 1996’da anlaşma imzalandı, üç yıl kadar, çatışmasız bir dönem geçti. 25 Aralık 1999’da Rusya Çeçenistan başkenti Grozni’yi yeniden işgal etti.

Çeçenistan bugün Rusya ordusunun onbinlerce askeri tarafından işgal edilmiş durumda. İşkence, kaybetme, tecavüz, katliam sürüyor. Ve dünya, Çeçenistan’a gözlerini kapamış.

1994’te, Rusya’nın ilk saldırılarında, ABD ve Avrupa emperyalistleri, “insan hakları” adına Çeçenlerin yanındaydılar. Hatta çeşitli biçimlerde destekliyorlardı. Sonra 1999’a gelindiğinde, ABD Rusya’nın yanında yer aldı. İşgale, katliamlara onay verdi. Çeçenler de “**kullanılmanın**” tarihsel sonucunu ve trajedisini yaşadılar. Şimdi hem ABD, hem Rusya karşılarında.

İşgalciler, askeri olarak sıkıştırmışlar onları. Sıkışmışlığın **umutsuzluğa dönüşmesini engellenen ise, feda savaşçılar**dır.

Ve kuşatılmış bir halk, böyle bir feda ruhuyla donandığı için, onbinlerce askerle yapılan işgale rağmen, Çeçen direnişini bitiremiyor Rusya emperyalizmi. ABD’nin yüzbinlerce askerine rağmen, Vietnam’da çaresiz kalması gibi, İsrail siyonizminin, kamplara hapsedilmiş, etrafı alenen tel örgülerle çevrilmiş bir halkı teslim alamaması gibi.

Her türlü ulusal ve uluslararası hukukun rafa

kaldırıldığı dünyada ve ülkelerde, açlığın bir kader gibi dayatıldığı, boyun eğmenin, kişisizleşmenin dayatıldığı yerde, halkların direnmekten başka hiç bir yolu yoktur. Ekmek için, adalet için, özgürlük için, halklar direnecektir. Nasıl, hangi biçimlerde? Bunda da halkların çok fazla seçim şansı yoktur. Barışçıl, demokratik biçimler, parça parça yokedilmekte, etkisizleştirilmektedir. “Terör tarifi” o kadar genişletilmiştir ki, emperyalizmin, oligarşilerin düzenine şu veya bu düzeyde muhalefet eden herkesi içine alabiliyor rahatlıkla.

Halklar, direnmeden, halk olarak varolamaz. Direnmeyen halk, sürü olur, kuru kalabalık olur, halk olamaz. Halk olamayan kalabalıklar, açlığın, zulmün önünde duramaz; ezilir, savrulur gider. İşte bunun için direnecektir halklar. En çaresiz bırakıldığı koşullarda, feda ruhuyla kuşatmaları yaracak, çaresizlikleri, düşman için çaresizliğe dönüştürecekler.

Katliamların sorumlusu, direnen halklar değil, emperyalist sömürgeciliktir

Çeçen örgütlerinin geçmiş yıllardaki ittifakları, çizgileri, eleştirilebilir, tartışılabilir. Ama bugün tartışılmayacak gerçek, bir avuç Çeçen halkının katledilmekte olduğudur. Aynı Filistin gibi. İki-yüzyıldır, sömürgeciler, işgalleri sürdürmek için zulme başvuruyorlar. Bu katliamın sorumlusu, hiç kuşkusuz ve tartışmasız Rusya emperyalizmidir.

“Çeçenler de böyle bir eylem yapmasalardı...” tartışması anlamsız, yanlış bir tartışmadır. Evet, eylem, daha baştan, Çeçenistan’daki katliamın doğrudan sorumluluğunu taşımayan halka yönelik bir yan taşıması itibarıyla, yanlış başlamıştır. İslamcıların eylem çizgisine uygun olarak, hedef ayırımı yapılmamıştır. Fakat bunlar, ne katliamın asıl sorumlusunun Rusya olduğunu ortadan kaldırır, ne de Çeçenlerin haklı, meşru bir savaş yürüttüğünü. Çeçenleri, bu veya benzeri eylemleri yapmak zorunda bırakan da, sonuçta Rus işgalidir. İşgalin, sömürgeciliğin sorgulanmadığı yerde, halkların direnişlerini, **doğru** ve **adaletli** değerlendirmek mümkün değildir.

1 yıl oldu...

Katiller görevlerinin başında İçeride-dışarıda direniş sürüyor

Armutlu'da akan kan, yakılan ev, estirilen terör, Türkiye gerçeğinin yoruma gerek bırakmayan yüzüdür. Aç bedenlere bombalar yağdıranlarla, Şaron'lar, Bush'lar ve Putin'ler aynı ideolojinin, aynı kültürün temsilcileridir.

Tüm dünyanın gözleri önündeki katliamın suçlularına dava dahi açmayan düzende hukuk yoktur. Manisa davasıyla göz boyayanların gerçek yüzü Armutlu'dadır.

Armutlu katliamıyla hedeflenen; ölüm orucu direnişinin dışarıdaki sesini boğmak, direnişi kırmak ve halka gözdağı vermektir. İçeride-dışarıda direniş 3. yılına girdi. Zulme karşı feda ruhuyla direnenleri katliamların, işkencelerin teslim alamayacağı bir kez de Armutlu'da ispatlandı.

Susurluk'un sürdüğünün bugünkü gibi gizlenmek istendiği 2001 yılının 3 Kasım'ında İstanbul'un bir gecekondu mahallesinden yoksul halkın ve devrimcilerin sloganları yükseliyordu. "Susurluk sürüyor... Susurluk devlettir..."

Çok değil, bu sloganların gecenin karanlığını yırtarak haykırılışından iki gün sonra, 5 Kasım günü Susurluk sürdüğünü bütün dünyaya yine bu mahallede gösterdi. İstanbul'un orta yerinde bir gecekondu mahallesinin tepesinde helikopterler uçuruldu. Düşman toprağını işgale gider gibi Küçükarmutlu'yu, binlerce kasklı, maskeli, sivil-resmi, panzerli-yaya ama tümü silahlı ölüm mangalarıyla kuşatanlar bomba ve kurşun yağdırdılar.

Binlerce polisin, panzerlerin karşısında direnenlerse, bir elin parmakları kadar bile olmayan ölüm orucu direnişçileri ve onları savunan bir avuç devrimciydi. Savundukları, zulme karşı halkın direnme hakkıydı. Katliamla, tecritle kırlamayan, dünyanın en büyük direnişiydi savundukları.

O gün Küçükarmutlu'da, **Sultan Yıldız, Barış Kaş, Arzu Güler** ve **Bülent Durgaç** katledilirken, onlarcası yaralandı. Katliamı protesto etmek, zulmün karşısına bedenleriyle barikat kurmak için hapisanelerde ise, **Nail Çavuş, Muharrem Çetinkaya** ve **Eyüp Samur** isimli tutsaklar kendilerini feda ederek şehit düştüler.

5 Kasım, zulmün tarihine 7 şehitle '**Armutlu Katliamı**' olarak geçerken, halkların tarihinde ise, zulmün karşısında başeğmez bir kararlılığın, fütursuz bir cüretin ifadesi olarak '**Armutlu Direnişi**' olarak yerini aldı.

15 Eylül'den 5 Kasım'a Barikatlardan 13 Kasım'a

5 Kasımda halkı evlerine hapsederek katliam yapan İstanbul polisi, "*barikatları kaldırmak için girdik*" açıklaması yapmıştı. Barikatların neden kurulmak zorunda kalındığını ise hiçbir zaman

açıklamadılar.

Armutlu günlerdir kuşatma altındaydı. Saldırının ilk provası ölüm orucu şehidi Ümüş Şahingöz'ün cenazesi sırasında 15 Eylül günü yaşandı. İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul komutasındaki katiller sürüsü cenazeye katılan halka saldırarak çok sayıda kişiyi yaraladı. Gaz bombalarıyla direniş evlerine ve halka saldıranlar, direniş karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

Barikatların kurulması da işte bu saldırıyla aynı gündür. Direniş barikatlarla meşru savunma hakkını kullandı. İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman'ın arabuluculuğu sonucunda 22 Eylülde barikatlar kaldırılmasına rağmen, saldırı girişimleri, tacizler, provokasyonlar hiç bitmedi. Bizzat İçişleri Bakanı'nın ağzında katliam tehditlerinin dile getirilmesiyle barikatlar yeniden kuruldu.

5 Kasım saldırısında yaşanan katliam, amaçladığı gibi, direnişi kıramadı. Katliamdan sağ kurtulanlar ölüm orucu direnişini sürdürdü. 13 Kasım günü ikinci saldırı yaşandı. Yine bombalarla, kurşunlarla saldırdılar ve yüzlerce gündür aç olan direnişçiler dahil onlarca insanı yerlerde sürükleyerek gözaltına aldılar, birçoğunu tutuklattılar. İstanbul'un en temiz mahallesi olan Armutlu'ya polisin işgaliyle birlikte huzursuzluk geldi. Halkın evini gaspedip karakol yaptılar, yetmedi ev yıktılar, o da yetmedi çocuk parkını yıkıp daha büyük bir karakol yaptılar.

Armutlu Katliamı Tüm Halka Gözdağıydı

Katliam saldırısının görünen, bilinen boyutu; Amerikancı dünya düzenine, IMF'nin ülkemizi yönetmesine, devrimci düşüncenin yokedilmek istenmesine karşı Anadolu topraklarındaki en görkemli direnişi susturmaktı.

Bugünden bakıldığında, içeride ve dışarıda 3. yılına giren direnişin çok daha büyük bir kararlılıkla sürüyor olması, saldırının bu cephede amacına ulaşmadığının en açık kanıtıdır.

Katliamın bir başka boyutu ise halka yönelik gözdağı olmasıydı. Armutlu bu konuda ilk değil elbette. 19 Aralık'ta halka karşı savaş ilan eden faşizm, kelimenin tam anlamıyla durduk yere Konya-Akkise'de halka kurşunlar yağdırdı. Dönem; IMF programının halkı büyük bir yoksul-

luğa sürüklediği ve açlığın, zulmün çok daha büyüyeceği günlerin kapıda olduğu bir dönemdi. 19 Aralık'ta devrimcilere karşı uygulanan vahşet, Akkise'de sıradan halka uygulandı. Böylece halkın sorunlarını çözemeyen iktidar, susturarak, büyük bir vahşet sergileyerek açlığa isyanın önünü kesmek istedi. Aynı günlerde Kürt halkına da, Silvan ve Doğubeyazıt infazlarıyla susun dendi. Armutlu katliamı bu zincirin son halkası oldu.

Devlet, bütün bu operasyonlarda bilinçli olarak kendi mantığı içinde dahi, "olayı bastırma" ile açıklanamayacak oranda büyük bir şiddet sergiledi. Bilinçli olarak şiddet ve vahşet gösterisine dönüştürüldü. Bir avuç direnişçinin üzerine bine yakın silahlı güçle, panzerlerle saldırmanın başka hiçbir açıklaması yoktur. Tüm bunlardan hesaplanan, adaletten, ekmekten yoksun bıraktıkları halkın ekmek ve adalet için direnmelerini korkuyla önlemektir. Hesaplamadıkları ise, halkın ekmek ve adaletsiz yaşayamayacağıydı.

Armutlu Terör Değilse, Terör Ne?

Panzerler, kurşunlar, bombalar, yakılıp yıkılan evler, gaz maskeli ölüm mangaları ve kameralar önünde sergilenen büyük bir vahşet...

Ülkemizdeki katliamcı, işkenceci devlet geleceğinin en açık tezahürüdür Armutlu. Susurluk devletinin gerçek yüzüdür Armutlu'da sergilenen. Bu düzenin halka verebileceği aptıktan, zulümden, kan ve gözyaşından başka hiçbir şeyinin olmadığının en açık göstergesidir Armutlu.

Armutlu, aynı zamanda terörün ne olduğunun da en açık resmidir. Yakan, yıkan, katleden ve terörünü gizlemek için yalanlarla halkı aldatmak isteyenler herkesin gözleri önündedir.

5 Kasım katliamı sonrasında direniş evinden haykırılan bu slogan bugün de geçerli; Katliamlar, işkenceler, zulümler, yalanlar, sansürler hiçbir şey direniş yolundan döndüremedi. Hapishanelerde tecrit sürdükçe de döndüremeyecek. Ya zafer ya ölüm şiarımızın hiç susmayacağından bütün dünya emin olabilir!...

Armutlu Katliam Davasıyla Terör Sürüyor

Terör, 5-13 kasımla sınırlı değildir. Terörün "hukuk" ayağı şimdi mahkemelerde sergileniyor. Armutlu katliamının emrini verenler, katliamı yönetenler ve gerçekleştirenler hakkında bir yıldır açılan bir dava dahi yoktur. Oysa, katliamdan sağ kurtulan devrimciler onlarca yıllık ceza istemleriyle İstanbul DGM'de halen yargılanıyorlar.

Katliam davası, düzenin hukukunun terörü gizlemekten aklamaktan başka hiçbir işleve sahip olmayacağını örneklerdir. Binlerce infaz, katliam davasına, tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştiren bir katliam davasının da eklenmesidir. AB zorlamasıyla Manisa davasıyla gizlenmek istenen katliamcı, işkenceci devlet gerçeği Armutlu katliam davasından tüm dünyaya BEN BURADAYIM diye haykırıyor. Terör, DGM salonlarında sürüyor.

Basın Katliamın Ortağı

Dikkat edin, bugünlerde Rusya'da yaşanan katliam karşısında tüm basın, "bu nasıl kurtarma... katliam" çığlıkları atıyor. Sakın, bu basının insan, hak-hukuk gibi bir sorunu olduğunu düşünmeyin.

Biz bu basını 19 Aralık'tan tanıyorduk. Basın tarihine ahlaksızlığın ve katliam destekçiliğinin utanmazlık sınırlarını aştığı "Sahte oruç kanlı iftar" manşetlerinden tanıyorduk.

Armutlu'da, sadece bizim değil, basının kendi içinde de tartışmalara neden olan Sabah Gazetesinin Tayfun Hopalı imzalı **"BURASI FİLİSTİN DEĞİL İSTANBUL"** manşetiyle de tanıdık. Hem de katliamla aynı gün yayınlanan sayısında yer aldı

bu manşet. Kontra basın tarihine, uyumun en kabası olarak geçen "manşet haber", katliamcıların terörüne meşruluk yaratmak için basını nasıl kullandıklarının da tarife gerek bırakmayan bir örneği olarak hep anlatılacaktır.

Bir Direniş Odağı; Armutlu

Armutlu'daki direniş, ölüm orucu direnişinin sesini dünyaya duyuran, ilgi odağı haline gelen ve bu nedenle de, ölüm orucu direnişini sessizlik ve zulümle boğmak isteyenlerin hesabını bozan bir işleve sahip olmuştur.

TAYAD'lıların direnişiyle, F tipi saldırısının sadece tutsaklara değil tüm halka olduğu Armutlu'dan gösterildi. Yine direnişin belli bir aşamasında direniş kırmak amacıyla yaşanan tahliyeler oyunu başta Armutlu'da ve öteki yerlerde sürdüren direnişle bozuldu.

Gecekondulardan, fabrikalardan, okullardan, Türkiye'nin dört bir yanından, dünyanın onlarca ülkesinden akın akın Armutlu'ya gelenler; önlerine çıkarılan barikatları aşarak direnişin çağrısına kulak verenler;

Armutlu'nun, büyük direnişin bir parçası olarak, sadece Türkiye halkının değil, dünyanın yoksul halklarının direniş olduğu göstergesidir.

Armutlu'da direnen, kökleri Anadolu toprağının derinliklerindeki devrimciliktir. Köklerimizle, beynimizle, yüreğimizle bu topraklardan beslendiğimiz için Armutlu'yu bir direniş odağı haline getirdik. Bu direniş odağından dalga dalga yayılan umut, sansür duvarlarını parçalayarak tüm halka, dünyaya ulaştı. Bunun somut sonuçlarının bugün sokaklara, meydanla-

ra yansımaması ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte, beyinlere ulaşan mesajların ne anlama geldiği zaman içinde çok daha net olarak ortaya çıkacaktır. Sergilenen siyasi kararlılık ve tüm dünyanın gözleri önündeki feda ruhu zulme karşı direnenlere örnek olacak, perspektif sunacaktır.

Direniş Odağı Karşısında Aymazlığıyla Düzen Solculuğu

Aylar boyunca kuşatma altındaydık Armutlu'da. Direnişin siyasi anlamının, faşizme ve emperyalizme karşı bir direniş odağı olarak sahiplenilmesini bir yana bıraktık, kuşatmayı yarmak için kendisine solcu, ilerici, aydın, demokrat diyenlere, ayrımsız bütün demokratik güçlere çağrılar yaptık.

Çağrılarımız, kimi istisnalar dışında boşlukta kaldı.

Düzenin icazet sınırlarına hapsolan solculuk gerçeği Armutlu direnişi boyunca ve kuşatma-katliam günlerinde çok daha bariz olarak ortaya çıktı. Armutlu'nun yolunu bulamayan bir solculuğun emekçi halka verebileceği ne olabilir ki?

Köşelerinden çıkıp, bu ülke topraklarında yazılan bir tarihin tanığı olmaktan kaçan bir aydın, kimi, nasıl aydınlatabilir ki?

Armutlu Devrimcilik Okulu

Armutlu'daki direniş, tecrite karşı dışarıdaki bir direniş olmanın çok ötesinde bir işleve sahiptir. Direniş süresince de dile getirdiğimiz bu gerekler, bugünden bakıldığında çok daha nettir.

Armutlu; direnme kararlılığıdır.

Armutlu; iktidar iddiamızdan, bedelleri ne

5 Kasım Küçükarmutlu katliamında 4 devrimci; **Sultan Yıldız, Barış Kaş, Arzu Güler ve Bü-lent Durgaç** şehit düştü. Ama Armutlu katliam saldırısına karşı direnme hakkımızı savunmanın, direnişe sahiplenmenin bedeli sadece Armutlu'da ödenmedi.

Söylediklerini yapan bir geleneğin temsilcisi olan özgür tutsaklar cephesinden de karışlandı saldırı. "Armutlu'ya saldırıya sessiz kalmayacağız" diyen devrimci tutsaklardan dördü F tiplerinde katliamı duydukları anda verdiler cevabı. Hücrelerde, tecrit koşullarında, düşman kuşatması altında bedenlerini tutuşturarak zulme karşı feda eylemi gerçekleştirenlerden, Tekirdağ F tipi hapishanesinde **Nail Çavuş**, Kandıra F tipinde **Eyüp Samur** ve Sincan'da **Muharrem Çetinkaya** şehit düştüler.

Oligarşinin direnişi kırma, halka göz-

dağı verme saldırısına karşı bedenlerini barikatlaştıranlar, zulme karşı tüm halkın direnme hakkını da savundular. Katliamla sonuç alamayacaklarını gösterdiler. Bugün dışarıda yine ölüme yatan Feride bunun en açık kanıtıdır.

Katliam saldırısına karşı barikatlarda karış karış direnirken, "cezetlerimizi çiğneme-den direnişçilerimize dokunamayacaklar" diyen Sultan'dan, 16 yıllık devrimci yaşamını hücrelerde feda eden Nail'e, şehitlerimiz davaya bağlılığın, katliam ne denli vahşi olursa olursan teslim olmamanın, yoldaşlarına sahiplenmenin adı oldular. Fidan'ların, Berrin'lerin ve ölüm orucu şehitlerinin geleneği 5 Kasım günü de içeride ve dışarıda sürdürüldü.

Feda ruhuyla direnen şehitlerimiz zulme karşı her direnişte yanımızda olacaklar.

“Feda savaşçıları, Anadolu toprağının en diri sürgünleridir”

Armutlu için kendini feda eden tutsaklardan Muharrem Çetinkaya için yapılan Cephe açıklamasında böyle deniyordu.

Bu gerçek, 19 aralıktan bu yana ülkemizde zulmün sahiplerini korkutan, zulüm altındaki, açlık içindeki halkımızın kurtuluş umudunu büyüten bir olgu haline geldi. Armutlu için kendini feda eden devrimci tutsaklar, her ne şart altında olursa olsun, ölümü göze alan insan iradesini teslim alabilecek hiçbir gücün olmadığını örnekleri oldular.

Feda, bugün Türkiye halkının, emperyalizmin zulmü altındaki dünya halklarının elindeki en güçlü silahtır. Feda'yı yaratan halklara başka hiçbir yol bırakmayan, adaleti, hukuku yokeden Amerika ve işbirlikçi iktidarların terör politikalarından başkası değildir. Sürgünleri büyüten, her yana yayan egemenlerdir. Zulüm ve sömürü düzeni sürdükçe sürgünler boy vermeye devam edecektir.

denli büyük olursa olsun vazgeçmeyeceğimizin direniş özgülünde sergilenmesidir.

Armutlu; faşizmin manevralarına karşı devrimci politikanın zaferidir.

Armutlu; doğru ve zamanında yaşama geçirilen politikanın, halkı direniş etrafında birleştirilmesi, harekete geçirmesi, saiplendirmesidir.

Armutlu; IMF'nin iktidarına karşı Türkiye topraklarında F tipleriyle birlikte en güçlü direniş odağıdır. Direnme dinamikleri yokedilmek istenen halkın umudunun büyütüldüğü, umudun kıvılcıklarının gecekondulardan dalgalandırıldığı yerdir Armutlu.

Armutlu; insanlığa, Türkiye topraklarından yükselen bir çağrıdır. Zulme karşı direnme, emperyalizme hiçbir koşulda teslim olmama çağrısıdır.

Armutlu; kendine ilerici, sosyalist diyenlere, birçok yönüyle devrimciliğin ne olması gerektiğinin gösterildiği yerdir. Ölümle konuşan Gölşümanlar'ın, tahliye oyununu 25 yıllık devrimci yaşamını feda ederek bozan Sevgi Erdoğanlar'ın devrimcilik dersi verdiği bir okuldur. Okulun öğrencisi olmayı bilmeyenlerin, ölümümüzün anlatıklarını anlamayanların devrim davasından gidecek uzaklaştıklarına herkes tanık olmaya devam edecektir. Oligarşinin demokrasilik vitrinini,

süsleyenlerin bu yoldan dönüşü, okulun ders notlarına dönüp bakmalarıyla mümkündür.

Armutlu; devrimcilik adına halka verilen sözlerin, devrim davasına bağlılığın bedeli ne olursa olsun yerine getirildiği yerdir. Armutlu'da aylarca süren direniş, siyasi tespitlerin dergi sayfalarında, bildirilerde kalmaması, pratik karşılığını bulmasıdır. Saldırı tüm halkadır dedik; içeride-dışarıda genç yaşlı, kadın erkek direndik. Tahliyelerin direnişi kırma amaçlı olduğunu söyledik. Söylemekle kalmadık; oyunu bozmak için direnişi içeriden dışarıya taşıdık. Sevgi'ler, Gökhan'lar, Ümüş'ler, Zeynep'ler ve diğer yoldaşlarımız sözün namus olduğunun, siyasi tespitlerin ancak yaşama geçirildiğinde bir anlamı ve ciddiyeti olduğunu canlarını feda ederek gösterdiler.

Halka verilen sözlerin ciddiyetinden uzak olanların, iddia sahibi olmayanların, politikayı, devrimciliği dergi sayfalarında ahkam kesmekten, halka öncülük etmeyi, direniş çağrısı olmayı büyük büyük laflar etmekten ibaret görenlerin şimdi nerede, ne yaptıkları kimse için sır değildir.

Biz yine içeride dışarıda direniyoruz. Armutlu'dan Aksaray'a, 19 Aralık'tan F tiplerine 2 yıllık direnişte her sözümüzün altına kanımızla, canımızla imzamız atıyoruz. “Cepheliler söylüyorsa yaparlar” düşüncesini dosta, düşmana böyle malediyoruz. İster dile getirsiner, isterse getirmesiner beyinlerinin bir köşesine böyle kazıyoruz.

Unutulmayacak!

Hücre hücre, barikat barikat direnişiyle;

bombalar, kurşunlar ve alevler arasında savunulan devrim davasına bağlılığımızla;

Anaları-babaları, eşleri-kardeşleri, oğulları-kızları, genci-yaşlısı, alevisi-sünnisi, Türkü-Kürdü, 6 aylık devrimcisi Canan'ı-25 yıllık bir ömür boyu devrimcisi Sevgi'siyle;

ARMUTLU DİRENİŞİ UNUTULMAYACAK!

Panzerleri bombalarıyla, kurşunları ve iş makineleriyle, ölüm kusan silahları tutan maskeli ölüm mangalarıyla;

Vahşette sınır tanımayan terörüyle;

sırtını Susurluk mahkemelerine dayayan hukuksuzluğuyla;

halka düşmanlıkta pervasızlığı ve katliamcılığın ikiz kardeşi yalanlarıyla;

Devletin niteliğini gözler önüne seren,

ARMUTLU KATLIAMI UNUTULMAYACAK!

19 Aralık Katliamında Deniz Baykal İmzası

Baykal, Karayalçın, Moğoltay, Sağlar ve diğer CHP yöneticileri!
Genelkurmay'la 19 Aralık ve F Tipleri için yapılan anlaşmayı açıklayın!

Gerçek, bir dönem gizlenebilir; ama ilelebet gizlenemez! Geçen hafta Cephe tarafından yapılan bir açıklama (25 Ekim tarihli, 278 No'lu açıklama) yüzlerce yıllık siyasi gelişmeler tarihinin bu gerçeğini bir kez daha kanıtladı. Sözkonusu açıklamada, Cephe'ye bu konuda ulaştırılan çeşitli bilgiler yer almakta.

19-22 Aralık günleri boyunca CHP yönetiminin ve Genel Başkanı Baykal'ın sessizliği son derece dikkat çekiciydi. "Muhalefet"teki bir parti olmasına rağmen, en sıradan bir eleştiri bile yöneltmemişti iktidara. F tiplerinde zulüm sürerken, yüzlerce tutuk sak ölür ve sakat bırakılırken de aynı sessizliği sürdürdü Baykal. Ve seçim konuşmalarında da kimse onun ağızından katliamlara, F tiplerine, işkencelere dair bir şey duymadı.

**Bugün, bunlar
açığa çıktı; yarın baş-
ka bilgiler, kanıt ve
kanıtlar açığa
çıkacaktır.**

**IMF politikalarının
devamı için TÜSI-
AD'la, emperyalistler-
le kurduğunuz kum-
paslar, zulmün deva-
mı için genelkurmay-
la yaptığınız anlaşma-
lar, er geç açığa
çıkacak!**

**Baykal'ın parla-
tılışının ardındaki
gerçekleri herkes er
geç öğrenecek!**

Ne katliamlara, ne IMF soygunlarına sesini çıkarmayan, sanki bu ülkede açlık ve zulüm yokmuş gibi, oralı olmayan Deniz Baykal, burjuva medyada parlatılmaya devam etti.

Çünkü;

Katliam Anlaşmasının Genelgesi

2000 Kasım'ında, yani o büyük operasyondan yaklaşık bir ay önce, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, tüm parti teşkilatlarına bir genelge gönderdi. Genelgenin içeriği özetle şöyleydi:

"Ülkemiz önümüzdeki günlerde sıcak gelişmelere gebe-
dir. Kamuoyunda umulmadık
bir süreç yaşanacak. Parti ör-
gütleri, parti binalarını parti
üyeleri olmayanlara açmayacak-
lar ve gelişen olaylar karşısın-
da herhangi bir demec verme-

*yeceklerdir. Bu talimatlara uymayanlar hakkında ge-
rekli işlemler yapılacaktır."*

Ne olacağı yazılı değildi genelgede, ama "birşeyler olacağı" yazılmıştı. CHP'liler "bunlar olduğunda" susacaklardı. Parti üyesi olmayanlara, parti binaları açılmayacaktı; yani tutuklu ailelerinin onlara da geleceğini baştan biliyorlardı ve baştan kapıların kapatılması talimatı veriliyordu.

Genelge, Genelkurmay ile Deniz Baykal arasında yapılan bir anlaşmanın sonucuydu.

Genelkurmay-Baykal Anlaşması

Parti içinde, bazıları böyle bir genelgenin nereden çıktığını sormak üzere Deniz Baykal'la görüştüler. Baykal'a sordular.

Baykal, imalarla, yuvarlak laflarla dolu cevabında,

"Jandarma ve Genelkurmay tarafından çağrıldığını, görüştüklerini, genelkurmayın hapishane sorununu çözmeye kararlı olduğunu" söyleyip şunları ekliyor:

"Genelkurmay kararlı, umulmadık şeyler olacak. Bizden onay istendi. Bizim önümüz açılacak... Bunları (devrimci tutsakları, tutsak yakınlarını, devrimcileri) partiden uzak tutacağız, partimizi ve partililerimizi de bu olaydan uzak tutacağız."

CHP Genel Merkeziyle bu tartışmalar üzerine, bir grup CHP'li İstanbul'da CHP'den ayrıldıklarını açıkladı-

lar; ancak onlar da kendi hesapları çerçevesinde kamuoyuna tartışmanın bu yönlerini açıklamadılar.

CHP'nin anlaşmalı yükselişi

CHP'nin yükselişinde, 19 Aralık katliamı karşıındaki tavrı, tekil bir olay değildir. Hatırlayın, IMF programı halkı inim inim inletirken, esnaf, memur meydanlarda coplanırken, CHP yine yoktur ortalar-da. Baykal'ın sesini duyamaz kimse. O kadar ki, burjuva basında kimi köşe yazarları sık sık "CHP nere-de?", "bir muhalefet partisi bu gelişmeleri nasıl de-ğerlendirmez?..." diye sorup dururlar. Ama bunun da cevabı, Baykal'ın 19 Aralık için genelkurmayla yaptığı anlaşmaların benzeri başka anlaşmalardır.

Anlatılan bilgileri anlatanlar, o dönem CHP'den ayrılanlardır. Ama sadece anlatım olarak kalmıyor; sağlamasını yaptığınızda, bilgilerin, 2000 Aralık'ın-dan sonraki gelişmelere uygun olduğu da görülüyor. Sözkonusu Cephe açıklamasında belirtildiği gibi:

Bir: CHP ve lideri, Türkiye tarihinin en büyük ha-pishaneler katliamı karşısında adeta ortadan kaybol-muştur. Sıradan bir muhalefet partisinin gösterme-lik açıklamaları bile duyulmadı onların ağzından.

İki: CHP içinde varlığı bilinen demokrat kişilerin bile sesinin çıkması engellendi.

Üç: Bu dönem, Baykal'ın, andıçlarla hareket etti-ği artık herkesin malumu olan burjuva medya deste-

ğinde yeniden parlatıldığı dönemdir.

Baykal, CHP'de, SHP'de bakanlık koltuklarında oturduğu yıllar boyunca, bir tek kez, devrimcilere karşı sürdürülen baskı, imha, infaz politikalarına karşı çıkmış değildir. Dolayısıyla, Baykal, 19 Aralık katliamına ve F tiplerine onay vermekte de hiç te-reddüt etmemiştir. Onay vermekle yetinmeyip katli-am ve F tipleri karşısında tüm CHP örgütünün ses-siz kalmasını da sağlamıştır!

Baykal ve O Zamankı CHP

Yöneticileri:

Açıklayın!

Şimdi açığa çıkan bu bilgiler ve tanıklıklar, CHP'nin 19 Aralık'taki sorumluluğunun ve suçunun, sadece "susmak"tan ibaret olmadığını, katliamın planlanması aşamasından itibaren doğrudan onay ve desteği olduğunu gösteriyor.

CHP'nin, Baykal'ın "F Tipleri konusunda ne di-yorsunuz?" sorusuna neden ısrarla hiç bir cevap vermediği artık daha iyi anlaşılıyor.

Suçlarını gizliyorlar.

Başta Deniz Baykal olmak üzere, bu görüşmelerde adı geçen herkes, halka açıklama yapmak zorundadır.

Açıklama yapmamak, suçu kabul etmektir.

Açıklama yapmamak, katliamcılarını gizlemektir.

19-22 Aralık Katliamını gerçekleştiren

SADETTİN TANTAN VE EKİBİ

Tantan'ın katliam sonrası ifade etti-ği gibi, "bu operasyona bir yıldır hazırlanıyorlar"dı. 278 No'lu Cephe açıklamasında, 19 Aralık operasyonunu ger-çekleştiren askeri yetkililere ve bu katliamcı ekibin oluşturulmasında o za-mankı İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın rolüne ilişkin de bilgiler yer alıyor:

- Bilgiler, bu niyetin 30 Temmuz 2000'de, jandarma komutanlığı ve MIT önerisi olarak ke-sin bir karara dönüştürüldüğünü gösteriyor. Bu tarihte operasyon ve F tipine sevk kararı devletin her kademesin-de onaylanıyor. Sıra, operasyonu yürütecek komuta mer-kezinin hazırlanmasına geliyor.

- Sadettin Tantan'ın önerisi üzerine Marmara bölge-sindeki jandarma güçlerinin başına **Osman Özbek** getirili-yor. Yine Tantan'a yakın olan **Tuğgeneral Engin Hoş**, Mar-mara Bölge Komutanlığında görevlendiriliyor; kararların

bizzat uygulanmasının başındaki isim Engin Hoş'tur. Engin Hoş, Adapazarlı ve Abazadır. Tantan'ın isteğiyle alt kadro-da görevlendirilen subayların bir çoğunun ortak özelliği Abaza ve Çerkez oluşlarıdır.

- Bayrampaşa'daki 19 Aralık katliamını gerçekleştiren **Jandarma Yarbay Mehmet Ay**'dır. Daha sonra Albay rütbe-sine terfi ettirilmiştir. Bunların altındaki katliamcılardan biri de Yüzbaşı Zeki Güngör'dür. Resmen Jandarma Alay Komutanı Halil İbrahim Tüysüz olmasına rağmen, operas-yonun fiili yönetimi bu ekipte olmuştur.

Baykal ve CHP yöneticileri, bu gelişmelerden de doğru-dan veya dolaylı bilgi sahibidirler.

Bu nedenle 19 Aralık operasyonu başladığında, içlerin-de **Murat Karayalçın, Mehmet Moğultay, Fikri Sağlar**'ın ol-duğu bir grup CHP'li, Maslak'ta Tuğgeneral Engin Hoş'un bulunduğu yere gittiler.

Sözü geçen isimler, general Engin Hoş'tan operasyo-nun durdurulmasını istiyorlar. Tuğgeneral, kamuoyuna açıklanmış bir yetkili olmadığı için, önce şaşırıyor. Ancak ne bunu, ne operasyonu tartışmıyor gidenlerle. Onları ko-vuyor. 19 Aralık katliamı sürüyor!

Brüksel'de “Aman ne şirin mozaik”! Ankara'da “Ne mozayığı ulan”!

Sezen Aksu'nun Ermenice, Rumca, Kürtçe, Türkçe şarkıları seslendirdiği konserlerinin sonuncusu Brüksel'de, yani “AB'nin başkenti”nde yapıldı. Konseri ‘Avrupa Hareketi 2002’ organize etti. Anadolumuz'da yaşayan kültürlerimizin, değerlerimizin savunulmasında bugüne kadar ödenen bedellerin hiçbir yerinde olmayan bu hareketin değerlendirmesini ayrı bir yazıya bırakarak, konserden Mesut Yılmaz'ın konuşmasına bakalım.

“Bu konser *Türkiye'nin ne kadar renkli bir ülke olduğunu herkese gösterecektir*” dedi Mesut Yılmaz.

Ama senin generalin ne diyor?

“*Mozaik sözü rahatsız ediyor.*”

Sezen Aksu'nun Aspen-dos konseri için “*şüpheli*” diyen ve “*30 Ağustos'a denk getirilmesi*”ni **hain emellerin** göstergesi olarak gören Ege Ordu Komutanı Orgeneral Hurşit Tolon'a ait bu söz.

“Rahatsızlık”tan kastedilenin tehdit olduğunu, ayağınızı denk alın yoksa ha!.. demek olduğunu hatırlatmaya gerek var mı?

Peki “rahatsız olan” sadece Hurşit Tolon mu? Olmadığı biliniyor, ama biz generallerin daha eğitildiği yerde ders veren bir Prof'un “ilk dersi”ni hatırlatırsak, tüm generallerin hangi ideoloji ile eğitildikleri görülecektir.

Yer, Kara Harp Okulu'nun açılış töreni. Törende, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Aytaç Yalman ve Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt da var. Yarın çeşitli rütbelerle karşımıza çıkacak olan harp okulu öğrencilerine, Prof. Dr. Er-gün Aybars tarafından verilen “**ilk ders**” şu:

“*Türkiye mozaik değildir. Bunlar, pastayı zenginleştiren katkılardır. Ama yeni Türkiye'yi mozaik adı altında gelecekte parçalamayı amaç edinen eğilimler vardır.*” (1 Ekim 2002, basın)

Aynı törende adı geçen generallerin de bol bol “PKK terörü... Asala terörü” nutuklarıyla “ne mozayığı, mozaik dediğiniz terörden ibarettir” mahiyetindeki konuşmalarıyla “ilk ders”e katkılar sunduklarını belirtelim.

Bu sözlere kaynaklık eden düşüncenin ne ulusallık-

la, ne AB'ye karşı bağımsızlığı savunmakla elbette hiçbir ilgisi alakası yoktur. Söyleyenlerin ülkemizi emperyalistlere peşkeş çekenlerin başında geldiği, onyıllardır Amerika adına ülkemizde işgalci bir ordu fonksiyonuna sahip oldukları çok iyi bilinmektedir.

Generallerin beynindeki düşünce, Türkçe'nin “**ne mozayığı ulan**” sözünde en açık ifadesini bulan faşist ideolojidir. Ve bu devlete hakim olan ideolojinin kendisidir. İnkarcılık bu düzenin bütün kurumlarının Kürt halkı başta olmak üzere, Anadolu topraklarında yaşayan çeşitli milliyetlerden halklara karşı izlediği politikanın bir ayağıdır. Öteki ayakları da inkarı bütünleyen, imha ve asimilasyondur.

Mesut Yılmaz ve partisi ANAP'ın da bu politikanın uygulayıcısı ve savunucusu olduğunu söylemeye bile gerek yoktur. Gün, AB'cilik günü, devir “AB'nin yolunu Diyarbakır'dan geçirme” devri ya; şimdi ikiyüzlülüğün, yalanın ve aldatmanın bini bir para.

Dışarıya karşı; “dostlar mozaiğimizi görsün, mozaiğimiz AB malzemesi, seçim çerezi olsun”...

Gerçekte; baskı, inkar sürsün, “Türk'ün dışındaki gününü görsün”...

Oligarşinin İkiyüzlülüğü

“*Türkiye'nin kabul edebileceği teze göre, Irak'ın 4'lü bir federasyon tarafından yönetilmesi mümkün: Federasyonda Kürt eyaleti, Arap eyaleti, Şii-Acem eyaleti, Türkmen eyaleti bulunacak.*” (22 Ekim basın)

Ama iş Türkiye'ye gelince, hakkını isteyen Kürtler bölücü, vatan haini... öyleyse katlet, imha et, inkar et!..

Oligarşinin, onyıllarca Bulgaristan'daki “Türk azınlık” üzerindeki baskılar karşısında onların dil, eğitim hakkı üzerine politika yapması, Yunanistan'daki “Türk azınlık” için dil-kültür-temsil yaygaraları yapması da bilinen örneklerdir.

Ama iş Türkiye'ye gelince yine aynı inkarcılık devrede, “ne mozayığı ulan” sözü dillerde.

Sanıldığı gibi, bu gücün değil, büyük bir güçsüzlüğün, bu topraklarda yaşayan halklara düşmanlığın ve

korkunun ifadesi.

“Dış güçler farklı kültürleri bizi bölmek için kullanıyor, kışkırtıyor” diyor, ama kendisi o kültürlerin özgürce kendisini ifade edebileceği ortamı hazırlayarak “oyunu” bozmayı bırakın, kültürleri yoketmeye çalışıyor.

Elbette bu riyakarlık, bu ikiyüzlülük gizlenemeyecek boyutlarda herkesin gözleri önündedir ve Anadolu’da yaşayan halkların kıyımlarla, katliamlarla yokedilemeyeceği, kültürlerin onyıllardır uygulanan asimilasyonla eritilemeyeceği ispatlanmıştır. Ankara’dan duyduklarınız, omuzu kalabalıklardan dinlediğiniz faşist kafanın nafiye çırpınısından başka bir şey değildir.

Çırpınmayın, “Rahatsız Olmayın”! Türkülerimiz Her Dilde Anadolu’dur

Düzenin sahipleri rahatsız oluyormuş Anadolu top-

raklarındaki halklarımızın gerçeğinden;

Olsunlar!

Anadolu’nun dört bucağından yükselen Türkçe, Kürtçe, Ermenice, Rumca, Süryanice, Arapça... türkülerimizi, ağıtlarımızı, halaylarımızı duyduklarında tüyleri diken diken oluyormuş;

Olsun!

Resmi yasakları kar etmeyen Anadolu halklarının çocuklarından, Berivan’larımızdan, Onnik’lerimizden, Yasmin’lerimizden, Yorgo’larımızdan... rahatsız oluyormuş;

Olsunlar!

Onyıllardır uyguladıkları inkar, imha, asimilasyon politikalarıyla başaramadılar, tehditleriyle de sonuç alamazlar. Türkülerimiz her dilde Anadolu’nun acılarını, kavgalarını, yiğitlerini anlatmaya devam edecektir.

Ajanların Yönettiği Düzendeki “Ajan” Avı

Avukatın bürosunu kerhaneye çeviren “Ey Koca Türk”, son davasıyla ajanlara karşı savaşı açtı(!)

Emrini eski Adalet Bakanı Sami Türk’ün verdiği Nuh Mete Yüksel tarafından hazırlanan iddianameyle, Türkiye’de faaliyet gösteren Konrad Adenauer ve Friedrich Ebert gibi vakıfların da yer aldığı, “Alman Parti Vakıfları” ve bu vakıflarla işbirliği yaptıklarını belirttiği bir kurum ve kişi hakkında *“Türkiye’nin bütünlüğü ve laik cumhuriyet rejimi aleyhine gizli ittifak oluşturmak”* iddiasıyla dava açıldı.

Peki bu davayı açan Nuh Mete kim ve hangi düzeni savunuyor? Kimin adına hareket ediyor?

Genelkurmay adına, AB çatışması çerçevesinde açıyor bu davayı Nuh Mete. Yoksa O’nun derdinin ulusallık olmadığını çok iyi biliyoruz. *“IMF bizi yarıyolda bırakmaz”* diyen IMF’nin generalleri hakkında, *“IMF’nin istediği yasaları çıkarmak için geceli gündüzlü çalışan dünyada tek örnek olmakla”* övünen “ulusalcı” başbakan hakkında dava açabiliyor mu? Amerika’ya sadakat yeminiyle kazanılabilen Amerikan vatandaşlığı bilinen Çiller hakkında düzenlediği bir ajanlık belgesi var mı? Yeraltında yerüstünde satmadık hiçbir şey bırakmayan iktidarlar hakkında hazırladığı tek bir iddianamesi var mı? Tahkim’den Tütün Yasası’na kadar emperyalist tekellerin istediği onlarca yasaya el kaldıran milletvekilleri hakkında dava açabiliyor mu? Amerika’ya üsler veren generallere yönelik tek bir sözü, tek bir iddianamesi var mı?

Yoktur elbette.

Bu ülkeyi 1950’den bu yana emperyalistlere peşkeş çe-

ken, işbirlikçilik ağlarını resmi ellerle ören tüm hükümetler, o günden bu yana orduya kumanda eden tüm generaller önce ajanlıktan yargılanmalıdır.

Alman ajanlığına gelince;

Bu konuda önce, ideolojik olarak kardeş olduğu Alman marklarıyla kurulan ve desteklenen MHP’den başlamalıdır dava açmaya.

Tabii Nuh Mete bunlara girmez. Ya ne yapar? Şu ya da bu şekilde demokratik mücadele veren kişi ve kurumlara saldırır.

Elbette devrimciler, emperyalist devletlerin vakıflarıyla, ya da başka kurumlarıyla ilişki içinde, onların ideolojik, fiili etki ve yönlendirmesi altında olmayı reddederler, bu ülke topraklarında, bu ülke halkıyla birlikte mücadeleyi savunurlar. Ama buradaki tartışma bu değil, sergilenen riyakarlık ve demokratik mücadeleye tahammülsüzlüktür.

Emperyalistler adına, emperyalizme karşı bu ülkede en amansız mücadeleleri veren devrimcilere onlarca yıllık cezalar, idamlar isteyen; Anti-Amerikancı gösterilerden gözaltına alınanları tutuklayan; Amerika’nın sadık müttefiki bir düzenin kulu, bekçisi olan bir ahılsız, bu ucuz çıkışlarla, “ey Türk, koca Türk” böğürmeleriyle ulusalcılık taslayamaz! Sadece o değil, bu düzeni savunan hiçbir kişi, kurum taslayamaz!

Onlarca ülkeden katılımcısıyla, dalgalanan yüzlerce bayrakla “AB'nin Kara Listesine Hayır” Yürüyüşü

“AB'nin kara listesi”, yani AB tarafından hazırlanan “terör örgütleri listesi”, 26 Ekim’de Brüksel’de düzenlenen etkinliklerle protesto edildi. Avrupa’dan Latin Amerika’ya dünyanın her bölgesinden ilerici-devrimci hareketlerin katıldığı ve içinde Cephe’nin de olduğu “Anti-Emperyalist Kamp” tarafından düzenlenen etkinlikler, basın açıklaması ile başladı, Brüksel Üniversitesi’nde düzenlenen paneller son buldu.

Bask ve Türkiye Halkı Yanyana

“Anti-Emperyalist Kamp”ın programından bir gün önce, Cephe Enformasyon Bürosu ile Bask Halkıyla Dayanışma Komiteleri tarafından düzenlenen, AB’nin kara listesine karşı uluslararası “siyasal ve hukuksal” bir tavrın sergilendiği panel vardı. 11 Eylül sonrası çıkarılan “terör yasaları”nın siyasal ve hukuksal boyutlarının ele alındığı panele konuşmacı olarak; İspanya iktidarı tarafından faaliyetleri yasaklanan Batasuna Partisi’nden Avrupa Parlamentosu’nda milletvekili Koldo Gorostiaga ve Cephe sözcüsünün yanı sıra, Fransa, Belçika ve İtalya’dan birer avukat katıldılar.

Bask ve Cephe bayrağının yanyana dalgalandığı panelde ilk konuşmayı yapan Milletvekili Koldo Gorostiaga, 11 Eylül sonrası Avrupa’nın hak ve özgürlükleri kısıtlayan bir politikayı benimsediğini söyledi.

İkinci olarak söz alan Cephe temsilcisi, 11 Eylül sonrası Türkiye’de büyük bir farkın yaşanmadığını, çünkü on yıllardır katliam, baskı, işkenceler altında direnilindiğini anlattı ve F tiplerinden örneklerle, Avrupa’nın F tiplerine verdiği desteğe değindi. Daha sonra, sırasıyla söz alan Bel-

çika’lı Av. Paul Bekaert, Fransız Av. Didier Rouget ve İtalyan Av. Vainer Burani ise “anti-terör” yasalarının hukuki boyutlarını örneklerle dile getirdiler.

4 Kıtadan 49 Örgütten Tek Ses: “TERÖR EMPERYALİZMİN ESERİDİR”

AB’nin kara listesine karşı 26 Ekim günü ilk olarak yapılan basın toplantısında okunan bildiride dile getirilenlere 4 kıtadan 49 örgütün yanı sıra çok sayıda anti-emperyalist kişi de katıldığını ilan ediyordu.

Türkiye, Avusturya, Filistin, Çad, Filipinler, Kolombiya, Şili, Bask Ülkesi, Sardunya, İtalya, Pakistan, ABD, İrlanda, Macaristan, İngiltere, Almanya, Sırbistan, Lübnan, Meksika, Tunus, Endonezya, Fas, Belçika, Yunanistan, Afganistan’dan onlarca örgütün yanı sıra çok sayıda uluslararası ilerici örgütün imzaladığı bildiride, AB’nin “Terör Örgütleri Listesi”nin demokratik hakların kara listeye alınması demek olduğu ifade edilirken, “demokratik haklarımızı koruyalım” çağrısı yapıldı. ‘Liste’nin emperyalizme karşı olan, direnen ve savaşı bütün ilerici güçleri hedeflediğinin dile getirildiği basın toplantısında Cephe sözcüsünün yanı sıra, İtalya’dan Anti-Emperyalist Kamp sözcüsü, Bask Halkıyla Dayanışma Komitesi, Filistin’den FHKC sözcüsü ve Avrupa’daki İlerici Filipinlere Destek Komitesi adına konuşmalar yapıldı.

Kızılbayraklar Denizi ve Her Dilde Emperyalizme Öfke Seli

Basın toplantısından sonra düzenlenen yürüyüşte, birçok ülkeden yüzlerce kişi, kızıl bayraklarını dalgalandırdı. Kızıl bayraklarla, kızıl içinde yıldızlı bayraklarla, orak-çekiçli bayraklarla, direnen ülkelerin rangarenk bayraklarıyla 26 Ekim günü Brüksel merkezinde bir bayrak denizi aktı saatler boyu.

Türkiye’nin yanı sıra İtalya, Sardunya, Avusturya, Almanya, Katalanya, Bask Ülkesi, Fransa, Belçika, Hollanda, Filipinler, Filistin, Fas, Tunus, Cezayir, Kolombiya, Şili ve Çeçenistan’dan

ilerici ve devrimcilerin katıldığı yürüyüş, Şili, İspanya, Türkiye ve Amerikan konsoloslukları önünden geçerken, uyguladıkları terör her dilde protesto edildi.

Şili ve İspanya konsolosluğu önünde, ispanyolca "El Pueblo Unido, Jamas Sera Vencido" (Birleşmiş bir halk asla yenilmez) marşı söylenirken, Türkiye konsolosluğu önünde ölüm orucuna ilişkin konuşmalar yapıldı ve şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Amerikan konsolosluğu ise, "Katil Bush", "Emperyalist savaşa hayır", "silahlarımız susmayacak" sloganları büyük bir öfkeyde haykırıldı.

Brüksel Adliyesi önünde söylenen enternasyonal marşı ile son bulan yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla, AB'nin kara listesi teşhir edilirken, atılan sloganlarla em-

peryalist terör protesto edildi.

AB'nin kara listesine karşı, halkların direniş örgütlerinin güçlü bir sesi olarak yaşama geçirilen program, yürüyüş sonrası Brüksel Hür Üniversitesi'nde düzenlenen ve Cephe temsilcisi ile birlikte İtalyan ve Avusturyalı ilericilerin konuştuğu panellerle son buldu. AB'nin kara listesinde olması nedeniyle Avrupa'ya gidemeyen FHKC'li Leyla Halit ve Hollanda'nın geçtiğimiz günlerde "terör listesi"ne eklediği Filipinler Komünist Partisi Genel Sekreteri Jose Maria Sison'un mesajları okunurken, panel sonunda, emperyalist savaşa karşı yapılacak çalışmalara değinilerek İtalya'nın Floransa kentindeki Avrupa Sosyal Forumu çerçevesinde düzenlenecek mitinge çağrı yapıldı.

Ölüm Orucu 3.Yıl Eylemleri

İsviçre'nin Basel şehrinde İsviçre TAYAD'ın organize ettiği bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe 150 kişi katılırken, Kızılbayrak ve Atılım okurlarının yanı sıra, anti-emperyalist, anti-faşist İsviçreliler de eyleme pankartlarıyla destek verdiler. Eylemde "İzolasyon katliam getirdi!" ve "ABD imparatorluğuna hayır, Emperyalist savaşa hayır!" pankartı açıldı.

İngiltere-Londra'da iki günlük açlık grevi yapılır-

ken, açlık grevi önlükleri ve Yaşasın ölüm orucu direnişimiz pankartı ile BBC televizyonu önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Avusturya-Ternitz'de 27 Ekim'de bir anma düzenlendi. Direnişin anlamı üzerine yapılan konuşmaların ardından şehitler için verilen yemekle anma sona erdi.

Bu arada, **Dortmund Hapishanesinde** adli ve siyasi tutsaklar 3. yılına giren ölüm orucu direnişini sahiplemek için 3 günlük açlık grevi yaptılar.

Grup Yorum Konserinde Direniş Marşları, Direniş Sloganları

27 Ekim akşamı Bostancı Gösteri Merkezi'nde düzenlenen Grup Yorum konserinde binlerce yürek direniş marşları ve türküleriyle coştı, umudun sloganlarını haykırdı.

Saat 19:00'da başlayan konser,

Yaldızlı meşin kabı / Parçalanmış kitabı / Ay altında dün gece / Deli bir derviş gibi / Titrek alevli bir mum ışığında / Okudum saatlerce / FERHAT İLE ŞİRİN'İ...

dizeleriyle başlayan ve bir destan havasında Anadolu'nun mücadele tarihini, halkların Amerikan imparatorluğuna karşı direnişlerini anlatan bir metnin, üstünden okunan türkü ve marşlarla kesintisiz bir coşku seli aktı. 3 bin kişinin bir ağızdan türküler söyleyip halaya durduğu konserde, Grup Yorum elemanlarının uyarılarına rağmen, bazı sloganlar ısrarla atıldı. "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Umudun Adı DHKP-C" ve "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarının yanı sıra, ölüm orucu direnişiyle ilgili marşların söylendi-

ği sırada, 3 bin kişi salonu, "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla inletti.

Bostancı Kültür Merkezi'nden sokaklara kadar yankılanan sloganlar konser sonuna kadar hiç eksilmezken, Grup Yorum, FERHAT türküsüyle başladığı konserini sevilen marşa ve türkülerle sürdürdü. Coşkunun başından sonuna kadar temposunu kaybetmediği konserin sonunda ZAFER YAKINDA ve BİZE ÖLÜM YOK marşlarının ardından SİZE OY YOK türküsünü seslendiren Grup Yorum konseri yaklaşık iki saat sürdü.

Bay Profesörler;

YÖK'ün inzibat subayı mı olacaksınız, halkın aydını mı?

YÖK, bir kışla düzeninin adıdır. Sadece öğrencileri değil, asistanından doçentine, profesörüne tüm öğretim üyelerini de bu kışlanın astsubayları, subayları yapmayı amaçlamıştır.

Öğrenci gençlik, 1980'lerin ikinci yarısından beri YÖK'e karşı mücadele ediyor, düzenin bu dayatmasına direniyor. 1990'dan bu yana, bu mücadelesini 6 Kasım boykotlarıyla gelenekselştirmiş durumda. Peki bu on küsur yıl boyunca profesörlerimiz ne yaptı YÖK'e karşı?

YÖK'e karşı çıkan öğretim üyelerinin hakkını yemeyelim; direnenler oldu; ama daha çok kişisel olarak ve daha çok dolaylı direnişler biçiminde oldu bunlar. Örgütlü ve kararlı bir direniş gerçekleştiremediler.

Cunta 1402 sayılı yasayla, büyük bir öğretim üyesi kıyımı gerçekleştirdi. Kuşkusuz bu güçlü bir direnişin örgütlenememesinin nedenlerinden biridir. Ama aynı kıyımla, hatta daha fazlasıyla işkencesiyle, hapislikleriyle öğrenciler de karşı karşıya kalmış olmasına rağmen, 1984'lerden itibaren bir direniş örgütlenmiştir.

Öğretim üyeleri-elemanları, kendileri bir direniş örgütlememiş gibi, gençliğin direnişini de istisnalar dışında desteklememişlerdir.

Zaman zaman verilen destek de yine "kişisel"dir. Bu durum, onların en temel zaafının yani **örgütsüzlüklerinin** doğal sonucudur.

Direnişsizlikten, örgütsüzlükten, YÖK ve 28 Şubat inzibatlığına

Profesörlerimizin yakın geçmişte "iki eylem"ini hatırlıyoruz. Biri, maaşlarının (özlük haklarının) iyileştirilmesi için, diğeri de 28 Şubat'ı desteklemek içindir.

Bir ülkenin "aydınları" demek olan profesörlerinin, doçentlerinin misyonu, görevi, bunlardan mı ibaret?

Oysa bu "eylem"leri yaptıkları dönemde, bu ülkede neler oldu? IMF'nin en büyük soygunları, en büyük hapishane katliamları gerçekleştirildi. Bütün ülkeyi F tipine çevirmek için sayısız baskı yasası çıkarıldı. Demokratik kurum-

lar nice baskılara maruz kaldı.

Küçük bir azınlık dışında, bu kesimin önemli bir bölümü "işadamına" dönüşmüştür. Bu ülkeye, halka, bilimsel, düşünsel ciddi hiç bir katkısına rastlanmamaktadır. Ama hükümetlerin, genelkurmayın destekçiliği sözkonusu olduğunda boy göstermişlerdir.

Kendi öğrencileri, sadece dilekçe verdi diye, okullarından atılıp işkencelerden geçirilirken bile seslerini çıkarmayan bir topluluktan söz ediyoruz.

Sonuçta, sayıca kalabalık, güya toplumun en "okumuş" kesimi, ama toplumsal pratikte hiç bir varlığı-ağırlığı olmayan bir toplumsal kategori çıkmıştır ortaya.

Bilim adamlığı adına, "aydın" olmak adına utanç verici bu tabloyu, değiştirmek isteyenler, 6 Kasım'ı bunun ilk adımına çevirebilirler.

Profesörler, Doçentler, Asistanlar, Tüm Üniversite Çalışanları

6 Kasım'da YÖK'ün karşısına çıkın.

6 Kasım'da gençliğin yanında olun.

Bilim için, özgürlükleriniz için, özlük haklarınız için, bağımsız, demokratik bir Türkiye için; öğrenci gençliğin,

YÖK'e ve Emperyalist Savaşa Karşı eylemine destek verin.

YÖK'ün kapıkulluğu belki bugün başınızı "be-la"lardan kurtarır; belki işinizi ve statünüzü "güvenceye" alır.

Ama bu gençliğe, yani "eğitmekle, yetiştirmekle sorumlu olduğunuz" öğrencilerinize ihanettir.

Bu ülkemizin, halkımızın geleceğine ihanettir.

Bu bilime ihanettir.

YÖK, emperyalizmin ve faşizmin üniversitelerdeki temsilcisidir. Emperyalizmin ve faşizmin ortağı olmayın, ona boyun eğmeyin.

Bunun için; 6 Kasım'da YÖK'ün karşısına çıkın.

6 Kasım'da öğrencilerinizle omuz omuza olun.

İsmail, Yunus ve Direniş

İsmail Karaman ve Yunus Güzel... Biri sokak ortasında infaz edildi, ikincisi İstanbul emniyetinde gözaltında katledildi.

Her iki olayda da geçtiğimiz haftalar içinde -zoraki açılan- mahkemelerde ortaya çıkan kimi ayrıntılar, infaz ve işkence öldürme olaylarını daha da netleştirdi. Bizce bilinen gerçekler bir kez de belgeleriyle ortaya çıkmış oldu. Her iki olayda da görülecektir ki, bir dönem çok sık başvurulan yöntemler yine devrede.

Gözaltında Öldürme

Hatırlarsak; Cepheli bir devrimci olan Yunus Güzel, 16 ekim 2001 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınmış ve 23 ekimde de İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün işkencehanelerinde katledilmişti. İşkence öldürme sonrasında

yapılan açıklamalar, resmi rakamlarla son altı yılda sayıları 50'yi bulan gözaltında ölümlere ilişkin yapılan klasik açıklamalarla aynıydı. "kendisi asarak intihar etti" dedi Hasan Özdemir. Siz bu açıklamaya; *"Duvarдан düştü öldü... Başını duvara vurarak öldü... Eceliyle öldü... Kalp krizi geçirdi öldü... Camdan atladı öldü..."* açıklamalarını da ekleyin, tüm gözaltında öldürme olayları için söylenen yalanları eksiksiz sıralamış olursunuz.

Boyu 1.80'in üzerinde olan Yunus Güzel'in, yere sabit bir ranzayı söke-rek kendisini asmasının fiziki olarak

mümkün olmadığı, o günlerde avukatları ve TAYAD'lılar tarafından yapılan açıklamalarda dile getirilmişti.

Bir yıl sonra, Yunus Güzel'in katledilmesi ile ilgili olarak Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesinde, İstanbul Emniyet Müdür yardımcısı Şefik Kul ve 6 polis hakkındaki davanın, 19 eylül 2002 tarihindeki duruşmada ortaya çıkan bir gerçek, bundan önceki işkence öldürme olaylarında sıkça rastlanılan "rutin" uygulamanın burada da sözko-nusu olduğunu kanıtladı.

Sanık polis şefi Şefik Kul, ifadesinin bir yerinde *"... Yunus Güzel'i gözaltına alınmadan 4 gün önce uzun nam-lulu silahlarla yakaladık, adli tahkikatı devam ediyordu"* dedi ve bu ifade duruşma zaptına da aynen geçti.

Yani, Yunus, resmi olarak kayıtlara geçirilmeden tam 4 gün önce yakalanmış ve işkencehanede "adli tahkikat" dedikleri işkenceli sorgular altında bulunmaktadır.

1990-93 yılları arasında çok sık başvuru olan bu yöntem, genel olarak gözaltına alınan devrimcinin ağır işkenceler sonucu ölümü olasılığı için polise tanınan süredir. Bazen de bu süre sonunda tercih edilen yöntem "kaybetme" olur. Bu olayda işkence öldürme karşımıza çıkan.

Sokak Ortasında İnfaz

Yunus Güzel'in gözaltında öldürülmesiyle aynı süreçte, yine bir Cepheli olan **İsmail Karaman** 6 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul-Avcılar-Firuzköy'de ikisi kafasına, 10 kurşunla infaz edildi. Polis açıklaması, *"çatışma çıktı... dur ihtarına uymadı... kendimizi savunduk..."* şeklinde oldu. Bu ifadeler destek olması için, polis kriminal laboratuvarı tarafından bir belge de düzenlenmiş ve mahkeme dosyasına konulmuştu. Rapor İsmail Karaman'ın el ve parmaklarında yapılan incelemede, ateş ettiğini kanıtlayacak şekilde "nitrat iyonlarına rastlandığı" söylüyordu.

Açıklama gibi, raporun da yalan olduğu, Adli Tıp Kurumu'nun raporuyla ortaya çıktı. Adli Tıp Kurumu yaptığı otopsi sonucu İsmail Karaman'ın parmaklarında, **"nitrat ve nitrat iyonlarına rastlanmadığını"** belirtiyordu. Bunun anlamı; İsmail Karaman hiç ateş etmemiş, dolayısıyla çatışma da yaşanmamıştı. Bu belge de Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi'nde halen süren davanın dosyasında mevcuttur.

"Rutin" hale gelen bütün infazlarda karşımıza çıkan aynı senaryodur; katlediler, "çatışma çıktı" derler. Yüzlerce kurşunla, yakın mesafeden atışlarla vücutlar delik deşik edilir, silahsız insanların yanına silah bırakılır, çatışma süsü verilir. İsmail Karaman için bir silah yetmemiş ki, bir de "bomba vardı" denildi. İnfaz edildiğinde eyleme gittiği havasını vermek için de, üzerinde "örgütün flaması vardı" dediler. Yunus da zaten "canlı bombaydı"!

Katlettiler, Yalan Söylediler,

Düzmece Raporlar Hazırladılar

Dikkat edin; katlettiler, cinayetlerini gizlemek için yalan söylediler. Yalanlarını perçinlemek, inandırıcı hale getirebilmek için düzmece raporlar hazırladılar. Öyle ya, raporlar yalan söyleyecek değildi ya!

Ama söyledi. Polis raporu değil de, adli tıp raporu da olabilir düzmece hazırlanan. Ama bu sistemin işleyişi açısından her zaman mümkün olmayabiliyor. Polis işbirlikçisi, faşist doktorları ayarlamak, incelemenin onların

görevli olduğu bir güne denk getirmek... bir dizi sorun polis açısından! Ama her iki olayda da, polisin özel, inceliği olan bir gayreti, gizlemesi de olmadı.

İnfaz ve gözaltında öldürme alabildiğine aleniydi, savunulması da alabildiğine kaba oldu. Kısaca; evet **biz öldürdük**, evet **biz astık** diyorlardı.

Neden mi?

Çünkü işkencecilerin ve infazcılarının “elini soğutmayan” devletin tepesinden onaylıydı katletmeler. İsim isim şu şu kişileri öldürebilirsiniz tarzında bir onayın ötesindedir kastettiğimiz; **F tipleri ve ölüm orucu direnişi çerçevesindeki** savaşa her türlü hukuksuzluğa tanınan sınırsız bir haktır sözkonusu olan. Bu hakkın en sınırsız, en pervasız kullanımı 19 Aralık katliamıydı. Devletin kendi mantığı içinde, “olayı önleme” adına dahi açıklanamayacak oranda büyük bir şiddet kullanımı, vahşet düzeyinde uygulanan, insanların diri diri yakıldığı, kendini feda edenlerin dahi kurşunlandığı bir şiddetti yaşanan.

19 Aralık nasıl ki, ölüm orucunu kırma, F tiplerini devreye sokmak içinse, İsmail ve Yunus’un katledilmesi de, süren direnişe dışarıdan darbe vurma amaçlıydı.

AB’ye girme adına göstermelik onlarca yasanın çıkarıldığı, AB’cilik adına demokrasıcılık oyununun üst boyutta oynandığı, basınının “AB yolunda bir ülkeye yaklaşıyor mu” diye kedi köpek ölümlerini manşetlerine taşıdığı bir süreçte yaşanmıştı infaz ve işkencede ölüm. Ne Avrupa’nın itirazı oldu, ne de Avrupalıların. “Kopenhag kriterlerine aykırı” bulunmamıştı ölümler!

İnfaz, İşkencede Ölüm ve Ölüm Orucu Direnişi

İşkencecilerin, ölüm mangalarının o aralar pek sık başvurmadığı infaz ve işkencede öldürmeye, ölüm orucu sürecinde başvurulması, F tipleri çerçevesindeki mücadelenin oligarşi cephesinde ne kadar büyük bir önem taşıdığının önemli göstergelerinden biridir.

İsmail Karaman infaz edildi; **19 Aralık katliamının hesabını sormak istiyordu**.

Yunus Güzel gözaltında katledildi; **Ölüm Orucu direnişine destek vermek istiyordu**.

Tüm savcılarının “F tiplerine karşı çıkan” demokrat avına çıktığı gibi, ölüm mangaları da, işkenceciler de, direnişin dışarıdaki temsilcisi olan devrimcilerin, peşine düştü. Bu iki örnekten önce Okmeydanı’nda direnişe ilişkin afiş asan genç bir devrimcinin katledilmesi de yine bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Tutuklamalar yetmiyordu, işkencede ölümle, infazla genel olarak tüm devrimcilere, direnişe destek için çeşitli biçimlerde eylem yapmayı düşünenlere verilen mesajdı her iki

olay da. Ölüm orucunu desteklerseniz, 19 Aralık katliamının hesabını sorarsanız, direnme hakkını savunursanız sizi de katlederim deniyordu.

F tipleri etrafında yaşanan çatışma, düzenin mevcut yasalarının tüm halka karşı sonuna kadar kullanıldığı; dava açılmadık kimsenin kalmadığı, ama kendilerinin tüm yasaları alenen çiğnediği bir savaştı.

Bunun için, ara verilen yöntemler dahil her türlü yöntem yeniden devreye sokuldu. Oligarşi her ne pahasına olursa olsun, kendisi açısından büyük bir teşhiri yaşayacak da olsa, yaratmak istediği, “Susurluk bitti” havası gölgelecek olsa da, stratejik önemdeki projesine karşı direnişi bastırmak, yoketmek istiyordu. F tipleri projesinin başarısı, sadece devrimcilerin değil, her türlü sistem muhalifi gücün de susturulması, sindirilmesi demektir. Bu ise, en genelde devrimci mücadelenin geriletilmesi, yapılabiliyorsa yok edilmesi açısından vazgeçilmezdi. Hele IMF programının uygulanacağı, sonuçlarının halka açlık ve zulüm olarak yansıtacağı bir süreçte çok daha hayatiydi sistem için.

Bunun için direnişe karşı bütün kararlar devletin tepesinde alındı, tam bir “karargah faaliyeti” ile devletin resmi-resmi olmayan tüm kurumları harekete geçirildi; Mahkemeler, ölüm mangaları, medya, bürokrasi, çeşitli bakanlıklar, asker ve polis gücü, sivil faşist çeteler seferber oldu.

9. SAYISI ÇIKTI! BAYİLERDE

Dersim-Hozat'ta ordunun havan mermilerini çöplükten toplayarak hurdacıya satmak isteyen 3 çocuk parçalanarak hayatını kaybetti. 3'ü ağır yaralandı... (Basın)

Lanet Olsun; çocuklarımızın bedenlerini parçalayanlara! Lanet Olsun; Ekmek ektiğimiz toprağa **ölüm ekenlere!**

Dağlar, taşlar onyıllardır ölüm, zulüm kustu **Dersim'de**. Derelerimiz kan aktı durmadan. Ne zaman yüzümüze gülerek aldatmak istedilerse, hemen ardından kanımız aktı oluk oluk. "Ohal'i kaldırdık" demişlerdi, topraklarımızın her yanına ektikleri ölüm kusan mayınları, havan mermileri duruyordu yerlerinde. Bizim yaşamak için tahıl ektiğimiz topraklarımıza, devlet ölüm ekliyor onyıllardır. Yoksul toprakların insanının onların gözünde hiçbir değerinin olmadığını biliyorduk, bir kez daha tanık olduk, ekimin 26'sıydı.

Ektikleri mayınlar yetmedi, binlerce gencimizi öldürdükleri havan mermilerinin artıklarını da çöplerimize atmışlar. Bilemezdi çocuklarımız "işte bugünkü ekmeğimizi bulduk" diye ellerini uzattıkları metal parçasının ölüm demek olduğunu. Ama biliyordu, o demir parçasını çöpe atanlar. Biliyorlardı ki; bizim buralarda çöplükten toplama

nır ekmekler nicedir.

Zulüm düzenini tanklarıyla toplarıyla ayakta tutarak, ülkemizi IMF'ye, topraklarımızı Amerika'ya peşkeş çekerek ekmeğimize kan doğradıklarını biliyorlarduk bilmesine ama... bizim için bir lokma ekmek demek olan hurdalara da ölüm ektiklerini, hain tuzaklar kurduklarını, ekmeğimizi de kana bulayacaklarını bilmiyorduk.

Ekimin 26'sıydı. 3 gün sonraydı Cumhuriyet bayramı...

Hani gençleri, çocukları çöpten ekmek toplayan, Hakkari'deki gibi ekmek topladığı çöpte patlayan bombalarla havaya uçan, milyonlarcası kahve köşelerinde işsiz dolanan, çocuklarının ayaklarında lastik ayakkabısı yokken kokanalarına pırlantalardan milyarlık ayakkabılar yaptıran bir avuç patro40onları olan anlı şanlı cumhuriyetin kuruluşunu kutlayacaklardı. "Bayramdır" diyecekler, tanklarını toplarını silahlı askerlerini törenle önümüzden geçirecek el sallamamızı isteyecekler; ne güzeldir bizim cumhuriyetimiz diyecekler... Açlığın ve zulmün kol gezdiği şanlı cumhuriyet bayramı, kanlı cumhuriyet bayramına döndü Hozat'ta... Aslına yakıştı yani, özüne döndü.

Ölüm ektiler hurdalıklara. Ölüm ektiler okuldan çıkan çocuklarımızın hurdalıklardan ekmek toplayacağı-

Hozat halkından protesto

3 çocuğumuzun ordunun patlamamış havan mermisinden hayatını kaybetmesi Hozat halkı ve öğrencilerce protesto edildi. Cumhuriyet bayramı vesilesiyle Hozat'ta devletin yapmak istediği törende yaklaşık 700 orta ve lise öğrencisi katliamı protesto etti. Yakalarına taktıkları siyah kurdela ve ölen çocukların resimleri ile törene katılan öğrencilere bando takımından da destek geldi. Okulun bando takımı da kısık sesle bando çalarak protestoya katıldı. Bu esnada kutlamalara katılan Hozat halkı da kendilerini selamlayan kaymakam, belediye başkanı ve askeri yetkililere karşılık veremeyerek kitlesel protestoya katılmış oldu. Kısa süren törenin ardından yüzlerce öğrenci arkadaşlarının mezarlarını ziyaret ederek karanfiller bıraktıktan sonra şehir meydanında açıklama yaparak sorumluların cezalandırılmasını istedi.

nı bile bile...

Ektikleri ölüm ortaokul çağında çocuklarımızı buldu bir hafta sonunda.

Baskısız tek bir gün yaşamamış gençlerimizden altısı, buldukları havan mermisini satmak için hurdacı dükkanının önüne varmışlardı ki, büyük bir gürültüyle patladı ölüm getiren havan mermisi. Kimbilir bu mermilerle senelerdir kaç gencimizin dağ başlarında kolları, bacakları koparıldı, başlarını kesip kolleksiyonlarına kattılar!

Kollarımız, bacaklarımız dört bir yana saçıldı. Gürkan Günel (14), Uğur Günel (14), Ergün Aslan (14) isimli gençlerimizin parçalanan uzuvlarıyla bizim de koptu kollarımız, acılarımız depreşti yeniden. Türlü türlü zulmün ocağımızın başında oturduğunu, ekmeğimize kan doğradığını gördük. İrkildik, ama kader-kaza demedik.

Çünkü biliyoruz biz bu "kaza"nın altındaki kafa yapısını. O kafanın yattığı yatakta ölümden, kandan, irinden gayri hiçbir şey olmadığını.

O yatakta ölüm yatıyordu.

O yatakta insana, insan hayatına değer vermeyen bir kafa uzatmıştı başını yastığa.

O kafa, Munzur'umuzu önce kana bulayıp, sonra tekellere peşkeş çeken kafa değil miydi?

Üç çocuk ölmüş çok muydu, acıların, yoklukların, yoksullukların toprağında. Üç çocuk ne ki, bu kafanın gözünde.

Öfkelendik, ama çaresiz hissetmedik kendimizi. 12 yaşındaki Hayri'mizin, 27'sinde Hıdır'ımızın, 14'ünde Doğan'ımızın kopan kolları yerlerine dikilsin, yaralarına merhem sürülsün diye gönderdik hastanelere ama, bizim yaramıza bu düzende sürülecek hiçbir merhem olmadığını da bildik hep.

O havan mermilerinin dağ başlarında, kuytuluk derelerde paramparça ettiği yiğitlerimizden öğrendik yarayı da, merheminin ne olduğunu da.

Onlardan öğrendik insana verilen değeri.

Onların da vardı mermileri, havanları, özgürlük için adalet arayan klesleri... ama hiçbiri patlamadı çocuklarımızın oynadığı yerlerde... Hiç ekmeğimizi kanladıklarını görmedik. Bundandır ki, ekmeğimizi bölüp yarisını uzattık yiğitlerimize. Çocuklarımız ölümün koynunda oynamasın, Gürkan'larımızın, Uğur'larımızın, Ergün'lerimizin kollarını yol kenarlarından toplamayalım, gelinlerimiz bebelerinin açlık çığlıklarını uyutarak bastırmaya çalışmasın diye. Ve zulümsüz Dersim'i, özgür Dersim'i vazgeçilmez düş bildik onların sayesinde...

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Jandarma varsa, hak hukuk olur mu?

27 Ekim'de **Antakya'da** Asi Bilim Kültür Sanatevi'nin açılışı vesilesiyle bir kokteyl düzenleniyor, daha doğrusu düzenlenmek isteniyor. Yasal kurumlar ve izni alınmış bir etkinlik söz konusu olan. Aşağıda özetleyeceğimiz olayları yaratan jandarma da yasak demiyor, ama bakın neler yaşıyor. Asi Bilim Kültür Sanatevi, bölgede yayın yapan Asi gazetesi ve temsilciliğimizin aktarımlarından özetleyelim:

"Yollar tutuldu, minibüsten etkinliğe gelen gelmeyen yaşlı, genç herkes indirildi. Kimlikleri kameraya alındı ve fotoğrafları çekildi...Ayrıca yoldan geçen diğer araçlar da durdurularak didik didik arandı", 12 eylül ertesindeki görüntülerdeki gibi "insanlar sıraya dizildi..."

Küfür ve sataşmaların yanı sıra, yasal bir etkinliğe gelenler, "niye buraya geliyorsunuz? Gelecek başka yer mi yok? Bunların hepsi terörist" denilerek baskı uygulandı.

Baskı etkinliğe katılanlarla sınırlı değildi, "mahalle sakinlerinin bakkal, manav vb. ihtiyaçlarını gidermelerine engel olundu."

Keyfiyete müdahale etmek için jandarma komutanı ile konuşmaya giden, sanatevinin sahibi Hasan Kutlu'ya komutanın cevabı tam da bu devletin askeri olduğunu gösteriyordu; "ben seninle muhatap olmuyorum".

Durun bitmedi daha. Telekulakların tartışıldığı Türkiye'de ilerici insanlara karşı yasal hiçbir dayanağı olmayan dinleme, gözleme uygulaması, Jandarmanın kokteyl salonunun içersine gizli kamera yerleştirilmesiyle bir kez daha ortaya konuldu. Salon sahibine uygulanan baskıları, sivil giyimli jandarmaların salona girişi fiili engelleme girişimlerini, etkinliği izleyen muhabirimiz Canan Yabancı'nın gözaltına alınmasını ve sunuculuk yapan Çiğdem Şah'ın kimliğine el konulmasını detaylandırmıyoruz...

Yasaldı, izinliydi ve elbetteki jandarma da "izinsiz toplantı yapıyorsunuz... yasak" dememişti... Şimdi başlıktaki soruyu cevaplayalım:

"Olmaz!"

İntifada'nın üçüncü yılına girerken

Ebu Ahmed Fuad

(Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi Politbüro Üyesi)

Filistin intifadası, kesintisiz 2 yıl süren yürüyüşü boyunca yeni tür bir faaliyet ve mücadele biçimini yükseltti. Filistin direnişi ve söylemi de, Filistin halkının işgalin bitirilmesi konusundaki hedeflerini gerçekleştirmek için, bağımsızlık ve özgürlüğü elde etmek için çalışmaya daha çok yöneldi. Üçüncü yılına girerken cesur intifada deneyimi ve bıraktığı etkilerle ilgili değerlendirmeler,

İntifada ve intifadanın düşmanla çatışmayı dayatması, mücadeleciler Filistin görüntüsünü ön plana çıkardı ve barış iddialarının sahteliğini açığa çıkardı. İntifada, Arap bölgesinde egemenlik kurmak isteyen Siyonist projenin ve ortağı emperyalist Amerikalının karşısında bir engel oluşturdu. İntifada, düşmana karşı sürekli karşı koyma ve sürekli direnme stratejisini oturttu.

Siyonist-ABD saldırılarının tırmandırılması, saldırı alanlarının genişletilmesi, bölgede egemenlik kurmak için yapılan ortak planın uygulanması, Filistin davasının hedeflenip tasfiye edilmesi girişimlerinin gölgesi altında kaldı. Filistin halkına açık bir soykırım savaşının açıldığı ortamda Filistin direnişinin ve intifadasının hedefleri yerince tartışılmadı.

İntifadanın etkileri ve kazanımları

İntifada yürüyüşüne bir çok tehlike eşlik etmiştir. Bu, Filistin toplumsal bünyesinin yıkılması amacıyla halka karşı sürdürülen Amerikan Siyonist saldırılar yoluyla kendini göstermiştir. Ama **intifadanın etkileri de kazanımları da çoktur**. En önemileri;

1- İntifada Batı Şeria'da, Gazze'de, 1948'de işgal edilen topraklarda ve bir çok ülkede bulunan halkımızın ulusal **birliğine** yeniden itibar kazandırdı. Ulusal birlik, Siyonist işgale karşı direniş ve mücadele düşüncesini taşıyan bütün siyasi güçleri bir potada eritti ve direniş tuğaylarının savaş içinde pratik birliğini sağladı.

2- İntifada, Siyonist-yerleşimci askeri işgali büyük bir çıkmazla karşı karşıya bıraktı ve yeni bir ufuk çizdi. Yani, **işgalin kaderi yok olmaktır** anlamında yeni bir ufuk şekillendirdi. İntifada, elinden alınan haklarını geri almak amacındaki Filistin halkının tercih ettiği ulusal kurtuluş hareketi sıfatıyla açık bir siyasi söylem tutturdu. Siyonist işgale karşı direnmek, Filistin topraklarında nerede olursa olsun İntifadanın meşru hakkıdır.

İntifada ve intifadanın düşmanla çatışmayı dayatması, mücadeleciler Filistin görüntüsünü ön plana çıkardı ve barış iddialarının sahteliğini açığa çıkardı. İntifada, Arap bölgesinde egemenlik kurmak isteyen Siyonist projenin ve ortağı emperyalist Amerikalının karşısında bir **engel** oluşturdu. İntifada, düşmana karşı sürekli karşı koyma ve sürekli direnme stratejisini oturttu.

Filistin halkı, ödediği ağır bedellerle de olsa intifada aracılığıyla davasını koruma seviyesine yükseldi. Zira Filistin halkımız çok ağır kayıplar verdi; planlı bir şekilde bombalandı ve yıkıldı, öldürüldü, katliama uğradı, toplu gözaltılara, ambargolara ve bölge kapatmalara maruz kaldı.

Halkımızın, hedeflerini gerçekleştirene kadar direniş

ve intifadayı tercih ederek düşmana karşı koymadaki azmi ve ısrarı arttı. Diğer taraftan intifada, hala Oslo Anlaşması'na ve yaptığı diğer satış anlaşmalarına tutunan Filistin yönetimi önderliğinin yöntemlerinde ve siyasi yöntemindeki tehlikeli bir çok konuyu ortaya çıkardı. Yaser Arafat önderliğindeki **Filistin yönetimi**, intifada gerçeği dışında uçuyor. Buradan hareket eden, Filistin Yönetimi önderleri, İntifada ve direnişi bitirme ve aşağılayıcı İsrail Amerikan şartlarıyla görüşmelere geri dönme çağrılarını yapıyorlar.

Burada görülüyor ki, Filistin yönetimi, gerçek demokratik değişim ve reform çalışmasında ciddi değil. Görülüyor ki, Filistin yönetimi hala Amerikanın bakişına bel bağılıyor, bu da yetmez, onu sahipleniyor ve 'öncelikle Gazze-Beytülâhim" gibi nafiye anlaşmaların örnek oluşturduğu George Tenet'in temelini koyduğu Amerikan İsrail güvenlik şartlarının dediklerinden çıkmıyor.

Ortaya çıkan bu gerçeklerin yanında İntifada sürerken Filistin yönetiminin yaptığı **satış anlaşmaları** var. Örneğin; Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi Genel Sekreteri yoldaş Ahmet Saadat'ı tutukladı ve ırkçı Siyonist katil İsrail turizm bakanı Rahbaam Zeivi'nin idam kararını uygulamakla suçlanan dört yoldaşı yargıladı. İngiliz-Amerikan askerlerinin koruması altında bu yoldaşların Eriha cezaevine konulmaları biçimindeki İsrail şartını kabul etti. Bunlara ek olarak Nativitas (Mehd) kilisesindeki kahraman direnişçilerin Filistin'in dışına gönderilmeleri anlaşmasını onayladı. "Ulusal Güvenlik" denen dejenere güvenlik teşkilatı, kahraman direnişçilerden ve mücahitlerden oluşan bir grubu İsraililere teslim etti. Bütün bunlar aradaki satışlar çerçevesinde yapıldı. Nablus'ta ve Cenin kampında direnişin ve direnişçilerin kararlılığı, Filistin yönetiminin acizliğini, iki yüzlü siyasi söylemini ve belki de birçok konuda zor duruma girdiğini ortaya çıkardı.

Filistin Yönetimi: Filistin yönetimi, direnişin ve intifadanın söylemini büyük oranda zayıflattı. Direnişin ve intifadanın başarılarını dikkate almadı. **Şehitlik eylemlerini** ve hatta işgale karşı yapılan tüm eylemleri kınayarak, Filistin yönetimindeki bazı adamlarına, intifadanın ve hatta taş atılmasının bile durdurulmasını isteyen çağrılar yaptırarak Filistin halkını ve direniş güçlerini demoralize etmek için çaba sarf etti..

Bu siyasi sefalet büyük tehlikelere götürür. Bu tehlikelerin en küçüğü ulusal birliğimizin tehdit edilmesi ve intifadanın bitirilmeye çalışılmasıdır.

Arap Sahası: Arap sahasında ise ki, Filistin sahasından daha az önemli değildir, İntifada, Arap halkının milli derinliğinin önemini ortaya çıkarmıştır. Arap halkının intifadaya sempatisi, intifadanın önemini ve mevcut

Arap rejimlerinin acizliğini açığa çıkardı. Zira, Siyonist Amerikan saldırıları sadece Filistin varlığını tehdit etmiyor, onunla birlikte bütün Arap bölgesini tehdit ediyor. Şu anda Amerikan yönetiminin **kardeş Irak'a yönelik** indirmeyi planladığı askeri darbe ki, bu eskiden beri Siyonizmin isteğiydi, temelde Irak'ın temsil ettiği Arap stratejik derinliğinin hedeflenmesidir.

Diğer taraftan büyük bir çıkmaz içinde olan ve krizi derinleşen Siyonist varlık üzerinde de intifadanın etkilerini ve yansımalarını görebiliriz. Aramızdaki **çatışma tarihinde ilk defa**, Siyonist toplumun bütün kesimleri birlikte alarm durumuna geçtiler. Siyonist partiler, ilk defa bir plan (Filistin halkına karşı soykırım savaşı verme ve direnişi bitirme planı) çerçevesinde sağcı bir önderliğin arkasında bir araya geldiler. İntifada, bütün dünyaya Siyonist toplumun yerleşimci askeri bir toplum olduğunu, içinde sivil topluma yer olmadığını gösterdi.

Aynı şekilde intifada, Siyonizmin krizini, ekonomik, güvenlik ve sosyal düzeylerde derinleştirdi. Bunların yanında tersine göç arttı, büyüme oranı düştü, turizm sektörü büyük kayıplar verdi. Siyonist varlığın, Filistin halkına karşı yaptığı savaşa pompaladığı harcamalar, bütçesini felç etti. İşgalin büyük maliyeti, yedek güçleri askere çağırma vb etkenler, Siyonist varlığın yaşadığı krizi derinleştirdi ve uçurumu büyüttü.

Başlangıcından iki yıl sonra intifada, çatışmayı yeni bir aşamaya taşıdı. Farklı araçlarla çalışmaya başladı. İntifada, siyasi somutun dayattığı taktikler izliyor. Çatışmanın zorunluluklarının dayattığı ihtiyaçlar, hesaplar, geleceğe ilişkin düşünceler çerçevesinde direnişi yükseltiyor, **şehitlik eylemlerine baş vuruyor ve yeni mücadele yöntemleri yaratıyor**. Bütün bunlar Siyonist varlığı güvenlik sorusuyla karşı karşıya bıraktı: işgal sürdüğü Siyonist varlık güvenlik içinde olmayacak.

Son olarak; intifada uluslararası sorunlarda öne çıktı. Filistin halkıyla dayanışma hareketleri ve uluslararası halkçı koruma komiteleri, yeni bir dayanışma boyutu yaratabildi. Filistin halkıyla ve onun yiğit intifadısıyla dünya çapında yapılan dayanışma kampanyaları, Siyonizm'in faşist ve terörist uygulamalarını teşhir etti. Bu kampanyalar, Siyonist varlığın ırkçı boyutunu açığa çıkardı.

İntifadanın yarattığı etkiler ve başarılar bir makaleye sığmayacak kadar çoktur. İntifadanın, stratejik yönden çatışmaya bakışını, özgürlük, bağımsızlık, başkenti Kudüs olan Filistin devletinin kurulması ve geri dönüş hakkının kazanılması yolunda attığı adımları ele alacak araştırmalar yapılacaktır. Mültecilerin kendi yerlerine geri dönmesi talebi bile tek başına vazgeçilemeyecek, mukaddes bir taleptir ve bugün Filistin ulusal mücadelesinin eksenini durumuna gelmiştir. Sonuçta İntifada belirtilen hedeflerine doğru yürüyüşünü sürdürecektir.

Ortada bırakılan bir bayrak!

Cepheli (ve TKEP/L'li) tutsaklar dışındaki grupların ölüm orucunu bitirişi esnasında, "dışarıdakiler" adına **"bayrağı biz devralıyoruz"** açıklaması yapılmıştı.

Aradan aylar geçti.

Bu açıklamanın ne manaya geldiğini henüz hiç kimse anlayabilmiş değil.

Aradan yıllar geçse de kimse anlayamayacaktır. Çünkü, bu anlamı olan bir açıklama değildi. Bu sadece, ölüm orucunu bırakırken, bırakmaktan başka bir düşünceye sahip olmadıklarını, direnişi sürdürecektir alternatif eylem ve mücadele biçimlerine dair bir öngörülerinin, planlarının **olmadığını** gizlemek için söylenmiş bir cümleden ibaretti.

"Bırakma"nın taşıdığı asıl anlam, bu hamasi sözlerle örtülmeye çalışılıyordu.

Ama nereye kadar?

Kaç gün, kaç hafta sürdürülebilirdi bu?

Aradan aylar geçti.

Bayrağı devredenler ne yaptı o günden bu yana? Bayrağı devralanlar ne yaptı, nasıl taşıdılar bayrağı?

Cevabı ortadadır. Belli bir süre yalpalamalarla taşıdıkları bayrağı kendi cephelerinde ortada bırakmışlardır. "Alternatif eylem biçimleri", "bayrağı dışarıda taşıyacağız" sözlerine denk düşen hiç bir pratik olmadığını hiç kuşku yok ki, kendileri de görüyorlar.

Ölüm orucuna belli bir dönem katılan gruplar, dışarıda sürdürülen ölüm orucunu da, aylarca seyrettiler. Dışarıda onlarca şehit verilmesi dahi, onların seyrililik durumlarını değiştirmede. Kimi dışarıda ölüm orucu olmaz diyerek, kimi bir şey demeden seyretti. Sonuçta bir kısmı dışarıda ölüm orucunu sürdürme tavrına dahil oldu. Olumlu bir gelişmeydi. Ama onda da aynı durum çıktı ortaya. Ne anlama geldiği belirsiz bir açıklamayla bitirdiler ölüm orucunu. Dışarıdaki ölüm orucunu bırakma açıklaması da aynı hamesetle dolu değil miydi? Hatırlayalım açıklamayı:

"... egemen sınıflar; bununla birlikte tasfiyeci, reformist, sol sekte, ben merkezci ve fokocu akımların hatlarını bahane ederek, 13 Kasım 2001 günü Alibeyköy Direniş Evi'ne, 19 Aralık katliamı vari bir operasyonla saldırdılar.

"Geline aşamada bir yılı aşkındır sürdürdüğümüz direnişimizi dışarı boyutuyla esas olarak siyasal amacı-

na ulaştığından ve devrimci halk kitlelerinin, içerideki dışarıdaki yoldaşlarımızın, dostlarımızın acil taleplerini ve istemlerini dikkate alarak, ölüm orucu direnişimize dışarı boyutuyla ara veriyor, başka biçimlerle hapisanelerde süren ölüm orucu direnişini bütün benliğimizle desteklemeye devam edeceğimizi halkımızın bilgisine sunuyoruz."

Bakın, bırakıyor, bırakırken bile sağı solu suçluyor. "Dostlarınızın -hangi- acil talep ve istemlerini" gözönüne aldınız da bıraktınız denilse, söyleyebilecekleri bir şey yoktur. Veya, "dışarıda siyasal amacına ulaşmış" olması ne demek, neydi dışarıda siyasal amaç? Ölüm orucu ne demek, ne zaman, hangi koşullarla başvurulur, hangi koşullarla bitirilir, bunları herkes bilir. Ama bilmezden geliniyor.

Çünkü, bırakmayı açıklayamamanın ağırlığı var üstlerinde.

Fakat dediğimiz gibi, bütün bu gerekçe ve teoriler, belki sadece o anı açıklayabilmiş oluyor; ertesi gün açıklamıyor.

Ölüm orucu *"tek eylem, tek mücadele biçimi değil"* diye teoriler yapıp, bizleri de *"ölüm orucu fetişizmiyle"* suçluyordunuz.

Peki **"öteki"** biçimler nelermiş, hadi görelim? Ama göremiyoruz. Gösterecek bir şeyleri yok.

Doğru; bu durumda ölüm orucu tek biçim değil! Onun yerine oportünizmin koyabildiği sadece ve sadece boş sözler var. Bu pratiği özetlersek, şu çıkar; **ölüm orucunun alternatifi, boş sözlerdir.** Karikatürize etmiyoruz inanın. Durumun, edilen koca koca sözlerin kendisi karikatürize bir durumu gösteriyor zaten.

Teoride "temel kuvvetler, ara kuvvetler" üzerine bize dersler verip yol gösterenler, "öncü kuvvetlerle artçı kuvvetleri" birleştirmek üzerine sağı solu eleştirip akıl hocalığı yapanlar bolcaydı.

Stratejiler, taktikler, ara kuvvetler, öncü kuvvetler vs. ama sonra "devredilen-devralınan" bayrağı taşıyacak kimse yok!

Dediğimiz gibi, akıl veren çoktu. Ölüm orucu öncesinde de, F tiplerinde ölüm orucunu sürdürürken de, kimileri habire *"Ölüm orucu dışındaki fiili direnişler"*den söz edip durdu. O -bizim ölüm orucuna alternatif olacak düzeydeki bu biçimlerin ne olduğunu bir türlü anlayamadığımız o- fiili direniş biçimlerine hiç olmazsa ölüm orucunu bıraktıkla-

rı noktada başvursalardı ya. Ama başvurmazdılar. Çünkü böyle bir "alternatif" yoktu zaten. Evet, F tiplerinde çeşitli fiili direnişler yapıldı, yapılıyor, yarın da yapılabilir. Fakat bunu "ölüm orucuna alternatif" olarak tartışmak, sadece "bırakmanın" yolunu açmanın bir aracıydı.

Sonuçta görülen de bu değil mi!

Evet, devrimciler yenilebilirler de, herhangi bir eylemi, direnişi zafere de ulaştıramayabilirler. Bunu da tüm açıklığıyla ortaya koyarlar.

Ama siz başkalarını yalnız bırakma pahasına bırakıyorsanız, elbette o zaman durum farklıdır. Ortada bir yenilgi yoktur; çünkü direniş daha sürmektedir. O noktada "bırakma"nın anlamı da farklılaşıyor tabii. O noktada bırakmanın direnişten kaçış olduğunu gizlemenin teorileri yapılmaya başlanıp, ajitatif sözlerle sığınılıyor.

Ölüm orucunda bir süre yeralan, şehitler veren hareketlerin yayın organlarının bugünkü haline bakın. Ölüm orucu şehitlerinin haberlerini bile sıradan haberler gibi yapıyorlar. "Büyük iş"lerle uğraşıyor havasında, onların dışında sürmekte olan ölüm orucu ve direniş, tali bir konuyu indirgenmiş durumda. "Bayrağı devretme" sözlerinin ardında "biz o defteri kapattık" tavrı çıkıyor açığa. Ama yanılıyorsunuz, isterseniz de kapatamazsınız o defteri. Zulüm o sayfayı açık tutuyor hala. Tarih de, o sayfayı tekrar tekrar önünüze getirecek.

Bakin dergilerinizi; şehitler vererek bir parçası olduğunuz ve hala süren bir direnişe ayırdığınız yer, bu konuda hali hazırda süren politikasızlığınız, hali hazırda süren pratiksizliğiniz, sizi rahatsız etmiyor mu? Önce büyük sözlerin ardına, sonra "büyük iş"lerin ardına gizlenip, mevcut konumunuzu görmezden gelmeyi daha ne kadar sürdürebilirsiniz?

Bugün için bir teori yapıp durumu kurtarabilirsiniz. Ve ya "kurtarmış" görünebilirsiniz. 1984'te de öyle olmuştu. Kendinizi "ikna" etmişsiniz o zaman. Yıllarca dışında kalmayı büyük bir cüretle savundunuz. Ama tarihi ikna edemediniz. Halkı hiç ikna edemediniz. Bu nedenle reddettiğiniz, intihardan cinayete uzanan sıfatlarla mahkum ettiğiniz ölüm orucunu sessiz sedasız, "tarihinize" ekleyiverdiniz. "Biz, hapishanelerde, açlık grevlerinde, ölüm oruçlarında" diye başlayan cümleler kuruyordunuz artık.

Bugün kendi kendinizi ikna etmek için ortaya attığınız "bayrağı devralıyoruz" türünden sözlerin de, yarın ne siyasi, ne teorik hiç bir önemi olmayacak. Yine çıplak gerçeğe, sürdürülmesi gereken bir anda ölüm orucunu bırakmış olmanız gerçeğiyle yüzyüze kalacaksınız.

O günleri şimdiden düşünmeli herkes. Bugün için ise, fazla kaygılanmasınlar; kendi cephelerinde bayrağı ortada bırakmış olsalar da, büyük direnişin bayrağı yere düşmüş değil. Bayrağı biz taşıyoruz. bayra

Dilin kemiği, istismarın sınırı yok

Seçim herşeyi meşru kılar mı? Burjuva siyasetçisinin bu soruya cevabı elbette evet'tir. Ama devrimci, sosyalist olduğunı söyleyenler buna evet cevabı veremezler.

"Seçim başarısı"nı herşey olarak gören kafa, meydanlarda neyi nasıl söyleyeceğini belirlerken, halka gerçekleri açıklamayı, ona bilinç taşımayı, mücadeleye sevk etmeyi değil; hangi sözün, sloganın "oy getireceğini" düşünür. İşte bunun adı da, istismarcılıktır. Ve işte, bu istismarcılıktan bir kaç güzide örnek:

Karlı kayın ormanından burjuva siyasetin bataklığına

Yer Diyarbakır; CHP mitingi. Kürsüde Livaneli.

Ahmed Arif'ten, Fekiye Teyrân'dan, Ahmede Xani'den giriyor söze ve bakın ne diyor sonra: **"Sizler için bestelediğim Leylim Ley, Karlı Kayın, Memik Oğlan iktidara gelsin."**

Bir zamanlar bestelediği türkülerinden de utanmayan bir arsızlık. Yanıbaşında Kemal Derviş varken bu sözleri söylemek tam bir ikiyüzlülük.

Livaneli'nin CHP'siyle Memik Oğlanların değil ama **İMF'nin esas oğlanı Kemal Derviş'lerin** iktidara geleceği ortadayken, sen kendini onların yanında kirletmişken, bırak hiç olmazsa türkülerin temiz kalsın. Ama bırakamıyor; çünkü "oy herşey"dir.

Nurhak, Deniz, Mahir, Dev-Genç istismarcılığı

DEHAP saflarında da, Türkiye devriminin sembol olmuş isimleri, değerleri istismar edildi bol bol.

"Biz Denizlerin arkadaşınız" dedi kimileri; Deniz'in mücadelesini çoktan terkettiklerini gizleyerek. Nurhakları hatırlatılar oy için! Sen o Nurhakların yanlışlığı üzerine yüzlerce sayfa yazı yazmışsın, şimdi orada biz Nurhaklardan geliyoruz edebiyatı yapıyorsun.

"Dev-Gençlilerden çağrı" başlıklı yazılar yayınlandı. Dev-Genç'in geleneğiyle de, mücadelesiyle de bugün bir ilgileri kalmamış isimleri alt alta sıralayarak, onurlu bir tarihi, seçimlerde "oy" aracına çevirmeye çalıştılar.

Ahı gitmiş, vahı bile kalmamış birilerine yaslanıp, **"THKC DEHAP'ı destekliyor"** diye yazmak, güçsüzlük değil mi?

Dev-Genç'i kullan, Deniz'i kulan, Mahir'i kullan, karlı kayını kulan... oy için! Onların kendi gerçeklerini **çarpıt**... oy için! Değer mi?

Dilleri yumuşatan, sloganları yuvarlaklaştıran iddiasızlık ve ekonomizm

Demokrasıcılık oyununun sınırları genişti; seçimlere Komünist, Sosyalist, Özgürlük ve Dayanışma gibi adlar taşıyan partiler de katıldılar. Orak çekiçli bayraklar, Che pankartları taşındı. Ama hiç kimse onların ağzından dolu dolu **“hesap soracağız!”** diye bir söz duymadı. Eski, çürümüş, zulmeden bir düzene karşı, yeni bir düzen isteyenlerin kullanmamasının mümkün olmadığı bir söz bu. Ama

Yeni dönek “cazip şöhretler” mi lazım?

Önce bir gazetede bir “eski sosyalist”in daha yurda döndüğünü okuduk. Sonra bir kaç gazete daha ondan sözetti. Bu ülkede devrimcilere, sosyalistlere dair olup bitenleri, baskıları, eylemlerimizi, ölümlerimizi yazmayan bu basın, “eski sosyalistler”e ne kadar da değer veriyordu.

Adı Atilla Keskin’di. Deniz Gezmişlerle birlikte idamla yargılanmıştı. Şimdi “yazar”dı.

Satmıştı Denizlerle birlikte savunduğu davayı. Denizlerin görüşlerini yanlış bulup, başka bir biçimde devrim mücadelesini sürdürmüş olsaydı, amen-neydi. ama o da yoktu.

1970’lerin ortasında soluğu yurtdışında almıştı. 26 yıl ülkesinden, halkının kavgasından uzak durmuş. Ve şimdi gelip, boğazı ne kadar özlediğinden sözediyor. Ve onun üzerine köşe yazıları yazıyor. Yarın bir de röportaj yapıp, “solun muhasebesi” bir de ona yaptırılırsa kimse şaşırmasın.

Düzen, habire parlatılacak dönekler arıyor.

Taner Akçamlar, Atilla Keskinler... Onyıllarca kaçmışlar, emperyalist ülkelerde gizlenmişler, sonra ortaya “kurtarıcı”, “sola akıl verici” olarak çıkarılıyorlar. Atilla Keskin ne yapar bilmeyiz, ama 26 yıl sonra, savaştan, direnen devrimcilerin karşısına bir akıl verici, bir Taner Akçam olarak çıkmamasını öğütleriz. Otursun 26 yıldır oturduğu köşesinde.

ülkemizde mümkün oldu. Bu, seçimlere komünistlik, sosyalistlik, devrimcilik iddialarıyla katılanların düzene ne kadar angaje olduklarını, düzenin icazetini alma tavrı içinde olduklarını gösterir.

Tabii, mesele sadece, onyıllardır süren infazların, katliamların, faili meçhullerin, kaybetmelerin hesabını sormayı telaffuz edememekle sınırlı değildir.

Duyulmayan sadece “hesap soracağız” sözü değildi. **Susurluk**’u da duymadı kimse. **MGK**’ya da kimsenin bir tavrı yoktu sanki. Sanki, bu ülkede bugüne kadarki zulüm politikalarında belirleyici bir kurum olarak MGK diye bir kurum yok bu ülkede!

Böyle bir korkaklık, ürkeklik, yukarıda anılan sıfatların içine nasıl yerleştirilebilir?

“Düzen içileşme” tüm söylemi, tüm sloganları, seçim bildirgelerini etkisi altına alacak kadar kapsamlıdır. Bakıp incelediğinizde ilk gözüne çarpan, müthiş bir **iddiasızlaşma** oluyor.

Herşeyi, **en yuvarlak** sözlerle, **en genel** hatlarıyla, ve **en yumuşak** haliyle ifade etmeye özel bir özen gösterilmiş sanki. Herşeyi bu şekilde yuvarlama sadece “yasal sınırlılıklarla” açıklanamayacak kadar derin bir savrulmayı gösteriyor.

*

Bu apaçık ekonomizmdir.

Kimse unutmasın ki, **“Düzenin riskli alanlarına”** girmeme üzerinde şekillenen politikalar, düzenin yaratmak istediği **“ben sadece ekmeğime bakarım”** kültürünün, apolitikleşmenin gelişmesine de hizmet etti; Cem Uzanlar bugün bu kültürün sayesinde ortaya çıktı... Sendikalarda, odalarda örgütlü kitlenin, ekonomik talepleri dışında harekete geçirilememesinin nedenlerinden biri de bu... Reformizm, icazet hesaplarıyla, seçim propagandalarında **“hesap soracağız”** diyemedi. Halkta varolan hesap sorma isteğine bile tercüman olmadılar. Sistemi tartışmaya açmadı.

İddiasızlık, tabii ki, çözümlerde de, söylemde de, burjuva partilere benzemeye çalışmayı getiriyor. Devrimcilerin, halkların, yüzlerce yıllık mücadeleler içinde oluşturduğu kavramlar yerine, onların kavramları kullanılıyor.

Seçimlere katılan sol partiler içinde “komünist” adını taşıyıp en keskin görüneni, **caz**’la seçim çalışması yapıyor. Tabii sadece komik oluyor. Halkın, bu caz konserini dinleyip, “bunlar ne kadar kültürlüymüş” diyeceğini mi düşünüyorlar acaba? İddiasızlığın, düzenle çatışmadan kaçışın üstüne bir de halktan kopukluk eklenince, böyle oluyor tabii.

Bazıları o kadar iddiasız, umutsuz ve ruhsuz ki, bir seçime katılmış, ama miting yapmaya bile korkuyor. Bir iddian yok mu senin? Varsay ki, 50 kişi gelsin, eğer iddian zaten gerçekçi olmayan bir “baraj sorununuz yok” propagandasından ibaret değilse, seçimi devrimci mücadelenin, demokratik Türkiye mücadelesinin bir parçası olarak düşünüyorsan meydanlara çıkmaktan korkmazsın. Seçime katılıyorsan, adam gibi katıl. Ama o da yok. Ne için katıldığı, ne yaptığı, neyi amaçladığı belirsiz. Bir yandan burjuva partilerin söylemlerinden geride kalmamaya çalışıyor, bir yandan onlarla aynı biçimlerde aşık atmaya kalkıyor, tabii yapamıyor.

İP, TKP gibi partiler, bu aşık atmaya o kadar ileri götürmüşler ki, “diğer düzen partileri bizi taklit ediyor... biz IMF’ye karşı çıkmaya başladık, onlar da karşı çıkmaya başladılar” gibi abes iddialarda bile bulundular. Senin neyini taklit edecekler, onlar sizin şimdi çıktığınız sahnenin gediklileri. IMF meselesine gelince, ilk karşı çıkan biziz demek, nasıl bir ruh hali acaba? Sen onları taklit edeceğine, onlarla onların yöntemleriyle yarışa gireceğine kendi tarzını (tabii caz müzikle değil) yaratsana.

*

Bu seçimler, reformist soldaki düzen içileşmenin oldukça mesafe katettiğini, çok rahatlıkla, sloganlarından, taleplerinden vazgeçebildiğini, düzenle uyum sağlama adına, düzenin talep ettiğinden bile fazla, sözleri yuvarlamaya, geçiştirmeye, oyalamacılığa hazır olduğunu gösterdi. İddiasızlığı gösterdi. Düzenle çatışma cüretini gösteremeyenlerin, iddialı olması da mümkün değildir zaten. İlk dönem yürüttükleri ittifak çalışmalarına bakın, bu iddiasızlığın nerelere vardığını da görürsünüz zaten. ÖDP’den HADEP’e kadar, düzen partilerinin icazet şemsiyesi altına girmeye çok istekliyidiler. Kimi zaten normal zamanda laiklik diyerek, Genelkurmay’ın, kimi TÜSİAD’ın paralelinde politika yürütüyor. Seçim sahnesine çıkan da bu politiklardır. Böylesine icazet peşinde olanlar, dolu dolu nasıl “hesap soracağız” diyebilirler?

“Hesap sorma”yı telaffuz bile etmekten uzak duran ekonomizm, düzenin baskısıyla karşılaşılabilecek kesin olan, direnmenin, riskler alıp bedeller ödemenin olmazsa olmaz halde olduğu, haklar ve özgürlükler mücadelesini nasıl geliştirebilir?

Koltuk cinsinden alınan sonuç, hiç bir biçimde belirleyici değildir. Önümüzdeki dönem açısından da belirleyici olan, bu iddiasızlaşmanın, bu düzeni içileşmenin aşıp aşılamayacağıdır. Haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirebilecek miyiz, bu mücadelede birlikte olabilecek miyiz, bunu da bu belirleyecektir.

ÇİZGİYLE

Hasan Balıkçı Ölümsüzdür

Sürgün edildiği Urfa'da uğradığı saldırı sonucunda alçakça katledilen TEDAŞ şb. yöneticisi, ilerci, devrimci, demokrat bir insan olan Hasan Balıkçı, 20 Ekim'de Adana'da toprağa verildi.

İlk törenin yapıldığı Elektrik Mühendisleri Odası önünde konuşan EMO Genel Başkanı Cengiz Göltaş, Balıkçı'nın kayıp ve kaçak elektrik kullanımı ile mücadele bahanesiyle Şanlıurfa'ya sürgün edildiğini söyledi. Daha sonra konuşan eşi Şengül Balıkçı da, *"Hasan, hep halktan yana, direnenlerden yana oldu. Ölüm Orucu direnişçilerinin ve tutsak analarının yanında oldu. Hasan'ım sen rahat uyu; bundan sonra mücadeleyi bıraktığın yerden sürdürüp, çocuklarımız Açelya ve Ayçe İdil'i senin gibi yetiştireceğim"* dedi.

Daha sonra EMO'dan *"Hasan Balıkçı Ölümsüzdür; Hasan Balıkçı'nın Katili Düzendir; Çeteler Halka Hesap Verecek"* yazılı pankartlarla ve *"Halkız Haklıyız Kazanacağız"*, *"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür"*, *"Bize Ölüm Yok"*, *"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"* sloganlarıyla TEDAŞ Taşköprü'ye kadar yüründü.

Burada yapılan törende konuşan ESM Genel Merkez Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Demirtok, *"Ben Hasan'ı ihale masalarında, barikatlarda uzlaşırken değil; direnişlerde, örgütlenme çalışması yaparken tanıdım"* dedi.

Şengül Balıkçı ise, törende konuşma yapan Tedaş Genel Müdürüne tepki göstererek, *"Hasan'ın çalışkanlığından, dürüstlüğünden söz ediyorsunuz; onun için mi en çok servis değiştiren mühendis O oldu; onun için mi zorla sürgüne gönderildi? Tehdit aldığı bilindiği halde korumasız, savunmasız bırakılarak katledilmesine seyirci kalındı."* dedi ve olayın peşini bırakmayacağını, yalnız olmadığını herkesin bilmesini belirtti. Buradaki törenin ardından Kayışlı Köyü'ndeki mezarlığa getirilen Hasan, burada düzenlenen törenle toprağa verildi.

Devrimci, demokrat, aydın bir insan:

Hasan Balıkçı

1961'de Adana-Kayışlı köyünde doğdu. Liseyi bitirene kadar ırgatlıkta ve çeşitli işlerde hem çalıştı, hem okudu.

Lise yıllarında haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer aldı. 1987'de İTÜ elektrik mühendisliğini bitirdi. 12 Eylül sonrasında ilk kurulan öğrenci derneklerinin kuruluş çalışmalarında yer aldı. Bu yıllarda da aynı zamanda çalışan bir emekçi oldu.

1988'de mücadele ve okul arkadaşı Şengül ile evlendi, 9 yaşında Açelya ve 2 yaşında Ayçe İdil adında iki kız çocuğu vardı.

1989'da TEK'de çalışmaya başladı. İlk görev yeri olan Ağrı'da 4 yıl görev yaptıktan sonra 1993'de Adana'ya atandı. 1993-1996 yılları arasında memurların örgütlenmesine aktif olarak katıldı. Hakkında açılan sayısız soruşturmaya rağmen mücadelesini sürdürdü. Böyle bir soruşturmayı götürdüğü AİHM'deki dava sonucunda devletin davada uzlaşma olarak teklif ettiği binlerce Euro'yu reddetti. Adana Enerji Yapı Yol Sen'in kuruluşunu ve başkanlığını yaptı. 1998-2002 yılları arasında EMO Adana Şb. Yönetiminde bulundu. İki yıl da TMMOB yönetimindeki görevini başarıyla sürdürdü.

Yaşamı boyunca inandığı ilkelerden asla taviz vermemesi, Adana'da kaçak elektrik kullanan sanayi kuruluşlarının üzerine kararlı bir şekilde gidip cezalar yazdırmasıyla aynı süreçte Urfa'ya sürgün edildi.

Özverisi ve mücadeleye olan katkılarıyla tanıyan, Hasan Balıkçı'yı kaybetmiş olmaktan üzüntü duyuyor, ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyor.

"Terör Brifingi" Sonuç Verdi

Malatya Lisesi'nde öğrencilere zoraki verilen "terör brifingi" sonuç verdi. İşkencecilerin brifinginin ardından ve brifingi veren polis şefinin gözleri önünde iki DLMK'lı öğrenci, Yusuf Gül ve Okan Özden 15 kişilik faşist bir grubun sopalı, bıçaklı ve silahlı saldırısına uğradı.

Teori polisten, uygulama faşistlerden!

kahramanlar Ölmez

Gölünüzde balığım ben
dalınızda almayım
Gönlünüzde sevdâyım ben
... dilinizde merhabayım
Bana ölüm ne yazar!

Hasan Hüseyin

Necdet PİŞMİŞLER

Şehitlik tarihi: 5 Kasım 1981

Şehit düştüğü yer: Ordu Aybastı

Şehit düşme şekli:

Bursa'da DEV-GENÇ ve mahalli birimlerde sorumluluklar almış, sonra başka bir alana açılmıştı. Kır gerillasının ilk öncülerindendi. Bu faaliyetini sürdürürken jandarmayla girilen bir çatışmada son mermisine kadar direnerek şehit düştü.

Numan KAYGUSUZ

Şehitlik tarihi: 4 Kasım 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Şehremini

Şehit düşme şekli:

Yıldız DMMA'da DEV-GENÇ saflarında mücadele ediyordu. Faşistler tarafından kaçırılıp işkenceyle öldürüldü.

Ahmet Arıöz

Orhan Veli Saydemir

Şehitlik tarihi: 3 Kasım 1999

Şehit düştükleri yer: Isparta

Şehit düşme şekli:

Haklar ve özgürlükler mücadelesinin emekçilerindendi Arıöz ve Saydemir. Vatan dergisinin okuru ve dağıtıcısıydılar. Bir trafik kazası onları bizden ayırdı.

Çetin GENÇDOĞAN

Şehitlik tarihi: 6 Kasım 1994

Şehit düştüğü yer:

Köln Almanya

Şehit düşme şekli:

1992 yılında geldiği Almanya'da devrimci hareketle tanışmış, mücadele içinde yer almıştı. Darbeci kontralar tarafından katledildi.

Ahmet ÇOBAN

Hikmet KURU

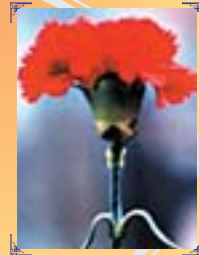
Alaattin GENÇ

Şehitlik tarihi: Kasım 1979

Şehit düştükleri yer: Ordu Aybastı

Şehit düşme şekli:

Kendilerini ezen düzene, zulmeden faşistlere karşı mücadelede yer alan dört yoksul köylüydü. Düzen güçleri tarafından katledildiler.

Kadir DOĞAN

BİR MEVSİM

Söz: Fırat Tavuk /
Müzik: Grup Yorum

*Yine düştük yollara
Yine tozlu yollara
Yine çıktık yollara
Yine zorlu yollara
Uzun ve zorlu ama
onurlu
Yattık ölüm orucuna*

Yıldönümündeyiz bu günlerde. İki yıldır dilimizde yukarıdaki sözler, "Feda" albümünden sonra yaklaşık bir yıldır da marş olarak söylüyoruz. **Tarihi yazanların kendi dizeleri.** Tarihi ateşle, kanla, açlıkla yazan Fırat Tavuk'un dizeleri. Tarihi duymayan kulaklara "açlığımız kadar onurlu dik başımız" diye bağırırdı, bağırma-ya devam ediyor.

Direnin ilk günlerinde biraradalar tutsaklar, direniş üzerine şiirler yazıyorlar, şarkılar, türküler, oyunlar yaratıyorlar. Fırat aç, düşünüyor. Fırat aç, yazıyor. Daha en başında neler olacağını biliyor Fırat, bir mevsim sürecek bir direnişi, direnişin büyüklüğünü anlatıyor.

*Bir mevsim boyunca aç kalacak
Bir mevsim boyunca yürüyecek
Açlığımız kadar onurlu
Açlığımız kadar gururlu
Açlığımız kadar dik başımız
Açlığımız kadar*

19 Aralık'ta saldırı başlıyor Bayrampaşa'da. Direnişçiler "feda" anını bekliyor. Fırat, ayağa kalkıyor, eliyle alınbandını düzeltiyor ve kararlı, sakin, tok bir sesle "ben" diyor, **"ben yapacağım."** Kurşun sesleri, gürültü içerisinde apak alnında kızıl bandıyla dikiliyor Fırat, hava henüz aydınlanmamış. Şafak ha söktü ha sökecek. "Erken öleceğiz seninle biz, şafaktan önce öleceğiz". Fırat meydan okuyor. Binlercesine, topuyla tankıyla gelen binlercesine, göğsüne binlerce tutsağın soluğunu koyarak karşı koyuyor. Onuru, namusu, yiğitliği... Fırat insan üzerine bilinen bütün erdemleri o

an alnındaki yıldıza toplamış fedaya yürüyor.

*İnancı ve sevgiyi
Halkımızı düşlerimizi
Umut dolu beynimizi
Tedarik ettik bileyledik
Onlarla beslenecek, direnecek
Onlarla öleceğiz*

Fırat, orada ölümü hepimiz için, hepimizden çok istedi. O, beyinleri sarsan bir kültürün yaratıcılarındandı. Günler öncesinden duygularını pekçok şiir, mektup ile dile getirmişti. İşte bunlardan birisi de şimdi dilimizden düşürmediğimiz bu şiir. Direniş iki yaşına girdi, sekiz mevsim tamamlandı. Göçmen kuşlar gittiler ve döndüler, gittiler ve döndüler, yine gidiyorlar. Direniş bitmeyecek, bu marş direniş boyunca ve sonrasında da dillerden düşmeyecek.

*Göçmen kuşlar giderken uzaklara
Hoşçakalın diyecek bizlere
Uğurlarken onları aç olacağız
Döndüklerinde aç olacağız
Belki az kalacak, belki hiç kalmayacak
Kalırsak dik ölürsek yiğit olacağız*

Kalıp da dik olanlara, ölüp de yiğit olanlara selam olsun...